

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Ημερίδα

«**Αστυνομία και Ανθρώπινα Δικαιώματα**»

ΑΘΗΝΑ, 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011

**ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ**

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΗΜΕΡΙΔΑ

**«ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ»**

ΑΘΗΝΑ, 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011

**ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ημερίδα «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ»	Σελ. 5
Δελτίο Τύπου	Σελ. 7
Ανακοίνωση Ομοσπονδιών ΠΟΑΣΥ - ΠΟΑΞΙΑ για την Ημέρα αγώνα κατά της κρατικής αυθαιρεσίας	Σελ. 8
Εισαγωγή από τον Πρόεδρο της ΠΟΕΣΥ, Γιώργου Σαββίδη	Σελ. 9
Χαιρετισμός και η θέση του Υποστρατήγου ΕΛ.ΑΣ., Σπύρου Παπασπύρου	Σελ. 11
Ομιλία του Αγωνιστή της Δημοκρατίας, Μανώλη Γλέζου	Σελ. 12
Ομιλία του Προέδρου ΠΟΑΣΥ, Χρήστου Φωτόπουλου	Σελ. 16
Ομιλία του Προέδρου ΠΟΑΞΙΑ, Δημήτρη Γεωργατζή	Σελ. 20
Ομιλία του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, Χρήστου Παπουτσή	Σελ. 23
Ομιλία του Αρχηγού Ελληνικής Αστυνομίας, Ελευθέριου Οικονόμου	Σελ. 28
Παρέμβαση του Δημοσιογράφου, Μανώλη Κυπραίου	Σελ. 32
Εισήγηση της Καθηγήτριας Εγκληματολογίας, Βάσως Αρτινοπούλου	Σελ. 35
Εισήγηση του Νομικού, Δημήτρη Μητρόπουλου	Σελ. 39
Εισήγηση και η θέση της Ψυχολόγου, Βασιλικής Χριστοδούλου	Σελ. 46
Παρέμβαση του Προέδρου Ένωσης Φωτορεπόρτερ Ελλάδος, Μάριου Λώλου	Σελ. 50
Παρέμβαση του Εκπροσώπου του ΚΚΕ, Δημήτρη Αγκαβανάκη	Σελ. 53
Παρέμβαση του Νομικού Συμβούλου της ΠΟΑΣΥ, Χάρη Μπουκουβάλα	Σελ. 55
Παρέμβαση του Εκπροσώπου του ΣΥΡΙΖΑ (π. προέδρου ΠΕΑΛΣ), Τάσου Μαυρόπουλου	Σελ. 55
Ανάγνωση χαιρετισμού Υφυπουργού Προστασίας του Πολίτη κ. Μανώλη Όθωνα	Σελ. 61
Θέσεις - Προτάσεις για τα ζητήματα των διαδηλώσεων	Σελ. 62
Φωτογραφικά στιγμιότυπα	Σελ. 65

ΗΜΕΡΙΔΑ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ»

Η ιδέα για τη διοργάνωση μιας Ημερίδας στη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων Αττικής, σε μια αστυνομική υπηρεσία τόσο παρεξηγημένη και ταλαιπωρημένη διαχρονικά, βρήκε αμέσως ευήκοα ώτα εντός κι εκτός Ελληνικής Αστυνομίας.

Συζητούσαμε από καιρό τη διοργάνωσή της, αλλά η αδηφάγα επικαιρότητα, τα καυτά πολιτικά γεγονότα, έρχονταν την τελευταία στιγμή να ανατρέψουν σχεδιασμούς και να δώσουν προτεραιότητα σε άλλες συνδικαλιστικές πρωτοβουλίες. Όσο πλησίαζε, όμως, η φετινή ημέρα μνήμης των γεγονότων της 8ης προς 9η Οκτωβρίου 2003, όταν η τότε πολιτική Ηγεσία είχε αποφασίσει να στείλει και έστειλε, ισχυρές δυνάμεις της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων για να διαλύσουν βίαια την ειρηνική διαδήλωση των αστυνομικών, των πυροσβεστών και των λιμενικών που απαιτούσαν δυναμικά έξω από το υπουργείο Οικονομικών την αναγνώριση του λειτουργήματός τους ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού, τα περιθώρια για μια ακόμα αναβολή της οφειλόμενης συζήτησης ενός καυτού θέματος μέσα στην καρδιά της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων, είχαν εξαντληθεί.

Έτσι, λοιπόν, στο πλαίσιο των πρωτοβουλιών για την αντιμετώπιση των φαινομένων της βίας, οι Ομοσπονδίες ΠΟΑΣΥ και ΠΟΑΞΙΑ, ανακοίνωσαν την διοργάνωση της Ημερίδας για τις 12 Οκτωβρίου 2011, στο αμφιθέατρο της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων Αττικής, με προσκεκλημένους δημοσιογράφους, την πολιτική και φυσική Ηγεσία της Ελληνικής Αστυνομίας, διακεκριμένους επιστήμονες, κοινωνικούς φορείς και πολιτικά κόμματα, διευθυντές υπηρεσιών, συναδέλφους και σπουδαστές των αστυνομικών σχολών.

Ήταν απολύτως απαραίτητο να τονιστεί ότι η βαθιά κρίση- κοινωνική, πολιτική, πολιτισμική, οικονομική και περιβαλλοντική- δεν επιβάλει, απλώς, την καλύτερη οργάνωση, την επαγγελματική κατάρτιση και αποτελεσματικότητα της Ελληνικής Αστυνομίας. Το διαχρονικό αίτημά μας για μια Αστυνομία σύγχρονη, δίκαιη και δημοκρατική, είναι αλληλένδετο με την αξιακή μας απαίτηση ότι η ίδια η Αστυνομία πρέπει να σέβεται και να προστατεύει τους ίδιους τους ανθρώπους που τη στελεχώνουν, ως εργαζόμενους, ως πολίτες, ως κοινωνικά όντα, με τα ανάλογα δικαιώματα.

Είναι σαφές ότι η Αστυνομία ανήκει στον ελληνικό λαό και είναι ταγμένη να προστατεύει τον πολίτη με σεβασμό στα δικαιώματά του, τηρώντας απαρέγκλιτα το Σύνταγμα και τους Νόμους του κράτους. Η πολιτεία οφείλει να της εξασφαλίζει τα αναγκαία εφόδια και τις προϋποθέσεις εκείνες που θα τη διευκολύνουν στο δύσκολο και επικίνδυνο έργο της, είτε έχει απέναντί της αδίστακτους κακοποιούς, είτε καλείται να προστατέ-

ψει τους φιλειρηνικούς διαδηλωτές και τον όποιο διαμαρτυρόμενο πολίτη αυτής της χώρας.

Με το γόνιμο προβληματισμό που κατατέθηκε κατά τη διάρκεια των εργασιών της Ημερίδας, δεν επιβεβαιώθηκε απλώς η χρησιμότητά της, αλλά έγινε αφορμή για να διευρυνθεί ακόμα περισσότερο ο προβληματισμός για τα αστυνομικά μας πράγματα, για να συνεχιστεί πιο τολμηρά η συζήτηση για το ρόλο της Ελληνικής Αστυνομίας στην ελληνική κοινωνία, χωρίς τις σκιές του παρελθόντος και πάντα με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον.

Μανώλης Σταυρακάκης

Δημοσιογράφος

Αθήνα, Οκτώβριος 2011

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Οι Ομοσπονδίες μας, σε συνέχεια των πρωτοβουλιών που έχουν αναπτύξει για το φαινόμενο της βίας, διοργανώνουν την Τετάρτη 12 Οκτωβρίου 2011 (ώρες 09:45 έως 12:45) στο αμφιθέατρο της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων Αττικής (Οδός Χίου 8, Καισαριανή), ημερίδα με θεματικό τίτλο «Αστυνομία και Ανθρώπινα Δικαιώματα».

Σήμερα βρισκόμαστε σε μια βαθιά κρίση, κοινωνική, πολιτισμική, οικονομική και περιβαλλοντική, γεγονός που επιβάλλει την καλύτερη οργάνωση, επαγγελματική κατάρτιση και αποτελεσματικότητα του Οργανισμού μας.

Το αίτημά μας για μια Αστυνομία ορθολογικά διαρθρωμένη, κοινωνικά αποτελεσματική, θα πρέπει να συνοδεύεται από την αρχή ότι θα «σέβεται τους ίδιους τους ανθρώπους που την στελεχώνουν ως εργαζόμενους, ως πολίτες με τα ανάλογα δικαιώματα». Είναι σαφές ότι η Αστυνομία ανήκει στον ελληνικό λαό, προορισμένη να προστατεύει τον πολίτη, την περιουσία του και ταυτόχρονα πρέπει να σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα και να προστατεύει αυτά όταν απειλούνται από μεμονωμένες ή οργανωμένες συμπεριφορές.

Οι εκάστοτε πολιτικές Ηγεσίες θα πρέπει να αντιληφθούν ότι ο ρόλος της Αστυνομίας, η στελέχωσή της, η εκπαίδευση των εργαζομένων σ' αυτήν, δεν είναι αυτή του οργάνου της βίαιης καταστολής σε βάρος πολιτών που κινητοποιούνται και εκφράζουν συλλογικά τις διεκδικήσεις τους απέναντι στις εκάστοτε εφαρμοζόμενες αντικοινωνικές πολιτικές των κυβερνήσεων.

Τις εργασίες της Ημερίδας θα συντονίσει ο Πρόεδρος της ΠΟΕΣΥ κ. Γιώργος ΣΑΒΒΙΔΗΣ και έχουν κληθεί να παραστούν η πολιτική και φυσική Ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ., εκπρόσωποι πολιτικών κομμάτων και λοιπών φορέων. Θα τοποθετηθούν η π. Αντιπρύτανης του Πάντειου πανεπιστημίου, η καθηγήτρια της Εγκληματολογίας κα. Βάσω ΑΡΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, η συνάδελφός μας αξιωματικός της Υγειονομικής Υπηρεσίας κα. Βασιλική ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ο Νομικός Δημήτρης ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, καθώς και ο κ. Μανώλης ΓΛΕΖΟΣ.

Αθήνα 6 Οκτωβρίου 2011

Αρ. Πρωτ.: 701/11/4β

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ 2003 ΗΜΕΡΑ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑΣ

«9η Οκτωβρίου, Ημέρα αγώνα κατά της κρατικής αυθαιρεσίας

Άλλη μια επέτειος των θλιβερών γεγονότων της 9ης Οκτωβρίου 2003, όταν η τότε Πολιτική και Φυσική Ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. αποφάσιζαν να διαλύσουν βίαια την ειρηνική εκδήλωση διαμαρτυρίας μας στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας, ενώ διεκδικούσαμε όλοι μαζί την κατοχύρωση του επαγγέλματός μας ως επικίνδυνου και ανθυγιεινού, βρίσκει και πάλι το Συνδικαλιστικό μας Κίνημα στις επάλξεις του αγώνα για μια σύγχρονη και δημοκρατική Ελληνική Αστυνομία.

Φέτος, ωστόσο, η 9η Οκτωβρίου - Ημέρα αγώνα κατά της κρατικής αυθαιρεσίας, όπως έχουμε καθιερώσει να την ενθυμούμαστε και να την «τιμούμε» κάθε χρόνο από τότε, βαρύνεται επιπροσθέτως με την συνεχή αγωνία και την αβεβαιότητα για το μέλλον όλων μας, εξαιτίας της βίαιης ανατροπής της ζωής μας, σε ένα κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό περιβάλλον βαθείας κρίσης.

Το Συνδικαλιστικό μας Κίνημα καλείται να συνεχίσει τον αγώνα του ενωμένο, με υπευθυνότητα και σοβαρότητα, λαμβάνοντας υπόψη του τους κινδύνους που ελλοχεύουν για όλους μας, σε μια περίοδο καμπίς για τον τόπο μας. Η πατρίδα μας η ΕΛΛΑΔΑ αναζητά πορεία, ενώ η ΕΛ.ΑΣ. καλείται να αντιμετωπίσει πρωτόγνωρες καταστάσεις, με την ελπίδα ότι η πολύπλευρη κρίση που πλήττει τη Χώρα μας δεν θα της προκαλέσει και πάλι ανεπανόρθωτες βλάβες.

Σ' αυτό το δυσμενές περιβάλλον, οι Ομοσπονδίες μας πραγματοποιούν την προσεχή Τετάρτη, 12 Οκτωβρίου 2011, στη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων Αττικής, Ημερίδα με θέμα «Αστυνομία και ανθρώπινα δικαιώματα», επιδιώκοντας με τις προτάσεις και τις θέσεις που θα κατατεθούν, να συμβάλλουν στην εμπέδωση των απαραίτητων νόμων του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της προστασίας του πολίτη από τις αστυνομικές δυνάμεις, αλλά και του σεβασμού του αστυνομικού θεσμού από τους πολίτες, ως αναγκαίων προϋποθέσεων για τη λειτουργία ενός κράτους δικαίου.

Καταδικάζουμε τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται. Τασσόμαστε υπέρ της επίλυσης των όποιων διαφορών με ειρηνικά μέσα. Στα κοινωνικά προβλήματα δεν απαντάμε με τη καταστολή».

8 Οκτωβρίου 2011

ΕΝΑΡΞΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΗΜΕΡΙΔΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ (Πρόεδρος ΠΟΕΣΥ): Σας ευχαριστώ για την πρόσκληση να προεδρεύσω σε αυτήν την Ημερίδα και θέλω να σας πω ότι την αποδέχτηκα με ομόφωνη απόφαση της ομοσπονδίας μας. Αυτό δε σημαίνει ότι θα είμαι ένα άλαλο άτομο. Όσοι με γνωρίζουν διότι βλέπω νέους αστυνομικούς -ακόμη και οι επιτελείς είναι περισσότερο νέοι από έμένα-, δεν θα με γνωρίζουν πάρα πολύ καλά. Γνωρίζουν τον Μανώλη τον Γλέζο, κοντά κι εγώ, είμαι στη διαδρομή του και στα όσα μαζί του είχα υποστεί.

Δεν έχει καμιά σημασία, αλλά να μου επιτρέψει ο Αρχηγός και ο Υπουργός, να τονίσω από την πρώτη στιγμή ότι το ό,τι μιλάω αυτή τη στιγμή, το ό,τι γίνεται αυτή η Ημερίδα, είναι μία μεγάλη επιτυχία, είναι μια επιτυχία γιατί από καιρό και από τις δύο μπάντες και από την πλευρά του αστυνομικού χώρου και από την πλευρά του δημοσιογραφικού χώρου, υπήρξαν αμφιβολίες, υπήρξαν αντιρρήσεις, τι θέλουμε τώρα, τι θα συζητάμε και τέτοια, όμως αυτή η πρωτοβουλία των δύο Ομοσπονδιών της Αστυνομίας είναι πάρα πολύ σημαντική, είναι πάρα πολύ θετική και έτσι την είδαμε εμείς. Όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι εμείς ήρθαμε εδώ να κολακέψουμε, ήρθαμε εδώ να ανιχνεύσουμε, να αναλύσουμε, να καταλήξουμε. Έτσι, λοιπόν, επιτρέψτε μου να αναφέρω ότι στα γεγονότα της περασμένης εβδομάδας, όπου είχαν σημειωθεί εντάσεις μεγάλες, όπου σε αυτές υπήρξαν για άλλη μια φορά εφτά δημοσιογράφοι θύματα μιας επίθεσης από πλευράς αστυνομικών οργάνων, η Ομοσπονδία μας έβγαλε αυτήν την ανακοίνωση που ανάμεσα στα άλλα έλεγε:

«Καταγγέλλει με οργή τη νέα βάρβαρη επίθεση των κατασταλτικών δυνάμεων εναντίον των απεργών διαδηλωτών στο Σύνταγμα κατά τη διάρκεια της τεράστιας απεργιακής διαδήλωσης των εργαζόμενων στο δημόσιο και στις ΔΕΚΟ. Στην απεργία με καθολική συμμετοχή, οι εργαζόμενοι στην ΕΡΤ και ΑΠΕ συμμετέχοντες στην κινητοποίηση της ΑΔΕΔΥ, διαδήλωσαν την ακλόνητη εναντίωσή τους στην απaráδεκτη αντεργατική εργασιακή εφεδρεία. Και σε αυτήν την περίπτωση δημοσιογράφοι, φωτορεπόρτερ, τεχνικοί και διοικητικοί υπάλληλοι δέχτηκαν απρόκλητη και με ιδιαίτερο μένος επίθεση, με αποτέλεσμα τουλάχιστον εφτά εργαζόμενοι στον Τύπο να τραυματιστούν. Πολλαπλά επεισόδια κατά των λειτουργών του Τύπου αποκαλύπτουν πλέον ότι ο Τύπος έχει επιλεχθεί ως στόχος της βάρβαρης και εγκληματικής επίθεσης των δυνάμεων καταστολής.

Υπενθυμίζουμε ότι δεν έχει σημειωθεί καμία εξέλιξη για τη μηνυτήρια αναφορά της ΠΟΕΣΥ σχετικά με τις αστυνομικές βαρβαρότητες τον περασμένο Ιούνιο στη διάρκεια των οποίων τραυματίστηκε βαρύτατα με μόνιμη αναπηρία ο δημοσιογράφος Μανώλης Κυπραίος. Επίσης, δεν υπήρξε καμία περίπτωση ενημέρωσης για την ΕΔΕ που είχε τότε διαταχθεί. Υπάρχει; Εκφράζοντας την ομόφωνη διάθεση των Ενώσεων και των εργαζόμενων στο χώρο, διακηρύσσει προς κάθε κατεύθυνση ότι δεν πρόκειται να δεχθεί πλέον φαινόμενα που καταργούν θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, που υποσκάπτουν τη Δημοκρατία και επιχειρούν τη φήμωση της ενημέρωσης και την τρομοκράτηση των λειτουργών του τύπου».

Αυτή ήταν η ανακοίνωσή μας. Ήρθα αμέσως σε επαφή με τον κ. Φωτόπουλο και του είπα ότι δεν μπορεί από τη μια να τρώμε ξύλο και από την άλλη να μιλάμε μέσα

στη μεγάλη χαρά. Θα πρέπει σε αυτήν την Ημερίδα να έρθουν και από τα θύματά μας και να κάνουν παρέμβαση. Ο κ. Φωτόπουλος, και ο κύριος Οικονόμου και όλοι οι Αξιωματικοί, δέχτηκαν αυτή την πρότασή μας και έτσι είμαι βέβαιος ότι θα γίνει μια πολύ ωραία Ημερίδα, ακούγοντας όλες τις απόψεις και εμβαθύνοντας στο πρόβλημα από όλες τις μπάντες. Εγώ δεν ήρθα εδώ να στήσω λαϊκό δικαστήριο. Δεν δικάζουμε εδώ. Εδώ θα ανιχνεύσουμε, θα καταλήξουμε σε συμπεράσματα και μακάρι να οριοθετήσουμε και με τους διακεκριμένους εδώ επιστήμονες και με τους αστυνομικούς, που παρακολουθούν κάποια πράγματα, διότι πάνω από το ζήλο, πάνω από το δογματισμό, πάνω από την πλήρη αφοσίωση στο καθήκον και στην ιεραρχία, υπάρχει αυτό που λέμε συνείδηση, υπάρχει αυτό που λέμε ουμανισμός.

Έτσι, λοιπόν, πρότεινα στον Αρχηγό και στους διοργανωτές της Ημερίδας να έρθουν και να κάνουν παρέμβαση, ο Μανώλης ο Κυπραίος, ο οποίος υπέστη τον Ιούνιο μεγάλη βλάβη στη υγεία του -είναι ανάπηρος αυτή τη στιγμή-, θα έρθει να κάνει την παρέμβασή του γιατί ο Φωτόπουλος και οι άλλοι διοργανωτές δέχτηκαν την παρέμβασή του. Επίσης είχα ζητήσει να κάνει παρέμβαση η Τατιάνα Μπόλαρη. Το όνομά της θυμίζει πολλά πράγματα σε πολλούς και σε εμένα γιατί είχα τον αδερφό της όταν ήμουν διευθυντής στην Απογευματινή, τον είχα συντάκτη και ήταν ένα εξαιρετικό παιδί, έτσι μία εξαιρετική φωτορεπόρτερ ήταν και είναι ακόμα η Τατιάνα Μπόλαρη. Υπέστη όμως απρόκλητα μία επίθεση βάρβαρη για την οποία διατάχθηκε η σύλληψη του αστυνομικού που της επιτέθηκε όμως για γραφειοκρατικούς, θα πω εγώ λόγους, αφέθηκε αμέσως ελεύθερος, έτσι λοιπόν η Τατιάνα δεν θέλησε να έρθει.

Καλωσορίζουμε και τον Υπουργό, ελπίζω ο κ. Αρχηγός να του μεταφέρει τα όσα είπαμε, η Τατιάνα όμως αρνήθηκε να έρθει σήμερα εδώ και να κάνει την παρέμβασή της. Αφέθηκε ελεύθερος ο άνδρας που είχε συλληφθεί, αυτό την εκνεύρισε, την εξόργισε πάρα πολύ και δεν ήθελε να έρθει εδώ και να μεταφέρει σε καμία περίπτωση αυτή την οργή της σε ένα τέτοιο διάλογο. Μεταφέρω την οργή της, μεταφέρω τον πόνο της, μεταφέρω τον τραυματισμό της, είναι εδώ και ο πρόεδρος της Ένωσης που ανήκει και θα αναφερθεί σε αυτήν στη δική του παρέμβαση. Σε καμία περίπτωση εδώ επαναλαμβάνω δεν δικάζουμε, εδώ ήρθαμε να ανιχνεύσουμε αν είναι δυνατόν εκείνο το σύστημα που θα καταδικάζει τη βία κατά ανθρώπων, που θα καταδικάζει την αυθαιρεσία ανθρώπων εντεταλμένων για την τήρηση της τάξης και της ομαλότητας, εναντίον πολιτών που διαδηλώνουν. Αύριο με τους περισσότερους από εσάς μπορεί να είμαστε στον ίδιο δρόμο, δίπλα δίπλα, φωνάζοντας τα ίδια συνθήματα. Αλλά επίσης μεθαύριο μπορεί και εσείς να είστε απέναντί μας. Εμείς θα θέλαμε να το φτάσουμε μέχρι εκείνο το σημείο όπου πλέον θα είναι αντιληπτό ότι πάνω από την ιεραρχία, πάνω από την αφοσίωση, υπάρχει η συνείδηση, υπάρχει ο ουμανισμός. Προσωπικά εγώ στο σπίτι μου ή στο δρόμο αν καθυβριστώ, αν προκληθώ, θα φωνάξω την Αστυνομία.

Ευχαριστώ που με ακούσατε γι' αυτόν τον πρόλογο και παρακαλώ επειδή ο κατάλογος των προσκεκλημένων είναι πάρα πολύ σημαντικός και με πάρα πολλά ονόματα, κάποιος να τον διαβάσει. Ο κύριος Υπουργός είναι εδώ, ξεκινάω από το όνομά του και προχωράμε κ. Φωτόπουλε.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Σας καλωσορίζω και εγώ από την πλευρά μου στη σημερινή Ημερίδα. Είναι παρόντες ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη κ. Χρήστος Παπουτσής, ο Αρχηγός της Ελληνικής Αστυνομίας ο κ. Ελευθέριος Οικονόμου, ο Βου-

λευτής της Ν.Δ. ο κ. Αθανάσιος Νάκος, ο εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ κ. Κατερινόπουλος Αθανάσιος, από το ΚΚΕ κ. Αγκαβανάκης Δημήτριος, ο κ. Τάσος Μαυρόπουλος από το ΣΥΡΙΖΑ, από τη Δημοκρατική Αριστερά ο κ. Γεωργάτος Γεράσιμος, ο Αντιπεριφερειάρχης ο κ. Κόκκαλης, ο Υπαρχηγός της Ελληνικής Αστυνομίας ο κ. Ραχωβίτσας, ο Προϊστάμενος του επιτελείου ο κ. Παπαγιαννόπουλος Νίκος, ο Γενικός Επιθεωρητής Ν. Ελλάδος ο κ. Μπαλάκος Γρηγόριος, ο Γεν. Αστυνομικός Δ/ντής Ατικής ο Υποστράτηγος κ. Λιούκας Ιωάννης, ο Διευθυντής της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων Υποστράτηγος κ Παπασπύρου Σπύρος, ο Δ/ντής Υγειονομικής Υπηρεσίας της ΕΛ.ΑΣ. ο κ. Αντώνης Κασιμάτης, από τη Θρησκευτική Υπηρεσία της Αστυνομίας ο Προϊστάμενος Πανοσιολογιότατος κ. Νεκτάριος Κιούλος, από την Υπηρεσία Προστασίας Επισήμων κ. Μεσοδιακάκης, από τη Σχολή Επιμόρφωσης και Μετεκπαίδευσης ο κ. Κοντέλας, από την Πανελλήνια Ένωση Αξιωματικών Λιμενικού Σώματος ο κ. Μπάστας, ο Πρόεδρος του Εθνικού τμήματος της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών ο κ. Καραπατάκης, ο Πρόεδρος των Αποστράτων ο κ. Αθανασίου, από την ΠΟΕΣΥ ο Γ.Γ. κ. Κουμπιάς, ο κ. Καρύδης, Βοηθός του Συνηγόρου του Πολίτη και από την Ομοσπονδία Αξιωματικών Πυροσβεστικού Σώματος ο συνάδελφος ο κ. Μανιάτης. Αυτή είναι η σειρά όπως είναι εγγεγραμμένοι και μαζί μας οι εκλεκτοί Επιστήμονες που θα μας αναπτύξουν τα θέματα της Ημερίδας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστώ τον κύριο Φωτόπουλο και νομίζω ότι θα πρέπει να αρχίσουμε αμέσως τις εργασίες μας καλώντας, να κάνει τον χαιρετισμό του και το καλοσώρισμά του, τον κ. Σπύρο Παπασπύρου.

● **Σπύρος Παπασπύρου** *Δ/ντης Δ/σης Αστυνομ. Επιχειρήσεων Αττικής, Υποστράτηγος ΕΛ.ΑΣ.*

Καλημέρα σας

Είμαι ο Υποστράτηγος Σπύρος Παπασπύρου, ο Διευθυντής της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων. Κύριε Πρόεδρε, κ. Γλέζο, Κύριε υπουργέ, Κύριε Αρχηγέ, κύριε Υπαρχηγέ, Κύριε Επιτελάρχα, Κύριε Επιθεωρητά, Κύριε Πρόεδρε της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ενώσεων Συντακτών, Κα Αρτινοπούλου, κκ Αξιωματικοί, κκ συνάδελφοι και συναδέλφισσες, κύριοι δημοσιογράφοι που παρευρίσκεστε σήμερα εδώ, σας καλωσορίζω στη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων Αττικής. Είναι ιδιαίτερη χαρά και τιμή σε όλους μας το ότι παρευρίσκεστε σήμερα εδώ για να συζητήσουμε και να ανταλλάξουμε κάποιες απόψεις σχετικά με ένα θέμα το οποίο είναι ιδιαίτερα επίκαιρο και το οποίο αφορά τα εμπλεκόμενα σήμερα μέλη. Εγώ είμαι βέβαιος ότι θα καταβληθούν από τη δικιά μας τη μεριά τεράστιες προσπάθειες οι οποίες ήδη καταβάλλονται και θα δούμε σύντομα ραγδαία αποτελέσματα πάνω σε αυτό το οποίο αφορά το σημερινό θέμα. Ευχαριστούμε πολύ κ. Πρόεδρε, τον Πρόεδρο της ΠΟΑΞΙΑ, τον Πρόεδρο της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων. Καλή συνέχεια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστώ τον κ. Παπασπύρου. Κάποτε, είσατε οι περισσότεροι νέοι, στα πέτρινα χρόνια που λέγαμε, και θα ξέρετε τον όρο, υπήρχε ένα όνομα που λειτουργούσε σε όλο τον κόσμο, σε όλη την υφήλιο σαν διαβατήριο. Ήταν το όνομα του Μανώλη Γλέζου. Δεν χρειάζεται να πει κανείς τίποτα περισσότερο, ο Μανώλης Γλέζος είναι ανάμεσά μας και τον καλώ για τον χαιρετισμό του.

• Μανώλης Γλέζος

Αγωνιστής της Δημοκρατίας

Αγαπητοί συνέλληνες, αγαπητοί συμπατριώτες, αγαπητοί συνάνθρωποι συμπολίτες αυτού του τόπου

Δεν θέλω και δεν μπορώ να αναφερθώ στον καθένα ξεχωριστά, ας μου επιτραπεί να πω ένα χαιρε μονάχα σ' αυτόν που διακονέσαμε μαζί στα έδρανα του κοινοβουλίου, αγαπητέ Χρήστο και να πω στον προλαλήσαντα, τον Σπύρο τον Παπασπύρου, που είχε έρθει μαζί με εκείνον τον νέο που με ψέκασε στην Πλατεία Συντάγματος, είχαν έρθει σπίτι μου και κουβεντιάσαμε, ας μου επιτραπεί να κάνω αυτόν τον διαχωρισμό σ' αυτούς τους δύο και έχει την αξία του αυτός ο διαχωρισμός, όπως θα δείτε και παρακάτω.

Συγχαρητήρια στις Οργανώσεις των αστυνομικών για αυτήν την Ημερίδα, για την πρωτοβουλία να διενεργηθεί αυτή η Ημερίδα. Θεωρώ ότι αποτελεί μία νίκη του ανθρωπισμού και μία νίκη της Δημοκρατίας όσο λίγα και αν θα είναι αυτά που θα κατατεθούν σήμερα απέναντί σας.

Έρχομαι να σας μιλήσω όχι για να αποδεχθείτε τις απόψεις μου. Θα καταθέσω τις απόψεις μου, πικρός ο λόγος θα είναι και καλός ο λόγος, δεν ορρωδώ ούτε χαϊδεύω αυτιά, δεν ορρωδώ μπροστά στο να πω την αλήθεια, ούτε χαϊδεύω αυτιά. Και μπορεί πολλούς να τους στεναχωρήσω, αλλά όσοι με ξέρουν, ξέρουν ότι δεν πρόκειται να πω κάτι που δεν πιστεύω. Δεν θεωρώ όμως ότι αυτό είναι θέσφατο, δεν θεωρώ όμως ότι αυτή είναι η πραγματική αλήθεια. Σας παρακαλώ, σας ικετεύω να επιχειρήσετε να αντικρούσετε αυτά που θα πω, αλλά με επιχειρήματα, στο μυαλό σας εάν δεν μπορεί να γίνει εδώ συζήτηση, στη σκέψη σας αργότερα. Ζητώ την αντίκρουση των απόψεών μου, δεν ζητώ την αποδοχή των απόψεών μου και ξεκινάω.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια δραματική κατάσταση, μπορώ να πω. Η οργή του λαού εκδηλώνεται με διάφορους τρόπους και πρέπει κατά κάποιο τρόπο να την περιγράψουμε. Υπάρχουν τα γιαουρτώματα, υπάρχουν τα γιουχαϊσματα, υπάρχουν οι καρεκλιές, τα αυγοχτυπήματα, οι βρισιές. Δεν αρκεί η καταδίκη τους. Βγαίνουν όλοι και λένε καταδικάζω αυτό που έγινε και έχουν ήσυχη την συνειδησή τους. Λάθος. Χρειάζεται μια ανάλυση γιατί έφτασε σε αυτό το σημείο το ένα, δεύτερον είναι εκδήλωση σωστή η έκφραση αυτή της οργής του λαού ή μήπως χρειάζεται ολόκληρη η διαδικασία μετατροπής της οργής του λαού σε πολιτική πράξη;

Αυτό είναι το τεράστιο θέμα. Αυτό απαιτεί βέβαια μία συνειδησιακή διεργασία πάρα πολύ μεγάλη, αλλά αυτό είναι το κύριο έργο μας, δηλαδή πώς θα μετατραπεί η οργή του λαού -δικαιολογημένη ή όχι αυτό είναι μια άλλη υπόθεση- σε πολιτική πράξη και όχι σε ενέργειες βίας διότι δεχόμαστε τώρα αυτήν την κατάσταση, αλλά υπάρχουν και οι παρεκβάσεις. Πρώτη παρέκβαση. Έχω βρει και έχω συναντήσει όχι έναν, αλλά πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι μου λένε: «εγώ δεν θα αφήσω, Μανώλη, να πεθάνει το παιδί μου, εγώ θα πάω να σκοτώσω». Το έχετε αντιληφθεί λέω και απευθύνομαι σε όλους και πρώτα πρώτα σε εσένα Χρήστο, αυτό το θέμα; Εάν αφήσουμε τα πράγματα ως έχουν, τελικά θα μπει η χώρα σε ένα αιματοκύλισμα. Τι θα κάνουμε απέναντι σε αυτήν την κατάσταση; Θα κατεβάσουμε τα άρματα μάχης και το στρατό να αντιμετωπίσουν τον οργισμένο λαό; Το θέμα είναι να μην φτάσουμε εκεί. Κι εγώ δεν λέω, ένα κεφάλαιο που δεν είναι του παρόντος εδώ, αλλά αν θέλετε, εγώ δεν έχω καμία

αντίρρηση να κληθώ και να κουβεντιάσουμε και αυτό το θέμα, πώς μπορεί η χώρα να βγει από το αδιέξοδο. Εγώ έχω πέντε τρόπους για το πώς μπορεί η χώρα να βγει από το αδιέξοδο, όμως δεν μ' ακούει κανένας, φωνή βοώντος εν τη ερήμω, αλλά το αφήνω αυτό στη μπάντα.

Το θέμα για μας είναι άλλο. Πώς η οργή του λαού δεν θα αποχαλιναγωγηθεί, λέω θα μετατραπεί σε πολιτική πράξη και πέρα από αυτό, θέλω να σημειώσω και ένα άλλο γεγονός. Η έκφραση οδηγεί και σε άλλες πράξεις. Δεν θέλω πάλι ούτε να βγω να καταδικάσω ούτε να υπερασπιστώ τίποτα. Υπάρχουν και άλλοι που εκμεταλλεύονται αυτήν την κατάσταση και νομίζουν ότι με επαναστατικές πράξεις μπορούν να αντιμετωπίσουν την κατάσταση. Η ιστορία όλης της ανθρωπότητας δείχνει ότι αυτού του είδους οι ενέργειες δεν οδηγούν πουθενά. Απλώς ρίχνουν λάδι στη φωτιά και αυτές οι ενέργειες και τα επαναστατικά λόγια τα μεγάλα και οι κουβέντες οι μεγάλες, ότι εμείς θα σώσουμε την πατρίδα...

Να κάνω μία σύγκριση; Τα ακούω βερεσέ. Ο Τσολάκογλου, ο πρώτος συνεργάτης των κατακτητών στην κατοχή, εάν διαβάσετε το διάγγελμά του, το πρώτο, ποιοί αναλαμβάνουν να σώσουν τη χώρα, ήταν αυτό: «θυσιάζομαι εγώ για να σώσω τη χώρα». Αυτό λέει. Λοιπόν, ο καθένας μπορεί να κάνει την οποιαδήποτε ιδεολογική επένδυση, αλλά αυτή η επένδυση αντικρούεται με την ίδια τη ζωή, με τα ίδια τα γεγονότα. Με αυτά αντικρούεται. Λοιπόν, το θέμα είναι στο προκείμενο, πώς θα βοηθήσει και μπορεί να βοηθήσει η Αστυνομία να μην μετατραπεί η οργή του λαού σε αιματοκύλισμα και να μετατραπεί σε πολιτική πράξη.

Κατ' αρχήν, εδώ ας σημειωθεί, ποιός είναι ο ρόλος της Αστυνομίας. Ο ρόλος της Αστυνομίας είναι ένας και μοναδικός: είναι να προστατεύει τον πολίτη από τους παραβάτες του κοινού ποινικού δικαίου. Αυτός είναι ο ρόλος. Ο ρόλος της δεν είναι σε καμιά απολύτως περίπτωση να χρησιμοποιείται ως όργανο καταστολής των λαϊκών, των κοινωνικών και των πολιτικών αγώνων. Αυτή είναι η διαφορά. Μπορούμε να το κατανοήσουμε αυτό, ναι ή όχι;

Αυτό είναι το πρόβλημα, και είναι το πρόβλημα ειδικά δικό σας, όλων των κατηγοριών και σε όλες τις βαθμίδες. Δηλαδή, θα πει ένας αστυνομικός: «και όταν παίρνω εντολή να κάνω χρήση χημικών, όπως έγινε προχθές τι θα κάνω;» Θα του απαντήσω: Θα ζητήσεις έγγραφη εντολή από τον προϊστάμενό σου, θα το ζητήσεις γραπτώς: «αυτό που μου λες να πάω να κάνω και που θεωρώ ότι είναι αντίθετο με τη δουλειά που πάω να κάνω και το θέλω γραπτό». Πέρα από αυτό χρησιμοποιείται ολόκληρη η δύναμη, χρησιμοποιούνται τα ΜΑΤ για να καταστείλουν τους λαϊκούς αγώνες. Σημειώνω ότι -αν είναι σωστές οι πληροφορίες μου-, 480 απόφοιτοι της Σχολής Αστυφυλάκων περνάνε αμέσως στα ΜΑΤ. Και αν δεχθώ ότι τους χρειάζονται τα ΜΑΤ, στα ΜΑΤ χρειάζονται πάρα πολύ εκπαιδευμένοι αστυνομικοί. Πώς πάς και δίνεις τους 480 απόφοιτους κατευθείαν στα ΜΑΤ; Μου θυμίζει τον γιατρό που μόλις βγαίνει από την ιατρική του εκπαίδευση και πριν αποκτήσει μία εμπειρία, τον στέλνουν να γίνει αγροτικός ιατρός, που ο αγροτικός ιατρός χρειάζεται να είναι ένας που να τα ξέρει όλα, και τον στέλνουν εκεί, δηλαδή τον στέλνεις να μάθει σκοτώνοντας ανθρώπους -λέω για τον ιατρό-, τον στέλνεις να μάθει χτυπώντας ανθρώπους, λέω, για τον απόφοιτο της Σχολής. Αυτό είναι το πρώτο θέμα και μιλάω για τον αρχηγό της ΓΑΔΑ που τον γνωρίζω, είναι να πάει εκεί, δεν ξέρω ποια είναι η διαταγή, του Όθωνα είναι, του Χρήστου είναι, ποια είναι; Αμέσως, μόλις βγάλανε τη Σχολή, αμέσως να πάνε σε αυτό το Σώμα;

Είναι πολύ δύσκολο να ξεπεράσουμε αυτήν την κατάσταση. Έγγραφη, λοιπόν, εντολή και να πω κάτι σοβαρό, θα το πω και αν θέλετε είμαι έτοιμος να το κουβεντιάσω. Να καταργηθούν τα ΜΑΤ.

Να πάρω ένα παράδειγμα. Συγχαρητήρια δίνω στην Αστυνομία και γνωρίζω πάρα πολύ καλά ότι μπορεί να κάνει το καθήκον της -και οι τελευταίες παραβιάσεις που έγιναν και η σύλληψη αμέσως των παραβατών, αποδεικνύει ότι η Αστυνομία η Ελληνική είναι ικανή να κάνει το καθήκον της, αλλά όταν υπάρχουν στους δύο φίλους μου, πρώην Προέδρους της Δημοκρατίας από 24 αστυνομικοί να τους φυλάνε, γιατί;

Γιατί φίλε μου Σαρτζετάκη και φίλε μου Στεφανόπουλε να σε φυλάνε 24 άνθρωποι; Από τι κινδυνεύεις; Από τι κινδυνεύεις; Για ποιο λόγο; Δεν το καταλαβαίνω. Εάν υπήρξες τίμιος Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν πρόκειται να σε ενοχλήσει κανένας. Και μιλάω για δυο που όντως ανταποκρίθηκαν στα χρέη τους. Γιατί να χρειάζονται 24 αστυνομικοί γι' αυτή τη δουλειά, και άλλοι 24 αστυνομικοί, 48; Για να μην πω τώρα πόσοι αστυνομικοί φυλάνε δημοσιογράφους, να τα πεις αυτά Σαββίδη, δεν τα λες. Είπες για τους άλλους, αλλά δεν είπες για την ανοχή αυτή που δείχνετε, να σας φυλάνε αστυνομικοί. Εάν όλοι οι αστυνομικοί που έχουμε, που φυλάνε τα μεγάλα πρόσωπα, τα γραβατωμένα πρόσωπα, τους γραβατωμένους λόγους, («βγάλε τη γραβάτα ρε Χρήστο»), εάν γινότανε αυτό, δεν θα είχαμε την εγκληματικότητα, διότι γνωρίζετε πολύ καλά ότι, όταν υπάρχει μία περιπολία σε ένα μέρος, αυτομάτως μειώνεται στο ήμισυ η εγκληματικότητα, μόνο από την περιπολία. Έτσι ο άλλος δεν ξέρει από πού θα του έρθει η περιπολος, δεν έχει χρονοδιάγραμμα, τα γνωρίζετε καλύτερα από μένα αυτά τα θέματα.

Και θα ήθελα, για να μπω στη ψυχολογία του αστυνομικού, ένα τελευταίο να πω για να δείξω και την ψυχολογία την δική μου, απέναντι στους αστυνομικούς.

Είμαι κρατούμενος το 1944 στην Αστυνομία Αθηνών, στην Ασφάλεια δηλαδή, και έχω δηλώσει ότι είμαι Επονίτης, θαρρετά αγωνίζομαι για να διώξω τη σκλαβιά από τον τόπο μας, για να ελευθερωθεί η πατρίδα. Οι αστυνομικοί είναι Έλληνες, αυτοί με έχουν συλλάβει. Δεν τους το κρύβω, τους το λέω. Και επειδή βλέπω ότι δεν πρόκειται να δούμε Θεού πρόσωπο, ετοιμάζομαι να κάνω μια απόπειρα δραπετεύσης. Στο κελί που είμαι, είναι και ποινικοί κρατούμενοι, είναι και πολιτικοί κρατούμενοι, τους ενημερώνω και συμφωνούνε όλοι και αρχίζουμε και σκάβουμε τον τοίχο για να βγούμε σε ένα φωταγωγό και από εκεί να περάσουμε στην ελευθερία. Είμαστε έτοιμοι το βράδυ να ρίξουμε το τελευταίο τούβλο και να πεταχτούμε στο φωταγωγό. Και έρχεται η κοπέλα ενός από τους παραβάτες του ποινικού δικαίου και της λέει:

-«Απόψε θα σε δω στο σπίτι»

-«Πώς θα με δεις;»

-«Θα δραπετεύσω»

Σηκώνεται αυτή, πάει και το λέει και κατεβαίνει ο Μπουραντάς. Θα έχετε ακούσει για τον Μπουραντά, πιστεύω όλοι σας θα το μαθαίνετε. Ε, κατευθείαν, έξυπνος άνθρωπος ήταν, βλέπει την κουβέρτα που είχαμε απλώσει στον τοίχο, πάει, την ξηλώνει και βλέπει την τρύπα. «Ποιος το έκανε αυτό;» Λέω «εγώ». Έρχεται μπροστά μου, ένας τεράστιος άνδρας, μου δίνει ένα φούσκο, κρατιέμαι εγώ, ετοιμάζεται να δώσει το δεύτερο φούσκο, τον κοιτάω στα μάτια, του λέω «δώστο»... Κατεβάζει το χέρι του και λέει «πάρτε τον».

Πήγα πάνω, με λιανίσανε στο ξύλο και εν τω μεταξύ, με βάζουνε σε ένα κελί απέναντι από τους άλλους για να τους τρομοκρατήσουνε, με δένουν με τις χειροπέδες πίσω και βάζουνε έναν Αστυφύλακα μπροστά μου καθισμένο σε μια καρέκλα με ένα πιστόλι στο χέρι και του λένε, αν είναι δυνατόν τώρα, όλα τα έκαναν σκηνοθετημένα: «την παραμικρή κίνηση να κάνει, θα τον πυροβολήσεις».

Κοιτάζω, ένα παιδί ήτανε, κάνα δυο χρόνια πιο μεγάλος από μένα και ήμουνα εγώ ακριβώς 22 χρονών, για να σημειώσω κιόλας πριν από δύο μέρες έκλεισα ένα μήνα στο ενενηκοστό έτος. Όχι, δεν το λέω για να μου πείτε μπράβο. Το λέω για να δείτε ότι δεν σταματάω μέχρι τώρα τον αγώνα, γι' αυτό το λέω. Λοιπόν, τον κοιτάω τον Αστυφύλακα, του λέω «τώρα εσύ νομίζεις ότι είσαι ελεύθερος και εγώ είμαι σκλάβος;». Με κοιτάζε. «Θα σου αποδείξω ότι εσύ είσαι σκλάβος και εγώ είμαι ελεύθερος. Είσαι σκλάβος διότι εκτελείς εντολές. Ο άνθρωπος που εκτελεί εντολές δεν είναι ελεύθερος. Εγώ είμαι ελεύθερος διότι δεν εκτελώ κανενός εντολή, μονάχα το χρέος απέναντι στην πατρίδα». Και αρχίζω τη συζήτηση. Ολόκληρη συζήτηση, τέσσερις ώρες αμίλητος. Αμίλητος. Έρχεται να αλλάξει η βάρδια, του φωνάζει ο άλλος «ετοιμάσου θα έρθω να σε αντικαταστήσω» και εκείνη την ώρα είπε: «μονάχα, περίμενε δυο λεπτά να τελειώσω την κουβέντα μου».

Ήρθε ο άλλος. Ξαναρχίζω με τον άλλον την ίδια ιστορία. Έρχεται ο τρίτος, ξαναρχίζω την ίδια ιστορία. Στον τρίτο, τα έλεγα και στους άλλους, αλλά θα πω τι του είπα. Λέω: «είμαι δεμένος με χειροπέδες, εσύ νομίζεις ότι έτσι απλά το βλέπω το θέμα, λάθος κάνεις. Είναι 16 κομματάκια. Και είναι από αστάλι». Και αρχίζω και του λέω πώς από τα ορυχεία βγαίνει το σιδηρομετάλλευμα και πώς φτάνει και περνάω και την άποψή μου, πώς οι εργαζόμενοι κάνουν όλη αυτή τη διεργασία, και τι δουλειά κάνουν οι εργαζόμενοι και όλα αυτά τα πράγματα. Και επειδή λέω ότι έχω κουραστεί αρκετά, θα λύσω τις χειροπέδες, και εν τω μεταξύ τις έλυσα, του τις δίνω και λέω: «πάω να κοιμηθώ και αν θέλεις εκτέλεσέ με».

Ύστερα από μερικά χρόνια ελεύθεροι, συναντάω επί της οδού Πειραιώς έναν άνθρωπο, ο οποίος τρέχει, με αγκαλιάζει και με φιλάει. Του λέω: «για κάτσε, ποιος είσαι;» Μου λέει: «δεν με θυμάσαι;» Του λέω: «δεν σε θυμάμαι». Μου λέει: «είμαι ο Αστυφύλακας που ήτανε σκλάβος και τον έκανες εκείνη τη βραδιά ελεύθερο».

Δεν ξέρω ποιος από τους τρεις ήτανε, αλλά λέω ότι ένας από τους τρεις ήτανε. Το λέω για να πω και να σας δείξω ότι η σχέση του πολίτη με τον Αστυνομικό είναι πολύ περίπλοκη. Δεν είναι μια απλή σχέση. Δεν είναι «πάνω τον πολίτη και τον χαστουκίζω». Βρέθηκα σε τέτοιες καταστάσεις και λέω: «έλα να με δείρεις εμένα, κάθεσαι και δέρνεις τον άλλον; έλα να με δείρεις». Διότι δεν σας κρύβω ότι εγώ αντίθετα με τη γραμμή του κόμματος, να κάθομαι να τις τρώω, είχα δηλώσει και στο κόμμα μου και είναι γραμμένη η δήλωσή μου στον Ριζοσπάστη το 1945, «δεν θα τις ξαναφάω έτσι στα κουτουρού». Φυσικά έχω υποστεί συνέπειες, μου έσπασαν το ποδάρι, επτά φύλακες στις φυλακές της Κέρκυρας με βασανίζανε, αλλά ταυτόχρονα βάραγα και εγώ. Το λέω καθαρά, μην νομίζετε, ότι όποιος με χτυπήσει θα υποστεί τις συνέπειες, αλίμονο. Είμαι ήσυχος άνθρωπος, είμαι μειλίχιος άνθρωπος, αλλά υπάρχουνε και όρια και εδώ θέλω να σκεφτείτε. Εγώ τα όρια μπορώ να τα κατευθύνω. Τα όρια, ο οργισμένος πολίτης είναι δύσκολο να τα κατευθύνει. Και εδώ είναι το πρόβλημα και πώς θα το ξεπεράσουμε...

Ευχαριστώ πολύ που με ακούσατε.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστώ το Μανώλη το Γλέζο. Και για να μη νομίζεις ότι υπεκφεύγω, φυσικά και εκφράζω τη δυσαρέσκεια μου για το ότι απασχολούνται πολλοί αστυνομικοί για την φρούρηση κάποιων Συναδέλφων, κάνω την αυτοκριτική μου και προχωράω και θέλω να πω αυτή τη στιγμή ότι από χθες μέχρι σήμερα και νομίζω όλη την ημέρα, όλος ο λαός, είμαι βέβαιος όλος ο λαός, θα δίνει τα συγχαρητήριά του για την τεράστια επιτυχία της Αστυνομίας που έκανε αυτή τη σύλληψη και αντιμετώπισε αυτούς τους ληστές με τα καλάσνικοφ. Όλος ο λαός θα εκτιμά το έργο της Αστυνομίας, είναι ακριβώς όπως το περιέγραψε προηγουμένως ο Μανώλης ο Γλέζος. Όπως επίσης, ο λαός πολλές φορές και κυριότερα σε δραματικές στιγμές, είχε εκφράσει το θρήνο και την οδύνη του όταν εκτελέστηκαν άνδρες της Αστυνομίας από εγκληματικά τρομοκρατικά στοιχεία. Αυτό είναι αλήθεια. Είναι αλήθεια και δεν μπορούμε να την κρύψουμε. Όμως, όταν γίνονται διάφορες εντάσεις, διάφορα επεισόδια στους δρόμους και οι αστυνομικοί βιαιοπραγούν κατά των πολιτών, έχουν πάντα άδικο οι αστυνομικοί; Είναι η Αστυνομία που έχει πάντα το άδικο; Ο κύριος Φωτόπουλος θα μας πει την άποψη της Ομοσπονδίας πάνω σε αυτό το θέμα.

• Χρήστος Φωτόπουλος

Πρόεδρος ΠΟΑΣΥ

Κυρίες και κύριοι

Σας καλωσορίζω στην Ημερίδα μας, επισημαίνοντας εξ αρχής ότι για μας αποτελεί κορυφαία εκδήλωση ελεύθερης δημοκρατικής έκφρασης σε μια κρίσιμη καμπή για τη χώρα μας.

Το να συζητάμε σήμερα για τα ανθρώπινα δικαιώματα από τη σκοπιά της Αστυνομίας όταν όλα γύρω μας γκρεμίζονται, προφανώς και δεν είναι πολυτέλεια, ούτε οξύμωρο σχήμα, πόσω μάλλον «ανέκδοτο», όπως είπαν με περισσή κακεντρέχεια κάποιοι φίλοι μας.

Είναι κορυφαίο γεγονός που σε μας τους παλιούς, θυμίζει τα χρόνια που αγωνιζόμασταν για τη νομιμοποίηση του συνδικαλισμού μας. Τότε, εκτός από τις διώξεις και τις στερήσεις, ως αστυνομικοί αντιμετωπίζαμε και την εχθρότητα σημαντικού τμήματος της κοινωνίας.

Η Αστυνομία ήταν ταυτισμένη με την έννοια της καταστολής των λαϊκών αγώνων και του ελέγχου των κοινωνικών φρονημάτων. Και χρειάστηκαν πολλά χρόνια για να ξεφύγουμε από τα σύνδρομα του παρελθόντος, χωρίς ωστόσο ο μηχανισμός αυτός να απολέσει το χαρακτήρα του, ως τμήμα του ευρύτερου καταναγκαστικού μηχανισμού του κράτους.

Σήμερα, δεν αντιμετωπίζουμε βεβαίως συνδικαλιστικές διώξεις, κινδυνεύουμε όμως να κατηγορηθούμε ότι συγκαλύπτουμε φαινόμενα κρατικής αυθαιρεσίας ή ότι αποτελούμε άλλοθι για την ενίσχυση της κρατικής καταστολής.

Σπεύδω να τονίσω ότι όσοι έχουν αυτήν την εντύπωση, μας αδικούν κατάφορα. Εμείς έχουμε ανοικτό μέτωπο με την κρατική αυθαιρεσία, αλλά και με όσους εξακολουθούν να δίνουν μάχες οπισθοφυλακής για να μη σπάσουν τα όποια «στεγανά». Επίσης, συμβάλλουμε στη συμφιλίωση της κοινωνίας μας με την Αστυνομία και επιδι-

ώκουμε να αποκτήσει ουσιαστικό χαρακτήρα το διαχρονικό αίτημα του λαϊκού κινήματος, η Ελληνική Αστυνομία, να αποτελεί πάντα παράγοντα ομαλότητας στο πλαίσιο των δημοκρατικών λειτουργιών του πολιτεύματος.

Δεν παραβλέπουμε, ωστόσο, το γεγονός ότι σε περιόδους κρίσης, όπως αυτή που ζούμε σήμερα, όπου προέχει η δημοκρατική διέξοδος και η αποφυγή μιας κατάρρευσης των πάντων, η απαίτηση είναι να μην εμπλέκεται η Αστυνομία στις κομματικές διενέξεις και οι αστυνομικοί να μην επηρεάζονται από τις πολιτικές τους πεποιθήσεις.

Γνωρίζουμε ότι από συστάσεώς του, το Ελληνικό Κράτος είχε πάντα την τάση να χρησιμοποιεί τα Σώματα Ασφαλείας για την αντιμετώπιση των πολιτικών του αντιπάλων και για την ανακοπή πολιτικών εξελίξεων.

Γι' αυτό, ως θεσμικοί φορείς, επιζητούσαμε τη στήριξη της κοινωνίας, τη βοήθεια των κοινωνικών φορέων και των συνδικάτων για τη λειτουργία των εγγυήσεων εκείνων που θα κατοχυρώνουν την ασφάλεια και την κοινωνική ειρήνη, ως αναγκαίων προϋποθέσεων για την ομαλή πορεία του τόπου.

Γνωρίζουμε πόσο δύσκολο είναι αυτό, διότι η εύρυθμη λειτουργία μιας κοινωνίας σε ό,τι μας αφορά, προϋποθέτει την αντιμετώπιση της ανομίας και της εγκληματικότητας με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα. Ρόλος πολύ δύσκολος, όταν οι κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις αποκτούν μια δυναμική ανατροπής όλων των δεδομένων. Τότε ελλοχεύει ο κίνδυνος να μετατραπεί ολόκληρη η Αστυνομία και πάλι σε Σώμα καταστολής ενάντια στα συμφέροντα και τις επιδιώξεις της Κοινωνίας.

Κυρίες και κύριοι

Από την πλευρά μας, αγωνιζόμαστε σταθερά για την αλλαγή νοοτροπίας στο χώρο μας. Δεν θέλουμε να γαλουχείται ο αστυνομικός με την ιδέα ότι πρέπει να αντιμετωπίζει τον πολίτη ως εχθρό ή ότι ο αστυνομικός είναι ένα άλλο Σώμα που λειτουργεί έξω από την κοινωνία.

Σας διαβεβαιώ δε ότι ο αστυνομικός αντιλαμβάνεται σήμερα την κοινωνική πραγματικότητα και επιζητά έναν άλλο ρόλο, του κοινωνικά χρήσιμου ένστολου συνειδητοποιημένου πολίτη. Ο αστυνομικός βιώνει το ίδιο, όπως και οι συμπολίτες μας, τις επιπτώσεις της κρίσης. Γι' αυτό διαμαρτύρεται όταν χρησιμοποιείται αλόγιστα στην καταστολή και απαιτεί από τους κυβερνώντες να μην ασκούν πολιτική δια της Αστυνομίας.

Αναγνωρίζουμε όλοι ότι η Δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδα, αλλά δεν μπορεί την ίδια ώρα να κρύβεται πίσω από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Και δεν πρέπει από τους λειτουργούς της να ζητείται απειλητικά και εκβιαστικά να πληρώνονται ολοένα και επιπλέον φόροι για το σπίτι που μένει, ακόμα και κάθε φτωχός και ανήμπορος πολίτης, σαν να είναι το κράτος πλέον φτωχότερο από τους φτωχούς. Και θέλω, με την ευκαιρία, να καλέσω την πολιτεία να μην χρησιμοποιήσει την Αστυνομία για να κόβει, με τη βία, το ρεύμα από τα σπίτια των πολιτών.

Άλλωστε, στον αιώνα της πληροφορικής είναι φανερό ότι οι Αστυνομίες παγκοσμίως μεταλλάσσονται σε πολιτικές υπηρεσίες, όσο κι αν οι στρατοκρατικής αντίληψης και νοοτροπίας αξιωματούχοι, αρνούνται να το παραδεχθούν και πιστεύουν ότι με τη διατήρηση στρατιωτικού τύπου Σωμάτων Ασφαλείας, θα είναι σε θέση να ελέγξουν τις κοινωνικές εξελίξεις, παραβλέποντας αυτό που είχε πει -πολύ πριν από αυτούς-, από

τον 4ο αιώνα π.Χ. ακόμα, ο τραγικός ποιητής Ευριπίδης: ότι δηλαδή «όταν ο Λαός εξεγείρεται και παραδίδεται στο θυμό του, είναι μια αδάμαστη φλόγα που μάταια προσπαθείς να σβήσεις».

Ματαιοπονούν, λοιπόν, και σήμερα όσοι νομίζουν ότι με όργανα, τυφλούς εκτελεστές της θέλησης του κράτους, θα πειθαναγκάσουν την κοινωνία να αποδεχτεί πολιτικές που της στερούν το μέλλον.

Θέλω, επίσης, με την ευκαιρία αυτή να καλέσω την κυβέρνηση να προχωρήσει άμεσα στην ικανοποίηση σειράς αιτημάτων μας διότι οι αστυνομικοί αρνούνται την κοινωνική περιθωριοποίηση και την απαξίωση του λειτουργήματός τους.

Όσοι ενδεχομένως νομίζουν ότι με κακοπληρωμένους και πειθαναγκασμένους ή τελούντες εν αναμονή, αστυνομικούς, εξασφαλίζουν την εύρυθμη λειτουργία της ΕΛ.ΑΣ., να αναθεωρήσουν τα σχέδιά τους. Ούτε να επενδύουν στον εκφυλισμό του συνδικάτου μας, συντηρώντας την εσωστρέφεια, τη γκρίνια και την απογοήτευση που δικαίως υπάρχει λόγω μη ικανοποίησης δίκαιων και αυτονόητων αιτημάτων μας.

Πρέπει, αντιθέτως, να λάβουν σοβαρά υπόψη ότι το κοινωνικό ρεύμα των εξελίξεων, η κοινωνική δυναμική της χώρας, αν ξεφύγει ο πολιτικός έλεγχος, θα παρασύρει και τους αστυνομικούς στο μεγάλο ποτάμι της οργής διότι είναι και οι ίδιοι εργαζόμενοι με παρόμοια προβλήματα.

Και τότε, εμείς ως συνδικάτο, ακόμα κι αν συστήναμε αυτοσυγκράτηση και πειθαρχία, δεν γνωρίζω πόσο θα ήμασταν σε θέση να ανακόψουμε τις εξελίξεις.

Πρέπει λοιπόν να γίνει σαφές και σήμερα, ότι η Ελληνική Αστυνομία δεν επιδιώκει τη σύγκρουση με κανέναν, με καμία κοινωνική τάξη και αυτό οφείλει η πολιτική της Ηγεσία να το υπερασπίζεται και εμπράκτως.

Είναι ουτοπικό αυτό το όνειρό μας; Ουτοπία χαρακτήριζαν πριν μερικά χρόνια και τον αγώνα μας για ελεύθερο συνδικαλισμό, αλλά πετύχαμε το στόχο μας.

Επομένως, το να διεκδικούμε τον διαρκή εκδημοκρατισμό και την παγίωση μιας ειλικρινούς σχέσης της Αστυνομίας με την Κοινωνία, πιστεύουμε ότι είναι ένα καθ' όλα δημοκρατικό μας δικαίωμα που επιβάλλεται να το προβάλλουμε και να διεκδικούμε την αξιοποίησή του επ' ωφελεία της ίδιας της ελληνικής κοινωνίας.

Πρέπει να καταλάβουν οι πολέμιοι αυτής της θέσης μας ότι είναι προς το συμφέρον της διακίνησης των ιδεών και της πολιτικής πάλης, η εύρυθμη λειτουργία της Αστυνομίας γιατί μόνο τότε θα είναι σε θέση να περιφρουρήσει το θεσμικό και νομικό εκείνο πλαίσιο που θα επιτρέπει σε επίπεδο κοινωνίας την ελεύθερη δράση των πολιτών, χωρίς προβοκάτορες και κουκουλοφόρους.

Μόνο τότε θα μπορούν να αντιμετωπιστούν και οι γνωστές από το παρελθόν παραλειτουργίες. Μόνο έτσι θα αντιμετωπιστούν όσοι εντέχνως καπηλεύονται και αξιοποιούν για δικούς τους λόγους τις αδυναμίες των υπηρεσιών και την όποια αγανάκτηση των αστυνομικών. Υπάρχουν βέβαια και αυτοί που ζητούν την κατάργηση των Ειδικών Μονάδων της Αστυνομίας και την ανάθεση των αρμοδιοτήτων τους σε άλλες αστυνομικές υπηρεσίες.

Αποψη μας είναι ότι προέχει η οριοθέτηση των αρμοδιοτήτων, των κανόνων εμπλοκής, η ενίσχυση της θεωρητικής κατάρτισης και εκπαίδευσης των υπηρετούντων σε αυτές και βέβαια η επίλυση συνολικά των προβλημάτων των αστυνομικών.

Κυρίες και κύριοι

Συνοψίζοντας την ομιλία μου, θα έλεγα ότι με την αναβάθμιση του κύρους των εργαζομένων αστυνομικών, θα εξυπηρετηθούν καλύτερα και τα συμφέροντα του ελληνικού λαού. Οι εποχές έχουν αλλάξει. Πρέπει να κάνουμε πράξη τη συμμετοχική δημοκρατία. Η κοινωνία των πολιτών είναι η διέξοδος στα αδιέξοδα του αυταρχισμού και της καταστολής.

Εμείς που αγωνιζόμαστε για μια σύγχρονη και δημοκρατική Ελληνική Αστυνομία, πρέπει να γνωρίζετε ότι αναμένουμε πολλά από την ίδια την ελληνική κοινωνία, από τους επιστημονικούς φορείς και από τα άλλα συνδικάτα.

Στις δύσκολες περιόδους που διανύουμε, εμείς οι αστυνομικοί θέλουμε την βοήθεια όλης της κοινωνίας και ιδίως οι συνάδελφοι που υπηρετούν στην Υπηρεσία που μας φιλοξενεί και προσφέρουν έργο κάτω από αντίξοες συνθήκες.

Δεν μας βοηθά η στείρα κριτική. Επιζητούμε την αναζήτηση των αιτίων που προκαλούν τα προβλήματα.

Έχουμε δε, την εδραία πεποίθηση, ότι στο βαθμό που η κοινωνία δεν καταγγέλλει το γνωστό σύνθημα «μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι» και δεν αναζητά τρόπους υπέρβασής του, να μην περιμένει κανείς, ότι η Ελληνική Αστυνομία μπορεί από μόνη της να αποκτήσει ποτέ τη δυνατότητα να ανταποκρίνεται στην αποστολή της, όπως θα ήθελε η ίδια η Κοινωνία.

Όταν η κοινωνία, επίσης, δεν καταδικάζει στον ίδιο βαθμό που καταδικάζει την αστυνομική αυθαιρεσία και τα περιστατικά βίας κατά των αστυνομικών, είναι φανερό ότι χάνεται ο στόχος μας και αναπαράγονται βλαβερά στερεότυπα.

Μάλιστα, το πρόβλημα είναι μεγαλύτερο όταν η Εισαγγελία και η Δικαιοσύνη συνολικά δεν αντιδρούν με τα αναμενόμενα αντανακλαστικά. Σας ευχαριστώ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστώ τον κ. Φωτόπουλο. Κύριε Υπουργέ, εμείς οι δημοσιογράφοι συντασσόμεθα ολόψυχα με το αίτημα για ικανοποίηση των πραγματικά δίκαιων αιτημάτων των αστυνομικών. Θέλουμε οπωσδήποτε για όλους αυτούς τους εργαζόμενους, που ξέρουμε ότι έχουν τεράστια οικονομικά προβλήματα, επιτέλους να τους δούμε έτσι ώστε να αισθάνονται τουλάχιστον αξιοπρεπείς. Όπως ο δημοσιογράφος δεν μπορεί χωρίς της αξιοπρέπεια να είναι καλός δημοσιογράφος, έτσι και ένας αστυνομικός δεν μπορεί να είναι καλός αστυνομικός, εάν έχει τέτοια άλυτα οικονομικά προβλήματα. Όμως, στις διάφορες εντάσεις, ο κόσμος, ο εργαζόμενος με τα ίδια προβλήματα, τρώει ξύλο. Τρώει ξύλο από αστυνομικούς, και τρώμε και ξύλο και εμείς οι δημοσιογράφοι. Γιατί το τρώμε, ρε παιδιά, αυτό το ξύλο; Ίσως μας φωτίσει ο κ. Γεωργατζής από την πλευρά του, ο Πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας των Αξιωματικών.

• Δημήτρης Γεωργατζής

Πρόεδρος ΠΟΑΞΙΑ

Κυρίες και κύριοι

Εκ μέρους της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αξιωματικών Ελληνικής Αστυνομίας, θέλω να σας ευχαριστήσω που ανταποκριθήκατε στην πρόσκλησή μας και ήρθατε εδώ σήμερα για να συμβάλλετε στην ανάπτυξη του θέματος της Ημερίδας μας, που πιστεύω ότι αποκτά ιδιαίτερη σημασία και λόγω της χρονικής συγκυρίας και λόγω του χώρου που επιλέξαμε να γίνει.

Παρόμοιες Ημερίδες με παρεμφερές ή με το ίδιο θέμα, έχουν γίνει και από μας και από άλλους κοινωνικούς φορείς, από την πανεπιστημιακή κοινότητα σε άλλους χώρους. Γιατί λοιπόν αυτό το θέμα και γιατί εδώ σήμερα;

Θέλαμε να προκαλέσουμε και ποιούς; Θέλαμε να ξύσουμε πληγές του παρελθόντος -διότι μην το λησμονούμε-, έχουμε θρηνηήσει συναδέλφους μας, αλλά και πολίτες. Θέλαμε απλώς να προβληματιστούμε και να καταλήξουμε σε κάποια εποικοδομητικά συμπεράσματα για να βάλουμε κι εμείς από την πλευρά μας ένα λιθαράκι με στόχο την προοδευτική εξέλιξη των θεσμών ή κάνουμε την Ημερίδα για να διεκπεραιώσουμε μια συνδικαλιστική – συντεχνιακή υποχρέωση και να πούμε στο τέλος ότι είμαστε όλοι ικανοποιημένοι;

Πιστεύω ότι όλοι αντιλαμβανόμαστε τη σημασία της και τις μεγάλες προσδοκίες που έχουμε για το αποτέλεσμα της.

Κυρίες και κύριοι,

Έχουμε πει πολλές φορές ότι η Ελληνική Αστυνομία, ο Έλληνας αστυνομικός βαδίζει στην κόψη του ξυραφιού, θεσμικά και υλικοτεχνικά αθωράκιστος, μπροστά στον όγκο των προκλήσεων που καλείται να αντιμετωπίσει καθημερινά.

Παρά την πρόοδο που έχει συντελεστεί τα τελευταία χρόνια, με τη συμβολή και του συνδικαλιστικού μας κινήματος -μην το ξεχνάμε- έχουμε να διανύσουμε ακόμα πολύ δρόμο για να μην προκαλεί θυμηδία στον απλό πολίτη, αλλά και σε εμάς τους αστυνομικούς η μετονομασία του υπουργείου μας από Δημόσιας Τάξης σε υπουργείο Προστασίας του Πολίτη.

Πράγματι αυτή είναι η αποστολή του, αλλά πόσο επιτυγχάνει σήμερα και πόσο εξασφαλίζει τη συνέχιση της αποστολής του; Διότι προφανώς ένας Οργανισμός πρέπει να βλέπει μακριά και να μην μένει στη διαχείριση της τρέχουσας κατάστασης.

Ως Ομοσπονδία, έχουμε καταθέσει τις θέσεις μας, στον τομέα της δημόσιας τάξης και ασφάλειας. Επί χρόνια ολόκληρα ακολουθείται μια ελλειμματική πολιτική ασφαλείας, η οποία αντανάκλα άμεσα στο επίπεδο ασφαλείας των πολιτών, στο επίπεδο ασφαλείας – επαγγελματισμού των ίδιων των αστυνομικών.

Κεντρική θέση σε αυτόν τον μεγάλο κύκλο των καθημερινών καθηκόντων της συντριπτικής πλειοψηφίας των αστυνομικών, που θα έπρεπε -επισημαίνω έπρεπε, διότι δεν συμβαίνει αυτό κατά τη γνώμη μας- να υπηρετούν τον πολίτη, είναι το μείζον ζήτημα της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Εμείς δεν θέλουμε να είμαστε ισοπεδωτικοί, δεν θέλουμε να μηδενίσουμε και δεν θα το κάνουμε ποτέ, την προσφορά και τις θυσίες των συναδέλφων μας, όμως το γεγονός

ότι αρκετά συχνά παρουσιάζονται διάφορα κρούσματα αστυνομικής αυθαιρεσίας, μας προβληματίζει και μας ανησυχεί.

Θέλω δε να τονίσω ότι μιλώντας για ανθρώπινα δικαιώματα, πρέπει να συμπεριλάβουμε σε αυτά και τον ίδιο τον αστυνομικό ως υποκείμενο - μέλος ενός Οργανισμού ο οποίος όταν λειτουργεί αυταρχικά, καταπιεστικά, όταν δεν διασφαλίζει τα απαιτούμενα εφόδια στα μέλη του, αυτονόητο είναι ότι αυτά τα ίδια θα έχουν πρόβλημα.

Δεν θα είναι σε θέση να εκπληρώσουν την αποστολή τους και στις δύσκολες στιγμές, όταν την ώρα της μάχης θα κρίνεται ο επαγγελματισμός και θα διακυβεύονται μεγάλες αξίες, ο αστυνομικός θα λειτουργεί ενδεχομένως υπό το κράτος πανικού και με καταστροφικές συνέπειες.

Εξάλλου, καμιά Αστυνομία στον κόσμο δεν μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά αν αντιμετωπίζεται με επικρίσεις, είτε επεμβαίνει είτε όχι, τα όρια στις εστίες της έντασης. Κανείς συνάδελφος δεν θα αισθάνεται πειθαρχημένος φύλακας του νόμου και υπηρέτης του πολίτη όταν βρίσκεται υπό κατηγορία ανά πάσα στιγμή: είτε αυθαιρετεί, είτε αμύνεται σε επίθεση, είτε προσπαθεί να κάνει τη δουλειά του με κίνδυνο της ζωής του πάρα πολλές φορές.

Οι απαντήσεις πρέπει να είναι σαφείς και διαχρονικές. Να διαμορφωθεί δηλαδή ένα σταθερό πρότυπο με μόνιμα χαρακτηριστικά, προσδιορισμένες δραστηριότητες και σαφή όρια παρέμβασης. Να ξέρουν όλοι τι οφείλει και τι πρέπει να κάνει ο αστυνομικός σε κάθε περίπτωση. Να έχει υποστήριξη όταν ενεργεί σωστά. Να έχει συνέπειες σε περιπτώσεις αμέλειας ή υπέρβασης καθήκοντος.

Καθαροί κανόνες συμπεριφοράς και επαγγελματική συνείδηση.

Αυτά θέλουμε να αναδείξουμε και να προβάλουμε με τη σημερινή μας Ημερίδα και αναμένουμε από τους διακεκριμένους μας καλεσμένους πραγματικά να μας διαφωτίσουν και να μας εξοπλίσουν με κουράγιο, διότι έχουμε απέναντί μας και εκείνους οι οποίοι ή μας πυροβολούν κυριολεκτικά και μεταφορικά ή μας θέλουν να ζούμε στο περιθώριο της κοινωνίας, ως πειθήνια όργανα της εκτελεστικής εξουσίας, του ισχυρού της βραχίονα με τα πιο προκεχωρημένα τμήματά του, τις δυνάμεις καταστολής.

Τις αστυνομικές αυτές δυνάμεις, οι οποίες με όλα τα προβλήματα και τα λάθη τους, αν δεν υπήρχαν δεν γνωρίζω πώς θα μπορούσε να λειτουργήσει μια ευνομούμενη πολιτεία και μια κοινωνία η οποία δεν θα υποκύπτει σε πειθαναγκασμούς και ιδεολογήματα, αλλά θα επιδιώκει την προοδευτική της εξέλιξη, την πρόοδο και την ευημερία, χωρίς διακρίσεις, με πλήρη ελευθερία και σεβασμό των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων πολίτη προς πολίτη και όχι μόνο αστυνομικού προς πολίτη, όπως έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε πια, ό,τι δεν μας αρέσει.

Πεποίθησή μας είναι ότι σε μια δημοκρατική πολιτεία, δεν καλείται κάποιος να διαλέξει ανάμεσα σε «περισσότερες ελευθερίες» και σε «περισσότερη ασφάλεια». Αυτό είναι ένα απατηλό και επικίνδυνο ψευτοδίλημμα.

Στις δημοκρατίες, η ασφάλεια είναι προϋπόθεση ελευθερίας. Αν ο πολίτης δεν νοιώθει ασφάλεια δεν μπορεί ούτε να εκφραστεί, ούτε να δημιουργήσει, ούτε να προκόψει, ούτε να ευημερήσει.

Όποιος δεν νοιώθει ασφάλεια, ζει με το φόβο, όποιος ζει με το φόβο, δεν μπορεί να είναι ελεύθερος...

Κυρίες και κύριοι,

Δεν θα αναφερθώ σε θεωρητικές προσεγγίσεις του θέματος, θα το κάνουν με επιστημονσύνη οι καλεσμένοι μας, θέλω μόνο να επισημάνω αυτό που πιστεύουμε και είναι αξιακή μας θέση ως Ομοσπονδία, ότι όλοι οι αστυνομικοί ως κρατικοί λειτουργοί και μάλιστα περιβεβλημένοι με εξουσία, η οποία άπτεται του σκληρού πυρήνα των ατομικών ελευθεριών του ανθρώπου, πρέπει απαραίτητως να ενστερνίζονται τις συνταγματικές μας επιταγές, να τις εφαρμόζουν και να τις επιβάλλουν. Αυτός είναι ο ρόλος μας, όσο απέχουμε από μια ιδανική κοινωνία αγγέλων.

Εμείς ως συνδικαλιστές, έχουμε αποδείξει έμπρακτα ότι καταδικάζουμε τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται, δεν έχουμε κανένα ταμπού να καταγγείλουμε συναδέλφους ή να ζητήσουμε την παραδειγματική τους τιμωρία. Για να είμαστε όμως ειλικρινείς, δεν μας ικανοποιεί αυτή η φραστική καταδίκη της βίας με τους όποιους αστερίσκους μπορεί να συνοδεύουν αυτήν την καταδίκη, λόγω διαφορετικών και θεμιτών προσεγγίσεων που μπορεί να έχει ο καθένας.

Λειτουργούμε ως θεσμικό αντίβαρο απέναντι στη διοίκηση, την οποία εγκαλούμε όταν ολιγωρεί ή συγκαλύπτει. Μακριά από μας συντεχνιακές λογικές και πρακτικές συναδελφικής αλληλεγγύης, όταν πρόκειται για επίορκους και επιλήσμονες του καθήκοντος. Δεν είμαστε «απάνθρωποι», νιώθουμε το πρόβλημα και των συναδέλφων μας που κινούνται στα όρια ή μακριά απ' αυτά και γι' αυτό αγωνιζόμαστε για την ανατροπή κατεστημένων αντιλήψεων στο χώρο μας, για να δρομολογηθούν αναγκαίες μεταρρυθμίσεις.

Γνωρίζουμε ότι όταν η Αστυνομία δεν προσφέρει στον πολίτη αυτά που πρέπει, πόσω μάλλον όταν βρίσκεται στο καναβάτσο εξαιτίας εγκληματικών λαθών και παραλείψεων, δεν πλήττεται μόνο η αξιοπιστία της Αστυνομίας. Πλήττεται και η δική μας συνδικαλιστική φωνή, αποδυναμώνεται η αγωνιστική μας προσπάθεια.

Έχοντας, λοιπόν, το «γνώθι σ' αυτόν» των τρομερών δυσκολιών που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα, η κοινωνία μας, η Αστυνομία και όλοι μας, σας καλώ να δείτε τη διοργάνωση της σημερινής Ημερίδας ως μια θαρραλέα προσπάθεια ανάδειξης όλων των σκιών που αμαυρώνουν το προφίλ της Ελληνικής Αστυνομίας, την εικόνα της ίδιας της κοινωνίας.

Δεν είναι συντεχνιακό αυτό που λέω και δεν το περιορίζω μόνο στη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων ή ίσως σε μονάδες αιχμής ή πρώτης ζήτησης. Η αγωνία μας συνολικά, για μια σύγχρονη και δημοκρατική Ελληνική Αστυνομία είναι καταγεγραμμένη προ πολλού, διότι δεν θεωρούμε τίποτε στατικό στο χώρο μας. Όσο η κοινωνία μεταλλάσσεται, άλλο τόσο και οι θεσμοί πρέπει να εξελίσσονται.

Σε αυτήν την προσπάθειά μας, λοιπόν, ζητάμε την κατανόηση και τη συμπαράστασή σας. Είναι για το συμφέρον όλων μας. Σας ευχαριστώ πολύ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Έτσι είναι, η αντίληψη αυτή δεν απέχει πολύ από την αλήθεια, αλλά δεν το ολοκληρώνει το όλο πρόβλημα ως προς την πλήρη οριοθέτηση, όπως το ζήτησε ο κ. Φωτόπουλος, αλλά και ο κ. Γεωργατζής. Εμείς ψάχνοντας αυτή την αλήθεια πριν από λίγο καιρό υποβάλλαμε μηνυτήρια αναφορά κατά της πολιτικής Ηγεσίας που βρίσκεται εδώ, αλλά και κατά της επιτελικής Αστυνομίας, μία αναφορά για την οποία δεν έχουμε καμία είδηση για την τύχη της μέχρι τώρα. Έχουμε, όμως, ανάμεσά μας τον Υπουργό που θα μας κάνει τον χαιρετισμό.

• Χρήστος Παπουτσής

Υπουργός Προστασίας του Πολίτη

Κύριε συνάδελφε στη Βουλή, κύριοι εκπρόσωποι των πολιτικών κομμάτων, αγαπητέ Μανώλη, κύριε Αρχηγέ, άνδρες και γυναίκες, στελέχη της Ελληνικής Αστυνομίας

Επιτρέψτε μου πρώτα από όλα, να ευχαριστήσω τους προέδρους για τη διοργάνωση αυτής της Ημερίδας και για την πρόσκληση. Κυρίως όμως θα τους ευχαριστήσω για τη διοργάνωση αυτής της Ημερίδας. Γιατί είναι σπάνιες οι περιπτώσεις σε Σώματα, όπως τα Σώματα Ασφαλείας, αλλά και σε πολιτικούς να έχουν τη δυνατότητα να επεξεργαστούν μηνύματα με εξαιρετική ευαισθησία και κυρίως να καταγράψουν όλοι, μα όλοι, το πολιτικό τους στίγμα. Είναι μια θαυμάσια ευκαιρία. Κι έτσι όταν ο πρόεδρος, ο κ. Φωτόπουλος, μου ζήτησε να παρευρεθώ πέραν του ότι τον συνεχάρην, του ζήτησα επειδή επρόκειτο να λείπω αυτήν την εβδομάδα, εάν ήταν δυνατό να βρούμε έναν διαφορετικό χρόνο προκειμένου να είμαι παρών, γιατί ήθελα οπωσδήποτε να είμαι παρών σε αυτήν την Ημερίδα.

Θέλω επίσης να σας πω ότι ο Υφυπουργός, ο κ. Μανώλης Όθωνας, ο οποίος ήθελε πάρα πολύ να βρίσκεται εδώ ανάμεσά μας, είναι ήδη στη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου, η οποία έχει ξεκινήσει. Θα επιτρέψετε και σε μένα αμέσως μετά το τέλος της ομιλίας να αποχωρήσω, γιατί η συνεδρίαση βρίσκεται σε εξέλιξη.

Η περίοδος που διανύουμε χωρίς καμία απολύτως αμφιβολία είναι περίοδος δύσκολη. Οι αλλαγές που πραγματοποιούνται είναι αναγκαστικές, αλλά οπωσδήποτε είναι βίαιες αλλαγές κυρίως λόγω των διαρθρωτικών προβλημάτων και της υστέρησης της χώρας μας σε πολλούς τομείς. Αυτές οι ανατροπές που βιώνουμε εντείνουν, όπως είναι φυσικό, όπως είναι αναμενόμενο, την ανασφάλεια των πολιτών. Την ίδια στιγμή αυτή η ανασφάλεια σε συνδυασμό με την οικονομική κρίση φέρνουν αύξηση της βίας. Από όλες τις πλευρές. Ένα εκρηκτικό μίγμα που υπονομεύει την κοινωνική ειρήνη. Όσο αληθινό κι αν είναι αυτό το συμπέρασμα, δε σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι πρέπει να το δεχθούμε μοιρολατρικά.

Η δημοκρατική κοινωνία είναι υποχρεωμένη να μη δείχνει καμία ανοχή στη βία. Να μην επιτρέπει τη βία ούτε από την πλευρά των πολιτών, αλλά ούτε και από την πλευρά του κράτους, και στη συγκεκριμένη περίπτωση από την πλευρά των αστυνομικών αρχών. Τα στελέχη της Ελληνικής Αστυνομίας είναι υποχρεωμένα να εκτελούν το καθήκον τους. Δηλαδή, να υπερασπίζονται τους νόμους, να υπερασπίζονται το Σύνταγμα, να υπερασπίζονται τα δικαιώματα των πολιτών. Όσο δύσκολες κι αν είναι αυτές οι συνθήκες μέσα στις οποίες ζούμε.

Σε μια περίοδο που οι πολίτες νιώθουν να απειλούνται από παντού, είναι πολύ σημαντική η αποτελεσματική προστασία της ασφάλειας με αυστηρή τήρηση των κανόνων του Κράτους Δικαίου και σεβασμό των δικαιωμάτων των πολιτών. Είναι αδιανόητο ο αστυνομικός που καλείται να υπερασπιστεί τους νόμους να γίνεται παραβάτης των νόμων, καταπατώντας τα ανθρώπινα δικαιώματα. Όταν κάποιος παρεκτρέπονται και παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα τότε είναι που κλονίζεται η εμπιστοσύνη των πολιτών προς το σύνολο της Αστυνομίας. Τότε είναι που απομειώνεται το κύρος του θεσμού της Αστυνομίας στην κοινωνία και δημιουργούνται προϋποθέσεις κοινωνικής αναταραχής.

Αντίθετα, όταν από την πλευρά των αστυνομικών δυνάμεων υπάρχει σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τότε αυξάνεται και η αποτελεσματικότητα της Αστυνομίας.

Δηλαδή, ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την πλευρά της Αστυνομίας, δεν είναι μόνο μια ηθική και νομική επιταγή, αλλά αποδεικνύεται και ένα χρήσιμο εργαλείο στην ίδια τη δουλειά τους, ακόμα και στην επιχειρησιακή τους δυνατότητα. Σ' αυτή την περίπτωση, οι τοπικές κοινωνίες, ο λαός, είναι που θεωρούν την Αστυνομία ως αναπόσπαστο κομμάτι τους γιατί τότε εκτελεί ένα σημαντικό κοινωνικό λειτουργήμα.

Οι αστυνομικοί μπορούν να είναι πιο κοντά στους πολίτες, να συνεργάζονται και να υλοποιούν πολιτικές πρόληψης και καταστολής του εγκλήματος.

Οι αστυνομικοί όταν ασκούν τα καθήκοντά τους δεν αρκεί να γνωρίζουν μόνο ποιοι είναι οι κανόνες, αλλά και πώς θα κάνουν αποτελεσματικά τη δουλειά τους μέσα στα όρια αυτών των κανόνων. Και εδώ υπεισέρχεται ο παράγων εκπαίδευση. Η εκπαίδευσή τους πρέπει να λαμβάνει υπόψη της και αυτόν τον όρο, διαφορετικά δεν θα είναι αξιόπιστη και δεν θα έχει αποτελέσματα.

Μάλιστα, κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης θα πρέπει να υπογραμμίζεται ότι η γνώση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ένα ουσιαστικό επαγγελματικό εργαλείο όλων των στελεχών που υπηρετούν στα σύγχρονα Σώματα Ασφαλείας. Άλλωστε, κεντρικός στόχος είναι η επιβολή του νόμου, αλλά κανένας νόμος δεν είναι ανώτερος σε αξία από τους νόμους που κατοχυρώνουν και προσταπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Έτσι λοιπόν, για την εκπαίδευση των αστυνομικών, για το πλαίσιο λειτουργίας τους και κυρίως για το πλαίσιο μέσα στο οποίο διαμορφώνονται οι κανόνες εμπλοκής από την ηγεσία του Σώματος, πρέπει να υπάρχει πάντοτε ένα τρίπτυχο. Πρέπει να λειτουργεί και να μην ξεχνάμε ποτέ ένα τρίπτυχο: σεβασμός και υπακοή στους νόμους, σεβασμός στην αξιοπρέπεια των ανθρώπων, σεβασμός στην προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Είναι, βεβαίως, αναμενόμενο ότι σε μια περίοδο που μειώνονται εισοδήματα, που τίγονται κεκτημένα, να υπάρχει αύξηση των αντιδράσεων των πολιτών και επομένως και αύξηση των διαδηλώσεων. Πρόκειται για ένα συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα, όπως είναι το δικαίωμα της απεργίας. Καθήκον λοιπόν των αστυνομικών είναι ακριβώς να προστατεύουν το δικαίωμα αυτό. Το δικαίωμα των εργαζομένων να διαμαρτυρηθούν, το δικαίωμα των πολιτών να διεκδικήσουν ένα καλύτερο μέλλον. Όταν όμως το δικαίωμα αυτό ασκείται με ειρηνικό τρόπο. Όταν ασκείται χωρίς εκδηλώσεις βίας, όταν ασκείται χωρίς καταστροφές της δημόσιας περιουσίας, όταν ασκείται χωρίς καταστροφές της ιδιωτικής περιουσίας των πολιτών. Η χρήση βίας από την Αστυνομία μπορεί να γίνει μόνο στο πλαίσιο του νόμου, όπως ορίζει το Σύνταγμα, όπως ορίζουν οι νόμοι του κράτους. Μπορεί να γίνει λοιπόν μόνο σε αυτές τις περιπτώσεις που επιτρέπονται και περιγράφονται ακριβώς από το νόμο. Διαφορετικά, η χρήση βίας από την Αστυνομία εκτός αυτού του πλαισίου τιμωρείται ως κατάχρηση εξουσίας.

Η βία σαν μέθοδος και μέσο που το χρησιμοποιεί η Αστυνομία πρέπει να είναι σε κάθε περίπτωση η εξαίρεση κι όχι ο κανόνας. Μια αποτελεσματική Αστυνομία είναι αυτή που υπηρετεί στην πρώτη γραμμή της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων γιατί τα στελέχη της κάνουν τη δουλειά τους με έναν τρόπο που δεν στηρίζεται στο φόβο

και στην ωμή βία, αλλά αντίθετα στηρίζεται στο νόμο, στην τιμή και τον επαγγελματισμό.

Έχω τονίσει πολλές φορές ότι η επίδειξη δύναμης αυτών που έχουν την εξουσία, είναι η αυτοσυγκράτηση. Είναι η άσκηση της δύναμής τους εντός του πλαισίου των νόμων. Η ήπια διαχείριση των κοινωνικών κρίσεων δεν δείχνει σε καμία περίπτωση μια αστυνομία ανίκανη, όπως ορισμένοι από ορισμένες οπτικές γωνίες τη βλέπουν. Αντίθετα, αποτελεί απόδειξη υψηλής εκπαίδευσης και επαγγελματισμού. Και από την άλλη πλευρά είναι συνειδητή επιλογή μιας ισχυρής κυβέρνησης.

Η εμπιστοσύνη των πολιτών στους θεσμούς, η εδραίωση των αρχών της ισονομίας και ισοπολιτείας και η καθολική αποδοχή της επικράτησης των αρχών του κράτους δικαίου, που είναι αιτούμενα στην εποχή μας, διαρκή αιτούμενα για όλη την κοινωνία στην εποχή μας, βασίζονται ακριβώς στη συντονισμένη λειτουργία όλων των δημόσιων θεσμών και φορέων - και όχι στη μονοδιάστατη προβολή του σκληρού προσώπου του κρατικού μηχανισμού.

Γι' αυτό και παίρνουμε όλα τα απαραίτητα μέτρα για να επικρατήσει αυτό το πνεύμα στη λειτουργία όλων των Σωμάτων Ασφαλείας:

Ενίσχυση των προγραμμάτων εκπαίδευσης και ψυχολογικής υποστήριξης και με ευθύνη της Ηγεσίας τους, αναθεώρηση των κανόνων εμπλοκής.

Συνεχείς ασκήσεις ετοιμότητας, πειθαρχίας και ειδικών επιχειρήσεων με αξιοποίηση καλών πρακτικών και βέλτιστων μεθόδων από την εμπειρία των εταίρων μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Χρειάζεται διαρκής αξιολόγηση επιχειρησιακής ικανότητας των μονάδων και των ανθρώπων.

Χρειάζεται, επίσης, παραδειγματική και άμεση τιμωρία για όσους αυθαιρετούν, για όσους απομακρύνονται μόνοι τους από τους επιχειρησιακούς σχηματισμούς και ασκούν βία εις βάρος των πολιτών ή αξιοποιούν την εξουσία τους με τρόπο καταχρηστικό, προσβλητικό ή προκλητικό προς τους πολίτες. Να μη μένει κανείς ατιμώρητος για επιλογές που προκαλούν το κοινό αίσθημα και βλάπτουν το δημόσιο συμφέρον.

Όπως γνωρίζετε, έχει, ήδη, αρχίσει η συγκρότηση του Γραφείου για την Αντιμετώπιση των Περιστατικών Αυθαιρεσίας. Επομένως, η πολιτεία μας θα έχει ακόμα ένα μηχανισμό με τον οποίο θα μπορεί με ανεξάρτητη γνώμη να επιλαμβάνεται των περιστατικών αυθαιρεσίας και να αποδίδει ευθύνες. Σε μια ευνομούμενη πολιτεία, ασφάλεια είναι πρωτίστως η ασφάλεια του δικαίου. Δεν είναι δυνατόν, σε καμία περίπτωση όμως, μεμονωμένα περιστατικά βίας και αστυνομικής αυθαιρεσίας να ακυρώνουν στην πράξη τον επιτελικό σχεδιασμό και τις προσπάθειες εκατοντάδων στελεχών της αστυνομίας. Όπως, επίσης, να ακυρώνουν στην πράξη την πολιτική βούληση και τις κατευθύνσεις της κυβέρνησης και τη πολιτικής Ηγεσίας.

Οφείλω, λοιπόν, να διευκρινίσω ότι, από κάθε πλευρά υπάρχει μια διαρκής προσπάθεια προς όλες τις κατευθύνσεις προκειμένου να αντιμετωπίσουμε αυτή τη δύσκολη περίοδο. Όμως, την τελευταία περίοδο - και ιδιαίτερα μετά τα τελευταία γεγονότα - στα οποία αναφέρθηκε προηγουμένως και ο κ. Πρόεδρος, έχουμε ένα ερώτημα το οποίο πλανάται: «γιατί, βρε παιδιά, μας δέρνετε;». Είναι σύγκρουση; Τι είναι; Ανάμεσα στους δημοσιογράφους και την Αστυνομία. Να το δούμε λοιπόν. Έχουμε υποχρέωση να το δούμε. Έχουμε υποχρέωση να φωτίσουμε αυτήν την πτυχή. Θέλω να διευκρινίσω από ηθικής πλευράς ότι δεν υπάρχει καμία απολύτως διαφορά μεταξύ ενός απλού πολίτη

και ενός δημοσιογράφου - θύμα αστυνομικής αυθαιρεσίας. Από νομικής, όμως, πλευράς η διαφορά είναι πολύ μεγάλη. Η άσκηση βίας εις βάρος δημοσιογράφου είναι διπλά κατακριτέα γιατί, πέρα από την παραβίαση της γενικής αρχής προστασίας της ζωής, συνεπάγεται προσβολή ενός επαγγέλματος, η άσκηση του οποίου προστατεύεται από το Σύνταγμα. Δεδομένου, μάλιστα, ότι, εξ ορισμού, οι δημοσιογράφοι δεν συνιστούν απειλή για τη δημόσια τάξη, ούτε για την ασφάλεια των ενστόλων, η εκδήλωση βίας εις βάρος τους θίγει και κύριες πολιτικές αξίες – πράγμα που την καθιστά πολλαπλά απαράδεκτη.

Η αλληλόδραση ενστόλων – δημοσιογράφων σε ένα ολοένα αυξανόμενο κλίμα βίας δεν είναι ουδέτερη. Αν οι μεν υφίστανται τις συνέπειες της ψυχολογικής και σωματικής κόπωσης, οι δε, εργάζονται υπό καθεστώς ψυχολογικής και σωματικής έντασης. Και οι μεν και οι δε, είναι αποδέκτες του περιρρέοντος κλίματος βίας που, εξ ορισμού, οξύνει την επιθετικότητα. Και οι μεν και οι δε είναι φορείς νοοτροπιών και ιδεολογικών πεποιθήσεων που θα ήταν αφελές να υποτεθεί ότι δεν καθορίζουν, ασυνείδητα έστω, μέρος της στάσης τους κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης.

Φυσικά, σε μια ιδεατή ευνομούμενη πολιτεία, οι επαγγελματίες που βρίσκονται στο χώρο μιας διαδήλωσης, είτε για να προστατεύσουν τη δημόσια τάξη είτε για να καταγράψουν την επικαιρότητα, οι επαγγελματίες καθορίζουν τη συμπεριφορά τους δεσμευόμενοι από τον νόμο και αυτοδεσμευόμενοι από τους δεοντολογικούς κανόνες του εκάστοτε επαγγέλματός τους. Οι διπλές αυτές δεσμεύσεις χαράσσουν και τις κόκκινες γραμμές που επιτρέπουν την όσο το δυνατόν πιο ουδέτερη άσκηση των επαγγελματικών τους καθηκόντων στον δημόσιο χώρο.

Στην πράξη όμως, είναι προφανές ότι οι δεσμεύσεις αυτές δεν επαρκούν. Καλούμεθα επομένως, να βρούμε επιπλέον εναλλακτικούς τρόπους προστασίας τόσο των εμπλεκόμενων μερών όσο κυρίως αυτό, των αξιών που διακυβεύονται.

Όσον αφορά την ασφάλεια των δημοσιογράφων, έχω ήδη προτείνει τη χρήση ειδικών γιλέκων που θα τους καθιστούσαν ορατούς εξ αποστάσεως και θα απέκλειαν οποιαδήποτε άσκηση βίας εις βάρος τους. Η πρότασή μου έγινε δεκτή με μεγάλη επιφύλαξη διότι θεωρήθηκε ότι το μέτρο αυτό θα στοχοποιούσε τους δημοσιογράφους εντός του αντιεξουσιαστικού και αναρχοαυτόνομου, όπως λένε, χώρου. Ομολογουμένως, αυτό το επιχείρημα με εξέπληξε.

Από όσο γνωρίζω, γίνονται συχνά εκκλήσεις από τον αντιεξουσιαστικό, αναρχοαυτόνομο, όπως λέγεται, χώρο, για οπτικό υλικό, απλών πολιτών ή δημοσιογράφων, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί ως αποδεικτικό μέσο σε δίκες εις βάρος ενστόλων.

Πώς είναι δυνατόν, λοιπόν, ένα τόσο εμφανώς χρήσιμο επαγγελματικό σώμα να θεωρείται ταυτόχρονα τόσο αναξιόπιστο, ώστε να θεωρείται ότι κινδυνεύει η ασφάλεια των μελών του αν εργάζονται καθιστώντας πρόδηλη την επαγγελματική τους ιδιότητα;

Είναι ένα ερώτημα, βέβαια αυτό, στο οποίο δεν έχω πάρει απάντηση. Θεωρώντας, όμως, ότι τα έννομα αγαθά και οι πολιτικές αξίες που διακυβεύονται κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης είναι ζωτικής σημασίας για μια δημοκρατική πολιτεία, θα ήθελα να κάνω ένα βήμα παραπέρα και να στραφώ στην κοινωνία των πολιτών. Και να ζητήσω να συμμετάσχει, εκείνη, ενεργά σε αυτή την προσπάθεια.

Ας προβληματιστούμε στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής κ. συνάδελφε, κι ας αξι-

οποιήσουμε τη διεθνή εμπειρία. Για παράδειγμα, με τη δημιουργία ενός Παρατηρητηρίου βιντεοσκόπησης των διαδηλώσεων που θα στελεχώνεται από έγκριτους πολίτες καθολικής αποδοχής. Σε άλλες χώρες, όπου το μέτρο έχει εφαρμοστεί επιτυχώς εδώ και δεκαετίες, οι πολίτες αυτοί είναι συνήθως νομικοί.

Χωρίς να αποκλείσουμε αυτό το ενδεχόμενο, είμαστε ανοιχτοί στο διάλογο για την περαιτέρω επεξεργασία της πρότασης. Προς αποφυγή παρεξηγήσεων και παρανοήσεων, προσδιορίζω ότι το οπτικό αυτό υλικό θα παραδίδεται στη Βουλή και θα χρησιμοποιείται αποκλειστικά, ως αποδεικτικό μέσο, στις περιπτώσεις διεξαγωγής δίκης.

Κυρίες και κύριοι, πρέπει να είμαστε σαφείς και ειλικρινείς, πέρα από πολιτικά παιχνίδια και πέρα πολιτικά τερτίπια.

Πρώτα απ' όλα να αυτοδεσμευτούμε οι πάντες ότι η Αστυνομία καλά θα κάνει να μην κυκλοφορεί ούτε στην Ιπποκράτους, ούτε να κόβει βόλτες στη Συγγρού πάνω και κάτω, όπως προηγουμένως θεωρούσε σπίτι της τη Ρηγίλλης, ούτε να κυκλοφορεί στον Περισσό, ούτε στην Κουμουνδούρου. Η Αστυνομία να καθίσει στο σπίτι της και να επανέλθει εκεί που είναι το καθήκον της. Δηλαδή, να εφαρμόζει τους νόμους, κυρίως, όμως, να εγγυάται τα δικαιώματα των πολιτών και τα ανθρώπινα δικαιώματα όσων βρίσκονται στην ελληνική επικράτεια.

Η προσπάθεια ειρήνευσης της κοινωνίας εν μέσω οξύτατης οικονομικής και κοινωνικής κρίσης δεν μπορεί να αποφέρει καρπούς, σε καμία περίπτωση, αν δεν καταστεί συλλογική. Ο στόχος του υπουργείου που ηγούμαι, του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, δεν μπορεί να επιτευχθεί με μονόπλευρες ενέργειες, που να αποβλέπουν αποκλειστικά στους ένστολους, όσο αποτελεσματικές και αν είναι αυτές.

Επομένως, η προστασία του πολίτη συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, και την ενεργό συμμετοχή της κοινωνίας των πολιτών.

Τέλος, θα επαναφέρω αυτό που πάντοτε αναφέρω και στο οποίο στέκομαι, αλλά που φαίνεται δεν αρέσει σε ορισμένους και προκαλεί τις αντιδράσεις τους. Αλλά θέλω να το επαναφέρω για να μην ξεχνιόμαστε: η διαδικασία του εκδημοκρατισμού της Αστυνομίας, της εξαφάνισης των όποιων αντιδημοκρατικών θυλάκων, που είχαν δημιουργηθεί στο παρελθόν, συνεχίζεται και θα συνεχίζεται ασταμάτητα.

Η πρόκληση που εγείρεται μπροστά μας, ως υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, έγκειται στο πώς μπορούμε να ανοίξουμε νέους δρόμους ούτως ώστε τα Σώματα Ασφαλείας να σταθούν στο πλευρό των πολιτών της χώρας. Να προστατεύουν τόσο τις ζωές και περιουσίες τους, και πάνω από όλα τις θεμελιώδεις αρχές του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Με αυτές τις σκέψεις κύριοι Πρόεδροι, αφού σας συγχαρώ για μια ακόμη φορά, να σας ευχηθώ καλά, δημιουργικά και επωφελή συμπεράσματα για όλους μας από την Ημερίδα σας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστώ Υπουργέ αλλά, εάν έχεις ένα δευτερόλεπτο μόνο, γιατί ήταν πολύ ενδιαφέρουσες κάποιες από τις προτάσεις που ακούσαμε, αλλά φυσικά υπάρχουν και πάρα πολλά κενά, θέλω να πω ότι σε εκείνο το σημείο που είπες ότι «δεν μπορεί», ότι τέτοια γεγονότα τα οποία είναι ασήμαντα, κάθε φορά όμως έχουμε ένα τέτοιο γεγονός και κάθε φορά οι δημοσιογράφοι είναι θύματα. Τον τελευταίο καιρό φτάσαμε στο σημείο να λέμε ότι είμαστε στόχος! Για να μας το επιβεβαιώσουν αυτό

οι δημοσιογράφοι που είναι στόχος. Θέλουμε σαφή διαβεβαίωση ότι οι δημοσιογράφοι δεν είναι στόχος της Αστυνομίας. Ε, αυτή κυρίες και κύριοι είναι η ταυτότητά μου. Αυτήν την ταυτότητα την έχουνε όλα τα μέλη δημοσιογράφοι των Ενώσεων συντακτών. Στις μέσα σελίδες υπάρχει η υπογραφή του εκάστοτε Υπουργού Επικοινωνίας, εδώ συγκεκριμένα και από τη Γραμματεία και είναι κι ο Υπουργός Επικρατείας που την υπογράφει και από κάτω είναι το Αρχηγείο της Αστυνομίας που επίσης υπογράφει πάντα ο Αρχηγός, όπου εντέλει όλα τα όργανα να διευκολύνουν την ανεμπόδιστη κυκλοφορία στις δημόσιες συγκεντρώσεις και να διευκολύνουν και να παρέχουν κάθε νόμιμη διευκόλυνση στους δημοσιογράφους. Αυτή είναι η εντολή με υπογραφή της ίδιας της Αστυνομίας. Με στάμπα και βούλα. Με την υπογραφή τους. Αυτό είναι που εμείς διεκδικούμε από την Αστυνομία. Δεν μπορώ, όμως, να δεχτώ το άλλοθι της παιδείας. Γιατί ακούω από τον Υπουργό που δυστυχώς έφυγε, ότι κατά κάποιον τρόπο είναι η παιδεία μία από τις αιτίες που φτάνουμε εκεί. Για μένα είναι απαράδεκτο. Πλέον οι αστυνομικοί είναι μορφωμένα παιδιά. Πλέον δεν υπάρχουν εκείνες οι αντιλήψεις του χωροφύλακα του αγράμματου. Αυτή τη στιγμή όλοι οι αστυνομικοί που μπαίνουν στις Σχολές της Αστυνομίας έχουν βγάλει το Γυμνάσιο, έχουν βγάλει το Λύκειο, που σημαίνει ότι διδάχτηκαν τους τραγικούς, διδάχτηκαν του ποιητές, διδάχτηκαν τα φιλοσοφικά νάματα τα Γαλλικής Επανάστασης, της Ελληνικής Επανάστασης, διδάχτηκαν όλον αυτό τον ουμανιστικό πλούτο, είναι παιδιά δικά μας με την παιδική αθωότητα, που έχουν όλα τα Ελληνόπουλα. Από εκεί και πέρα αν χρειάζονται εκπαίδευση πάνω στα αστυνομικά τους καθήκοντα, βέβαια είναι ένα έργο της Αστυνομίας και ο Αρχηγός είναι εδώ και θα μας τα πει στον χαιρετισμό του.

● Ελευθέριος Οικονόμου

Αρχηγός Ελληνικής Αστυνομίας

Κυρίες και Κύριοι

Ζούμε κρίσιμες στιγμές. Λαμβάνονται ιστορικές αποφάσεις. Οι εργαζόμενοι, ο λαός δοκιμάζεται από την φτώχεια και οδηγείται στην ανεργία. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τον τομέα της δημόσιας τάξης. Είναι ώρα για μεγάλες αλήθειες. Είναι ώρα για να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του. Όλοι μας, ένστολοι και μη ένστολοι πολίτες. Και θα ζητήσω συγγνώμη, γιατί αποφάσισα σε ένα τόσο σοβαρό ακροατήριο και σε ένα τόσο εκλεκτό προεδρείο να μην απευθυνθώ με χειρόγραφο. Επέλεξα συνειδητά να απευθυνθώ από καρδιάς, να είμαι σύντομος, αλλά να καταθέσω την ψυχή μου.

Είμαστε 40 χρόνια από τη δικτατορία. Είναι καιρός όλοι μας και, πρωτίστως, αυτοί που πραγματικά αγωνίστηκαν ενάντια στη δικτατορία να πρωτοστατήσουν. Τα φαντάσματα από το παρελθόν να μείνουν οριστικά στο παρελθόν. Δεν μπορεί ακόμα να τα θυμόμαστε. Οφείλουμε να δημιουργούμε τις συνθήκες εκείνες, που δεν θα επιτρέψουν καμία αποσταθεροποίηση της Δημοκρατίας μας, πρωτίστως και εμείς οι ένστολοι. Είναι Συνταγματικό καθήκον μας. Και προς αυτή τη κατεύθυνση, θέλω να διαβεβαιώσω τους πάντες ότι είναι καθημερινός και διαρκής ο αγώνας. Ουδείς ποτέ σκέφτηκε, έκπτωση στα ανθρώπινα δικαιώματα, γιατί το δικαίωμα του πολίτη να είναι ασφαλής, είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο. Και μόνο στη Δημοκρατία ο πολίτης αισθάνεται ασφαλής. Η ανασφάλεια είναι συνυφασμένη με αντιδημοκρατικά πολιτεύματα, είναι συνυφα-

σμένη με παρακράτος. Δεν το υπηρετούμε, το καταδικάζουμε, δεν ταυτιζόμαστε και ανήκει οριστικά στο παρελθόν. Πρέπει κάποια πράγματα κάποτε σε αυτόν τον τόπο να τα συμφωνήσουμε.

Επίσης, από καρδιάς θέλω να καταθέσω το εξής: αποτελεί ντροπή, αποτελεί προσβολή στους αγωνιστές της Δημοκρατίας, σήμερα το 2011, η Βουλή να φυλάσσεται από τα ΜΑΤ. Το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη να δέχεται καθημερινά επιθέσεις και να το φυλάνε τα ΜΑΤ. Είναι υποχρέωση όλων, αυτών που διοργανώνουν και ηγούνται των κινητοποιήσεων, πρωτίστως, να περιφρουρήσουν το ναό της Δημοκρατίας. Είναι ντροπή για εμάς τους νεοέλληνες. Δεν έχει θέση η Αστυνομία εκεί. Αλλά σκεφτείτε, σας παρακαλώ, και ποια θα ήταν η εικόνα της χώρας σήμερα και ποια θα ήταν η πολιτική της κατάσταση, εάν με τα γεγονότα του Ιουνίου, είχε καταστραφεί η Βουλή, είχε καεί η Βουλή, είχαν υλοποιηθεί τα συνθήματα αυτά, που ευτυχώς ελάχιστοι, αλλά μια δυναμική μειοψηφία, τους επέτρεψαν να τα εκφωνούν και ουδείς αντέδρασε.

Επίσης, κανείς δεν αντέδρασε στους 22 τόνους πέτρα που, κατά τις δηλώσεις του Δημάρχου Αθηναίων, δεχθήκαμε. Δεν υπηρετούνται έτσι οι λαϊκοί αγώνες, δεν προστατεύονται έτσι τα δικαιώματα και οι εργαζόμενοι. Φαλκιδεύεται ο αγώνας τους και είναι υποχρέωση όλων μας να βρούμε από ποιους φαλκιδεύεται, να τους απομονώσουμε και να μην τους δώσουμε περιθώριο και αγωνιστικού βήματος.

Μιλάμε συνέχεια για την Αστυνομία, για το ανεκπαιδευτο της Αστυνομίας, για χίλια δυο πράγματα. Ναι, η εκπαίδευση χρειάζεται συνεχή προσπάθεια, δια βίου εκπαίδευση. Ε, δεν είμαστε και οι πιο ανεκπαιδευτοι του κόσμου. Έχουμε δώσει εξετάσεις, έχουμε συγκριθεί με ξένες Αστυνομίες. Δικαιούμαστε να είμαστε υπερήφανοι και για την εκπαίδευσή μας και για τις επιτυχίες μας και για το ανθρώπινο πρόσωπο. Είμαστε μία από τις δημοκρατικότερες Αστυνομίες της Ευρώπης, με ό,τι κηλίδες αμαυρώνουν αυτήν την Ιστορία της. Δεν μπορεί ο Έλληνας αστυνομικός μόνιμα να οδηγείται στο περιθώριο και την κοινωνική περιθωριοποίηση. Έχουμε υποχρέωση, πρωτίστως εμείς, αλλά και οι υπόλοιποι πολίτες και κοινωνικές τάξεις, όλοι να μας στηρίξουν. Τα παιδιά μας δικαιούνται να πάνε στο σχολείο και να έχουν την ισότιμη μεταχείριση, διότι είναι παιδιά ένστολων πολιτών που υπηρετούν τη Δημοκρατία.

Κινούμαστε μόνιμα, με ταχύτατες διαδικασίες, και οδηγούμε στη Δικαιοσύνη τα άτομα, που από τη πλευρά τη δική μας, παρεκτρέπονται. Δεν έχουν θέση στο Σώμα. Και, κύριε Πρόεδρε, σωστά είπατε ότι συνελήφθη ο αστυνομικός προχτές και αυτό θα πρέπει να μας το πιστώσετε θετικά. Η παραπέρα μεταχείριση, όμως, αφορά τη Δικαιοσύνη, δεν αφορά την Αστυνομία. Η Αστυνομία το καθήκον της το έπραξε, το έπραξε ταχύτατα, κάνοντας το αυτονόητο καθήκον απέναντι σε μία φωτορεπόρτερ, που επιτελούσε το επάγγελμά της. Εκείνη τη στιγμή το καθήκον της είναι ιερό, και το σεβόμαστε το λειτούργημα του δημοσιογράφου, διότι πραγματικά είναι λειτούργημα και δεν είναι επάγγελμα. Και έχουμε υποχρέωση όλοι μας να διασφαλίσουμε απόλυτες συνθήκες εργασίας και η κριτική του δημοσιογράφου, η επισήμανση των λαθών μας, των υπερβάσεων μας, μας βοηθά να γινόμαστε καλύτεροι. Έχουμε υποχρέωση να εγκύψουμε με πολύ προσοχή στην κριτική, στην καλόπιστη κριτική. Αλλά και ο αστυνομικός, όταν παραπέμπεται στη Δικαιοσύνη, δικαιούται και αυτός να τύχει της ίσης μεταχείρισης με τον οποιονδήποτε πολίτη, ακόμα και τον κακοποιοό. Δεν μπορούμε να απολογηθούμε, όμως, εμείς γιατί ο αστυνομικός έμεινε ελεύθερος. Εμείς τον οδηγήσαμε εκεί που έπρεπε να πάει.

Αναφερθήκατε και σωστά, για τα θέματα των Ενόρκων Διοικητικών Εξετάσεων κ.λπ. Θέλω να σας πληροφορήσω ότι σε αυτά τα θέματα, στα θέματα που έχουν σχέση με συμπεριφορές, με ήθος, με χαρακτήρα, με διαφθορά, με παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων ευτυχώς τα περιστατικά, σε επίπεδο Ελληνικής Αστυνομίας, είναι λίγα. Ακούτε για διοικητικές εξετάσεις ότι είναι μεγάλος ο αριθμός. Ναι, αλλά εκεί συμπεριλαμβάνονται και διοικητικές εξετάσεις που γίνονται για τροχαίες παραβάσεις και εμπλοκές σε τροχαία ατυχήματα. Ακόμα και για την πτώση στο σπίτι του αστυνομικού και για ένα κάταγμα που θα υποστεί στο σπίτι του, ενεργείται Ένορκη Διοικητική Εξέταση, διότι έτσι προβλέπει ο εσωτερικός κανονισμός. Για τα θέματα, όμως, στα οποία άπτονται διαφθοράς, κατάχρησης εξουσίας, βιαιοπραγίας, οι διαδικασίες συνεχίζονται. Υπακούουν, όμως, και αυτές οι διαδικασίες στο πλαίσιο του Διοικητικού Δικαίου, που διέπει τη χώρα μας. Χρειάζονται αλλαγές; Ναι, θα συμφωνήσουμε πρώτοι και οι Ομοσπονδίες, σε συνεργασία με έγκριτους νομικούς, κάνουν αγώνα προς αυτή τη κατεύθυνση, προκειμένου οι διαδικασίες στη χώρα μας να κινούνται ταχύτατα και, παράλληλα, να υπάρχει ταχεία απονομή και της πειθαρχικής δικαιοσύνης, διότι τότε έχει αξία. Όταν η ποινή, εφόσον κριθεί κάποιος ένοχος, επιβάλλεται σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα, σε σχέση με το χρόνο που τελέστηκε η πράξη.

Αλλά, από την άλλη πλευρά, θέλω να επισημάνω και κάτι. Πάρα πολλές πειθαρχικές αποφάσεις, οι οποίες έχουν επιβληθεί, από τα Πειθαρχικά μας Συμβούλια και από οποιοδήποτε άλλο πειθαρχικό όργανο, δυστυχώς ακυρώνονται με τις προσφυγές στα Διοικητικά Δικαστήρια. Για τυπικούς λόγους, για χίλια δυο άλλα πράγματα. Δεν είναι της παρούσης να το θίξουμε, αλλά ήθελα απλώς να διασκεδάσω μία σκιά ότι μέσα στο χώρο της Αστυνομίας υπάρχει ένας μηχανισμός, ο οποίος συγκαλύπτει τέτοιες συμπεριφορές. Δε μας εκφράζουν. Κάνουμε αγώνα οι ίδιοι να τις αποκηρύξουμε. Δεν θέλουμε τέτοιους συναδέλφους στις τάξεις μας και δεν επιτρέπουμε σε κανέναν να αμαυρώνει την προσπάθεια των πολλών. Και σε αυτή την κατεύθυνση, ζητάμε από όλους σας τη στήριξη.

Στο κρίσιμο θέμα με τους δημοσιογράφους. Πρέπει να το καταθέσουμε δημόσια. Τιμούμε το έργο -επάγγελμα. Έχουμε την υποχρέωση να διασφαλίσουμε πραγματικά αυτό που προηγουμένως διαβάσατε, το οποίο αναφέρεται και είναι υποχρέωση όλων μας. Θα πρέπει από κοινού, καλόπιστα, να βρούμε τρόπους αυτό να το διασφαλίσουμε. Να βρούμε τρόπους που ο δημοσιογράφος αδέκαστα, αντικειμενικά και αμερόληπτα και σε περιβάλλον ασφάλειας θα εκτελεί τη δουλειά του. Και προς αυτήν την κατεύθυνση, θέλω να σας διαβεβαιώσω, είμαστε σταθερά προσηλωμένοι να το πετύχουμε. Θέλει αγώνα, θέλει προσπάθεια. Θα τον κάνουμε, με όλους τους κοινωνικούς φορείς.

Επίσης, θέλω να πω και κάτι άλλο. Είναι βαθιά ριζωμένο μέσα μου, είναι βαθιά ριζωμένη μέσα μου η ρήση του Κασσιμάτη του Συνταγματολόγου, ο οποίος θυμάμαι, νέος δόκιμος Αξιωματικός στη Σχολή Αξιωματικών, σε μια διάλεξη που μας είχε κάνει, και η ομιλία του αυτή έχει σημαδέψει την υπηρεσιακή μου ζωή, ανέπτυξε τη φράση που είπε το '73 στα γεγονότα της Νομικής κατά της χούντας, ότι θα πρέπει επιτέλους να μάθουν και οι χωροφύλακες να δέρονται. Είναι μια ρήση με πολύ βαθιά δημοκρατική σημασία, η οποία προσπαθούμε πραγματικά να χαράξει το υπηρεσιακό μας διάβα, διότι ο ένστολος πολίτης, αυτός που εθελοντικά έβγαλε τη Σχολή για να υπηρετήσει την πατρίδα και τη Δημοκρατία από ένα συγκεκριμένο μετερίζι, οφείλει να είναι πολύ πιο ψύχραιμος, οφείλει να είναι πολύ πιο υπομονετικός και, σε τελική ανάλυση, η όποια

συμπεριφορά των πολιτών απέναντί του, δεν είναι προσωπική. Δεν έχει ένας πολίτης τίποτε προσωπικά με κανέναν αστυνομικό. Τη δεδομένη στιγμή εκφράζει τη δυσαρέσκεία του, την αντίδρασή του, οτιδήποτε σε αυτό που το κράτος τη δεδομένη στιγμή αποφασίζει.

Με την ευκαιρία, όμως, αυτή και επειδή κοντά μας σήμερα βρίσκεται ο Μανώλης ο Κυπραίος και θέλω να τον ευχαριστήσω, διότι απεδέχθη την πρόσκληση αυτή των Ομοσπονδιών και είναι πολύ σημαντική η παρουσία του σήμερα εδώ, να ακούσουμε από την πλευρά ενός ανθρώπου που έχει τραυματιστεί, που έχει κλονιστεί πραγματικά η υγεία του, λόγω χρήσης βίας, να ακούσουμε και την άλλη πλευρά όλοι μας και, ως Αρχηγός, αισθάνομαι την ανάγκη, στο όνομα του Μανώλη Κυπραίου και στο συμβολισμό που έχει στα θύματα της βίας και αυτών που προέρχονται από την αστυνομική, αλλά και για τους αστυνομικούς θύματα της βίας, να ζητήσουμε όλοι ένα «συγγνώμη». Και όλοι να συναποφασίσουμε εδώ, ένστολοι και μη ένστολοι πολίτες, ότι σε αυτή τη δύσκολη περίοδο για τη χώρα, είμαστε αποφασισμένοι τους αγώνες των προηγούμενων για τη Δημοκρατία στη χώρα και με τον υψηλό συμβολισμό που η παρουσία του Μανώλη Γλέζου έχει εδώ σήμερα - και τον ευχαριστώ, που έχει δεχθεί πραγματικά να βρίσκεται κοντά στην αστυνομία για δεύτερη φορά- να κλείσει η Ημερίδα και με ένα συμπέρασμα στο τέλος: Ότι όλοι μας, ένστολοι και μη ένστολοι, ο καθένας από τη θέση και τις ευθύνες που του αναλογούν, είμαστε αποφασισμένοι τις συνταγματικές ελευθερίες, τη Δημοκρατία σε αυτόν τον τόπο, που με πολλούς αγώνες έχει εδραιωθεί, να τη διαφυλάξουμε ως κόρη οφθαλμού. Όλα μπορούμε να τα ξεπεράσουμε, τον τραυματισμό της Δημοκρατίας, όμως, δε μπορούμε να τον αντέξουμε. Και έχουμε υποχρέωση όλοι και απευθύνω έκκληση προς όλους, εκπτώσεις σε αυτό τον τομέα δεν χωρούν.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστώ τον Αρχηγό της Αστυνομίας, σημειώνω τις πολύ σημαντικές θετικές παρατηρήσεις που έκανε και να εκλάβω το σημείο στο οποίο αναφέρθηκε, στο συλληφθέντα αστυνομικό και για την άφεσή του στη συνέχεια από τη Δικαιοσύνη, ότι δεν θα τον ξαναδούμε αυτόν τον αστυνομικό σε κάποιες από τις μελλοντικές αναμετρήσεις αστυνομικών με δημοσιογράφους να υψώνει το χέρι του και πιθανόν κάποια ΕΔΕ θα είναι στα πλαίσια των πράξεών του. Αυτό το θεωρώ δεδομένο...

ΑΡΧΗΓΟΣ: Να μην καταδικάζουμε κάποιον και στέλνουμε στο πυρ το εξώτερον αστυνομικούς. Έπραξε ένα σφάλμα. Θα κριθεί από τη Δικαιοσύνη. Μην θεωρείτε ότι ο αστυνομικός αυτός, επιτρέψτε μου να πω, ότι έχει κάτι με τους δημοσιογράφους ή ότι εν πάση περιπτώσει είναι επικίνδυνος για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια. Θα υποστεί αυτό που του αρμόζει.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Και προσοχή, να μην το κάνουμε μόνο συντεχνιακά, αστυνομικοί-δημοσιογράφοι. Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι για όλους.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι για όλους τους πολίτες και για όλους τους εργαζομένους. Θέλουμε, όμως, όταν υψώνει το χέρι του ο αστυνομικός να είναι για χαιρετισμό και όχι για να το φέρει στο κεφάλι μας. Μετά την παρέμβαση του Αρχηγού θα καλέσω τον Μανώλη τον Κυπραίο να κάνει την παρέμβασή του, με την άδεια της Κυρίας Αρτινοπούλου, παραβιάζοντας κάπως το πρόγραμμά μας.

• Μανώλης Κυπραίος

Δημοσιογράφος

Αγαπητές φίλες και φίλοι, συμπολίτες μου, ένστολοι και μη, δεν σας το κρύβω πως ήρθα εδώ με πολύ μεγάλη δυσκολία. Όχι μόνο γιατί δυσκολεύομαι να περπατήσω αλλά γιατί θα βρεθώ ανάμεσα σε ένστολους συμπολίτες μου, όπου κάποιοι από αυτούς με άφησαν ανάπηρο. Ίσως και μεταξύ σας να βρίσκεται και ο διοικητής της διμοιρίας που έδωσε την εντολή να μου πεταχτεί η χειροβομβίδα κρότου-λάμψης.

Όμως, ήρθα εδώ να σας δω κατάματα. Όπως έμαθα να κοιτάω όλους τους ανθρώπους. Είμαι εδώ, γιατί η δύναμη του ανθρώπινου μεγαλείου, έμαθα πως είναι η συγχώρεση. Βρίσκομαι εδώ με τη θέλησή μου. Με σκοπό να μη χυθεί άλλο αίμα. Αρκετό αίμα έτρεξε από το σώμα και την ψυχή μου. Δεν θέλω να τρέξει άλλο από πολίτες, ένστολους ή μη. Αρκετά ως εδώ.

Βρίσκομαι εδώ για να συγχωρέσω εγώ αυτούς που με άφησαν ανάπηρο. Αυτούς που μου κατέστρεψαν τη ζωή. Τουλάχιστον εγώ μπορώ να κοιμάμαι στο μαξιλάρι μου ήσυχος, όχι γιατί δεν ακούω κανέναν θόρυβο πλέον, αλλά γιατί έχω την καρδιά και τη συνείδησή μου ήσυχες. Και δεν σας κρύβω πως όλο αυτόν τον καιρό, μέσα στο μυαλό μου γυρνούσε συνεχώς το ερώτημα: «Γιατί;» Τι άραγε να φοβήθηκαν οι πάνοπλοι άνδρες των ΜΑΤ από έναν άμαχο; Τι κακό θα μπορούσα να τους κάνω; Γιατί με στοχοποίησαν;

Η απάντηση δόθηκε από τον κύριο Κοκκαλάκη. Το τι είπε ο κ. Κοκκαλάκης το γνωρίζετε όλοι και δεν χρειάζεται να το επαναλάβω. Μίλησε για μια βεντέτα ανάμεσα σε κάποιους πάνοπλους αστυνομικούς των ΜΑΤ, και εννοώ σε κάποιους και τους άμαχους δημοσιογράφους. Και δεν ήταν «γλώσσα λανθάνουσα», αλλά γλώσσα ειλικρίνειας. Δεν είπε τίποτε περισσότερο από αυτό που γνωρίζουμε όλοι μας. Και σαν τραγική ειρωνεία, γνωστοποιήθηκε τη μέρα των γενεθλίων μου. Την ημέρα των γενεθλίων ενός «ζωντανού-νεκρού» από την εκτόξευση μιας χειροβομβίδας κρότου-λάμψης. Μιας χειροβομβίδας που εσκεμμένα ρίχτηκε κατά επάνω μου, αφού ο αστυνομικός της συγκεκριμένης διμοιρίας που έδωσε τη διαταγή ήξερε πως ήμουν δημοσιογράφος. Όπως και όλων όσων ακολούθησαν.

Γιατί δεν είναι πως μου εκτοξεύτηκε μόνο η χειροβομβίδα. Μου απαγορεύτηκε να πλησιάσω το πρόχειρο ιατρείο στο Σύνταγμα, στη συνέχεια με «περιποιήθηκαν» αστυνομικοί με μοτοσικλέτες και μου απαγορεύτηκε από αστυνομικά μπλόκα να πάω στο νοσοκομείο δια της ευθείας οδού, αναγκάζοντάς με επί μεγάλο χρονικό διάστημα, λιποθυμώντας και ζαλισμένος να γυρνάω στους δρόμους του Παγκρατίου για να φτάσω στο νοσοκομείο.

Αγαπητές φίλες και φίλοι, συμπολίτες μου, ένστολοι και μη. Δεν έχει σημασία πως είμαι δημοσιογράφος. Έχει σημασία πως είμαι πολίτης. Πολίτης στην Ελληνική Δημοκρατία, αν θυμάμαι καλά. Σε μια χώρα που έχει υπογράψει όλες τις διεθνείς συνθήκες για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του δικαίου των αμάχων τόσο στην ειρήνη, όσο και στον πόλεμο. Γιατί αξιότιμες και αξιότιμοι φίλοι, η Δημοκρατία βασίζεται στον άνθρωπο. Γι' αυτόν δημιουργήθηκε, αυτόν προστατεύει και σε αυτόν υποτάσσεται. Στον κυρίαρχο λαό.

Ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και η ορθή εφαρμογή των νόμων, σημαί-

νει και σεβασμός στην Δημοκρατία. Άραγε αυτοί οι αστυνομικοί που άφησαν ανάπηρο εμένα, χτύπησαν τους συναδέλφους μου, τον Γιώργο Αυγερόπουλο, την Τατιάνα Μπόλαρη, τον Δημήτρη Τρίμη, τον Άρη Μεσίνη, τον Μάριο Λώλο, και πόσους ακόμη δεν θυμάμαι πια, είναι αστυνομικοί που εκφράζουν όλο το Αστυνομικό Σώμα; Πιστεύω πως όχι. Από ό,τι γνωρίζω, οι αστυνομικοί έχετε δώσει έναν όρκο στο Σύνταγμα και τους νόμους: να τους προασπίζετε. Εμείς οι δημοσιογράφοι, ποιούς νόμους παραβιάσαμε; Μήπως το νόμο της δημοσίευσης; Όταν τηρείς τους νόμους και τους προασπίζεις δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς. Το αντίθετο. «Η δημοσίευση είναι η ψυχή της δικαιοσύνης». Σαφέστατα υπάρχουν «καρκινώματα» και στο δικό μας κλάδο όπως και στο δικό σας.

Υπάρχει όμως μια διαφορά: Σημαντική. Εμείς δεν είμαστε εκτελεστική εξουσία. Δεν έχουμε όπλα, χημικά, χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, κράνη και ασπίδες. Έχουμε μια φωτογραφική μηχανή και ένα μπλοκάκι. Και όποιος αστυνομικός ή πολίτης νομίζει πως έχει αδικηθεί από ένα δημοσιογράφο υπάρχει η δικαστική εξουσία στην οποία μπορεί να προσφύγει. Αλίμονο αν κυριαρχήσει η αρχή της ζούγκλας και της αυτοδικίας.

Αγαπητές φίλες και φίλοι, συμπολίτες μου, ένστολοι και μη. Δεν βρίσκομαι εδώ για να σπείρω έριδες. Ούτε έχω προσωπικά με κανέναν. Δεν θέλω κανείς να θυμώσει ή να οργιστεί. Κακοί σύμβουλοι και τα δύο. Θέλω όμως να σκεφτείτε. Είμαι εδώ, ανάμεσά σας, για να σας κάνω μια έκκληση: Να σταματήσει η βία. Ξέρω πως και η Αστυνομία έχει πληρώσει βαρύ τίμημα στο κυνήγι των κακοποιών. Και όσο η κρίση μεγαλώνει οι καταστάσεις θα χειροτερεύουν. Ξέρω πως κι εσείς, οι αστυνομικοί, υποφέρετε από τα δυσβάσταχτα οικονομικά μέτρα. Ξέρω πως κι εσείς χάνετε τα σπίτια σας, δεν έχετε να ταΐσετε τις οικογένειές σας, δεν έχετε να πληρώσετε το ρεύμα. Όπως κι εμείς οι δημοσιογράφοι, όπως εκατομμύρια άλλοι συμπολίτες μας. Πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν οι «εκλεκτοί» του κάθε συστήματος. Όμως, αυτοί είναι η μειοψηφία και εμείς είμαστε η πλειοψηφία. Ξοδεύτηκαν περίπου ένα εκατομμύριο ευρώ για χημικά και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης τον Ιούνιο, γνωρίζοντας πως κάνετε εράνους στα αστυνομικά τμήματα να αγοράσετε φωτοτυπικό χαρτί και να βάλετε βενζίνη στα περιπολικά, πως δεν έχετε σφαίρες και αλεξίσφαιρα γιλέκα, πως τρέμετε με τον φόβο, πως θα βρεθείτε απέναντι σε ένα καλασνικόφ γιατί είστε απροστάτευτοι. Και όλα αυτά τα ζητήματα τα αναδείξαμε εμείς.

Οι δημοσιογράφοι -που λέτε- πως σας αδικούμε. Βλέπετε, όμως, πως δεν σας αδικούμε. Αντίθετα, προσπαθούμε να σας βοηθήσουμε. Και θα είμαστε στο πλάι σας. Και εσείς μας απαντάτε με κλομπ, χημικά και αυτές τις αναθεματισμένες χειροβομβίδες κρότου-λάμψης. Τι μας χωρίζει λοιπόν; Επί της ουσίας τίποτα! Ξέρω πως υπακούτε σε διαταγές. Οι διαταγές δεν είναι θέσφατο, όταν παραβιάζουν τους νόμους και την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ξέρω πως είστε άνθρωποι και όχι μηχανές. Ξέρω πως μπορείτε να σκέφτεστε και να ξεχωρίζετε το σωστό από το λάθος. Και πιστέψτε με πως, αν δεν εκτελέσετε μια διαταγή που θα θέσει σε κίνδυνο την σωματική ακεραιότητα αμάχων, να γνωρίζετε πως η Δημοκρατία θα σας προστατέψει. Εμείς οι συμπολίτες μας θα σας προστατέψουμε.

Κινδυνεύουμε να γυρίσουμε σε άλλες εποχές. Μαύρες για την Δημοκρατία. Τις ξεπεράσαμε με μεγάλη δυσκολία. Και τώρα επιστρέφουμε το χρόνο πίσω. Κάποιοι σπείρουν τον διχασμό και κινδυνεύουμε. Καθίστε λοιπόν στο ίδιο τραπέζι να βρούμε λύσεις. Καθίστε μαζί με τους πολίτες και συζητήστε. Μπορούν να γίνονται διαδηλώσεις χωρίς να

ανοίγει ρουθούνι. Μπορείτε να ασχοληθείτε με αυτά τα προβλήματα που πραγματικά βασανίζουν την κοινωνία και τους συμπολίτες μας. Πιάστε επιτέλους αυτούς που προκαλούν τα επεισόδια. Μπορείτε να περικυκλώνετε χιλιάδες, και δεν μπορείτε μια δράκα να περικυκλώσετε και να τους συλλάβετε; Αυτοί είναι ο πραγματικός κίνδυνος. Και μη φοβάστε για το τι θα αποκαλυφθεί για τις πραγματικές τους ταυτότητες...

Αγαπητές φίλες και φίλοι, συμπολίτες μου, ένστολοι και μη, κλείνοντας, ήθελα να σας πω ότι οι νόμοι και οι διεθνείς συνθήκες είναι καλές και άριστες. Είναι όμως γραπτά. Σημασία έχει να τηρούνται. Και τηρούνται από τις πράξεις και όχι από τα λόγια. Και σας το λέει ένας άνθρωπος που έχει επιβιώσει χωρίς «γρατζουνιά» από πολεμικά μέτωπα και έμεινε ανάπηρος στην πρωτεύουσα της ίδιας του της χώρας, όχι από «μπαχαλάκηδες» ή κουκουλοφόρους, αλλά από κάποιους αστυνομικούς.

Σας μιλάει ένας άνθρωπος που ζει και πεθαίνει κάθε μέρα. Δεν σας μιλάει ο δημοσιογράφος Μανώλης Κυπραίος. Αλλά ο άνθρωπος, ο πολίτης, Μανώλης Κυπραίος. Και σας διαβεβαιώνω πως αν αυτός ο καθημερινός μου «θάνατος», αυτό το βασανιστήριο που θα ζήσω μέχρι να κλείσω τα μάτια μου, σταματήσουν αυτά τα κακώς κείμενα και δω ενωμένους τους Έλληνες απέναντι σε αυτή τη λαίλαπα και δεν ξαναδώ χέρι αδελφού να χτυπάει αδελφό, θα είμαι ευτυχημένος και θα πω: «χαλάλι». Αν όμως συνεχιστεί αυτό το κακό, στο τέλος οι μοναδικοί κερδισμένοι θα είναι αυτοί με τους οποίους είμαστε οργισμένοι και χαμένοι όλοι εμείς. Σκεφτείτε τι έχει κοστίσει στον λαό και στον τόπο μας αυτή η μαύρη περίοδος όταν αδελφός χτυπούσε αδελφό. Σκεφτείτε τι μας παρέδωσαν οι πρόγονοί μας και τι πάμε να παραδώσουμε εμείς στα παιδιά μας.

Δείτε τον Μανώλη Γλέζο που είναι εδώ, και «φυτέψτε» βαθιά στην καρδιά σας τα λόγια του, που δυστυχώς δεν μπόρεσα να ακούσω. Τον άνθρωπο αυτόν που κουβαλά την ιστορία των νεότερων Ελλήνων στην πλάτη του. Που μέσα από τον Μανώλη Γλέζο ξεφυλλίζει κανείς τις πιο φωτεινές και πιο σκοτεινές σελίδες αυτής της χρονικής περιόδου. Μια μορφή και στάση ζωής, που είναι η ενσάρκωμένη απόδειξη για όλα αυτά που μόλις σας ανέφερα. Ένας πολίτης και άνθρωπος, πρότυπο για εμάς και τα παιδιά μας.

Σκεφτείτε, λοιπόν, καλά όσα σας είπα. Είναι λόγια ομόνοιας και όχι λόγια διχασμού. Τα λόγια μου, είναι λόγια που σκοπό έχουν να ενώσουν. Να ξαναδημιουργήσουν τις γέφυρες που κάποιοι γκρέμισαν, ύπουλα και με σκοτεινούς στόχους. Μη κοιτάτε το δέντρο. Δείτε το δάσος. Ένα δάσος στο οποίο καλούμαστε να ζήσουμε όλοι μέσα. Είναι λόγια χωρίς υστερόβουλους σκοπούς. Είναι λόγια ανθρώπινης αξίας και αξιοπρέπειας. Είναι λόγια που συνοψίζουν το ύψιστο αγαθό: Το δικαίωμα στη ζωή και την αξιοπρέπεια. Χωρίς χρώμα δέρματος, θρησκείας και πολιτικών πιστεύω. Και το κυριότερο: είναι λόγια από έναν ανάπηρο πολίτη, γραμμένα με το αίμα της ψυχής του που δεν έχει σταματήσει να αιμορραγεί... Σας ευχαριστώ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Μια επισήμανση μόνο, ότι αμέσως μετά τα γεγονότα εκείνα, οι Ομοσπονδίες και ο υποφαινόμενος ζήτησε δημόσια συγνώμη για αυτήν την εικόνα που παρουσιάσαμε ως Αστυνομία. Και επειδή δεν αρκεί η συγνώμη και το ξεπερνάμε έτσι το πράγμα, στα πλαίσια αυτά της ειλικρινούς συγνώμης, ανοίγουμε και συνεχίζουμε αυτές τις διεργασίες των Ημερίδων για να υπάρχει αυτό το πλησίασμα της κοινωνίας με την Αστυνομία.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ναι κύριε Φωτόπουλε έτσι είναι, έχετε δίκαιο, όμως θα πρέπει να παραδεχτούμε όλοι ότι τον Μανώλη Κυπραίο δεν θα τον ξαναέχουμε στους

δρόμους για ρεπορτάζ, είναι πλέον απόμαχος, θα είναι μακριά μας, όπως θελήσει να ζήσει.

Ποια είναι τα όρια της καταστολής σε σχέση με τα δικαιώματα τα ανθρώπινα που είναι το θέμα μας, αλλά και τη δημοκρατική κοινωνία μας; Πριν κάνουμε διάλλειμα η καθηγήτρια εγκληματολογίας κα Βάσω Αρτινοπούλου θα μας πει την άποψή της.

● Βάσω Αρτινοπούλου

Καθηγήτρια Εγκληματολογίας

Για τις προσφωνήσεις επιτρέψτε μου να υπομνήσω τις αρχικές υπομνήσεις που έγιναν από τον κ. Φωτόπουλο και για την οικονομία του χρόνου.

Ξεκινώντας, θα έλεγα ότι πραγματικά αυτό που μέχρι τώρα έχουμε εισπράξει σαν ακροατές, σαν κοινό, σαν συμμετέχοντες σε αυτήν την εκδήλωση, είναι νομίζω η ποικιλία των συναισθημάτων που μας κατακλύζει αυτή τη στιγμή, τα πολλά ερεθίσματα που έχουμε εισπράξει γιατί μέχρι τώρα ούτε οι εναρκτήριοι, ούτε οι χαιρετισμοί είχαν τον τυπικό έως τυπολατρικό χαρακτήρα που είμαστε συνηθισμένοι να ακούμε σε παρόμοιες εκδηλώσεις, αλλά αντιθέτως αυτή τη στιγμή συνειδητοποιούμε και την αξία της σημερινής εκδήλωσης γιατί βιώνουμε ή να το πω καθαρά προσωπικά, αλλά νομίζω ότι ισχύει για όλους μας αυτό, μία ειλικρινή και καθαρική διαδικασία με την έννοια της κάθαρσης από την στιγμή που ζητήθηκε συγγνώμη, από τη στιγμή που ακούσαμε τις μαρτυρίες, οι οποίες δεν είναι μαρτυρίες συγγενών και σίγουρα αποτελούν εγγραφές στον εσωτερικό μας κόσμο. Πέρα από εγγραφές, όμως, θα πρέπει να οδηγήσουν σε ένα δεύτερο στάδιο σε συνειδητές, πράξεις-δράσεις. Σε συνειδητή στάση ζωής. Αυτή ήταν μία εισαγωγή, είχα ετοιμάσει μία άλλη με τις τυπικές ευχαριστίες στους οργανωτές, εκτιμώ όμως ότι επειδή όλοι μας έχουμε παρακολουθήσει αρκετές εκδηλώσεις, σήμερα και ίσως υπό το φως της κρίσης, καλούμαστε να μιλήσουμε με αλήθειες. Οι σχετικότητες, οι ασάφειες ανήκουν πια στο παρελθόν. Πράγματι, λοιπόν, ευχαριστώ τους διοργανωτές, ευχαριστώ και όλους όσους μέχρι τώρα παρενέβησαν γιατί μπόρεσαμε λίγο να αναδιπλώσουμε τα συναισθήματά μας και φεύγοντας από εδώ να κάνουμε μία πιο ειλικρινή κουβέντα με τον εαυτό μας.

Μια απλή αναζήτηση στο google με τη φράση «αστυνομική αυθαιρεσία» στα ελληνικά, μας δίνει 264.000 περίπου αναφορές. Με τη φράση «αστυνομική βία» μας δίνει 1.080.000 αποτελέσματα, περιλαμβανομένων βεβαίως και αρκετών αποκαλυπτικών βίντεο. Ο στόχος μου σήμερα δεν είναι να κάνω μία ακαδημαϊκή ομιλία. Αυτήν την κάνουν στους φοιτητές, την κάνουν σε πιο εξειδικευμένα ακροατήρια. Ο στόχος είναι να αναπτύξουμε και να δώσουμε ερεθίσματα για περαιτέρω συζήτηση. Σε αυτό λοιπόν που καλούμαστε σήμερα να συζητήσουμε, παρατηρούμε ότι υπάρχει ένα πολύ γνώριμο σκηνικό, παλιό, τετριμμένο. Με άλλα λόγια, όλα αυτά τα ζητήματα της αστυνομικής βίας είναι ένα πολυφορεμένο κουστούμι. Η εικόνα είναι γνωστή. Επεισόδια σε διαδηλώσεις, ακόμα η αλληλουχία των γεγονότων που θα πω είναι περίπου με την ίδια σειρά. Ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση ή από το internet μετάδοση των επεισοδίων, κάποιες προσαγωγές, συλλήψεις, μαρτυρίες διαδηλωτών, ανακοινώσεις των κομμάτων για την καταδίκη της αστυνομικής βίας, δηλώσεις της πολιτικής Ηγεσίας του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη σήμερα, Δημόσιας Τάξης στο παρελθόν, για τη διερεύνηση

της χρήσης άσκοπης βίας, λίγα λεπτά τηλεοπτικού χρόνου την επομένη στις πρωινές ενημερωτικές εκπομπές, καλεσμένοι γνωστοί άγνωστοι, οι συνδικαλιστές -καλή ώρα- της Αστυνομίας, είτε ειδικοί περιλαμβανομένου και του εαυτού μου, είτε εκπρόσωποι κομμάτων, είτε δικηγόροι.

Στα βραδινά δελτία, το θέμα ανάλογα με την έκταση είτε έχει ξεχαστεί είτε παίζει για λίγο, αλλά μένει η ίδια φράση, «καταδικάζουμε τη βία από όπου κι αν προέρχεται». Η εικόνα λοιπόν είναι γνωστή. Το ίδιο έργο παιγμένο σε επανάληψη, όπως τα τηλεοπτικά θερινά σήριαλ.

Σήμερα λοιπόν τι; Είμαστε θεατές στο ίδιο έργο; Τι καινούριο έχουμε να πούμε; Και νομίζω ότι αυτό ήταν και το κύριο ερώτημα που με απασχόλησε, ετοιμάζοντας αυτή την σύντομη παρέμβαση. Νομίζω ότι πρέπει να αναφερθούμε σήμερα στο πλαίσιο και τη συγκυρία. Στην περίοδο κρίσης που βιώνουμε όλοι. Ο φακός τώρα απομακρύνεται από την εστία της Πλατείας Συντάγματος και θα διευρυνθεί σε ευρωπαϊκό και σε πιο θεσμικό επίπεδο. Γνωρίζετε όλοι ότι η Ελλάδα έχει καταδικαστεί, βεβαίως δεν είναι η μοναδική χώρα, και άλλες χώρες, από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, για περιπτώσεις άσκοπης, παράνομης βίας των αστυνομικών και για αυθαιρεσίες. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, εκτός από ένας ουσιαστικός μηχανισμός προστασίας και εφαρμογής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συνιστά παράλληλα ένα δυναμικό αξιακό πλαίσιο, όπου ζυμώνονται και εκσυγχρονίζονται οι έννοιες της ελευθερίας, της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, της κοινωνικής ευαισθησίας και του κράτους δικαίου. Η συμβολή βέβαια είναι αναμφισβήτητη και ουσιαστική. Σε ένα τέτοιο όργανο η Ελλάδα έχει καταδικαστεί 4 φορές για παραβίαση του άρθρου 2, για το δικαίωμα στη ζωή, για υπόθεση πυροβολισμού από αστυνομικό με όπλο. Τονίζεται, μάλιστα, στις σχετικές αποφάσεις ότι σε περιπτώσεις αστυνομικής βίας δεν αρκεί η αποζημίωση του θύματος, αλλά θα πρέπει βεβαίως παράλληλα να διωχθούν και να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι. Υπάρχουν και άλλες τέσσερις καταδικές της χώρας για κακοποίηση πολιτών από αστυνομικούς. Υπάρχουν κι άλλες καταδικαστικές αποφάσεις που αφορούν το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, για το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη. Οι αποφάσεις αυτές προτρέπουν τα κράτη να συμμορφωθούν στο μέλλον και να μην ξαναδικασθούν για την ίδια παραβίαση, διαμορφώνοντας, βεβαίως, νέους όρους προστασίας, διαμορφώνοντας νόμους, νομολογία και διοικητικές πρακτικές. Η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, η Επιτροπή για την πρόληψη των βασανιστηρίων του Συμβουλίου της Ευρώπης, ο Επίτροπος για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο Συνήγορος του Πολίτη και άλλοι θεσμικοί φορείς, προτρέπουν στη δημιουργία μηχανισμών και τη βελτίωση των διαδικασιών λογοδοσίας στα κράτη μέλη. Το έργο τους, δεν εξαντλείται στην τιμωρία και στην καταγγελία των συμπεριφορών, αλλά επιπροσθέτως δείχνουν το δρόμο των θετικών και ευέλπιστων πρακτικών, για την πρόληψη και την αντιμετώπιση των αυθαιρέτων και παρανόμων συμπεριφορών. Δείχνουν τους βασικούς άξονες και τις κατευθυντήριες γραμμές για την αναγνώριση και διαχείριση του ζητήματος.

Επιτρέψτε μου σε αυτό το σημείο να πω ότι η έως τώρα πολιτική διαχείριση σε αυτό το επίπεδο, το πιο ουσιαστικό, υπολείπεται των προσδοκιών αυτών των ευρωπαϊκών και διεθνών κατευθυντηρίων γραμμών. Όμως, η αλλαγή των στάσεων και της νοοτροπίας, σε ένα εξωτερικευμένο πλαίσιο αξιών, για τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, χρήζει και άλλου τύπου παρεμβάσεων και μακρόχρονων πρακτικών. Δεν

αρκούν ούτε τα θεσμικά κείμενα, ούτε οι υποχρεώσεις της χώρας, ούτε οι καταδικές της χώρας. Χρειάζονται και άλλα πράγματα πιο σοβαρά. Η παρούσα κρίση θα μας δώσει τα ερεθίσματα για την επανεκκίνηση της ουσίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θα διαγράψει αυτό το εσωτερικευμένο πλαίσιο για το σεβασμό τους ή αντίθετα θα αποτελέσει μία διαρκώς παρούσα ευκαιρία για την καταστρατήγησή τους. Αυτό για μένα είναι το κρίσιμο ερώτημα, αυτό είναι το δίλλημα σήμερα, που αφορά την Αστυνομία και τα όρια της καταστολής. Αν συνεχιστεί η ίδια τακτική, στην παρούσα και προδιαγραφόμενη οικονομική και κοινωνική συγκυρία, πολύ φοβάμαι, όχι μόνο για τον εκφυλισμό της έννοιας του σεβασμού στα ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά και την απειλή της ουσιαστικής του έννοιας αυτής καθαυτής. Γνωρίζουμε σήμερα ότι το κράτος, δεν είναι πλέον ο αποκλειστικός φορέας εξουσίας. Αυτό το ξέρουμε. Το μονοπώλιο του στην άσκηση των εξουσιών έχει διεθνοποιηθεί και έχει εξευρωπαϊστεί. Το εθνικό νομοθετικό έργο είναι στη πλειοψηφία του η ενσωμάτωση στο εθνικό μας δίκαιο των διεθνών και ευρωπαϊκών συμβάσεων, των οδηγιών των αποφάσεων - πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η κρατική κυριαρχία διεθνοποιείται και ιδιωτικοποιείται, τα όρια μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού γίνονται ολοένα πιο δυσδιάκριτα, τα κράτη δεν είναι πλέον δρώντα υποκείμενα ούτε αποκλειστικοί φορείς άσκησης πολιτικών, αλλά φορείς άσκησης πολιτικών διαμορφωμένων από άλλες πολιτικές οντότητες. Και αυτό είναι γεγονός. Το βλέπουμε παντού, από την υπαγόρευση των οικονομικών μας πολιτικών (βλέπε «τρόικα») έως την αμφισβήτηση των χαρακτηριστικών του ίδιου του ελληνικού κράτους σήμερα.

Μνημονεύω βεβαίως τον καθηγητή Ιωάννη Μανωλεδάκη του Ποινικού Δικαίου, της Θεσσαλονίκης, που πρόσφατα χάθηκε, ο οποίος ήδη είχε επισημάνει «τη σχιζοφρενική διαπλοκή Ελευθερίας – Δημοκρατίας - Ασφάλειας». Ειδικότερα, στο πεδίο της ποινικής καταστολής, γνωρίζουμε ότι το ευρωπαϊκό και διεθνές σκηνικό επηρεάστηκε από την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 και μετά. Το δόγμα «ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΝΟΜΟΣ» (LAW AND ORDER) και οι πολιτικές της μηδενικής ανοχής απέναντι στο έγκλημα, με προεξάρχουσα μορφή την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, ενισχύουν την γενεαλογία της βίας και διαμορφώνουν το υπόβαθρο της αστυνομικής βίας, της καταστολής και συχνά της αυθαιρεσίας. Όμως, σε αυτές τις πολιτικές και στο πρότυπο «ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑΞΗ», παρουσιάζεται μία εγγενής εσωτερική αντίφαση. Όσο αυξάνεται η κρατική προστασία με αφορμή την αντιμετώπιση της εγκληματικότητας ή της τρομοκρατίας, τόσο μειώνεται η προστασία του πολίτη από τον προστάτη του. Τα δημόσια αγαθά σχετικοποιούνται. Από αδιαπραγμάτευτα αγαθά, γίνονται διαπραγματεύσιμες πολιτικές. Από έννομα προστατευόμενα αγαθά, γίνονται διαχειριστικές πρακτικές. Και αυτός είναι με βεβαιότητα ένας πολύ ολισθηρός δρόμος. Σε αυτό το πλαίσιο εγείρονται διλήμματα του τύπου ελευθερία ή ασφάλεια. Ατομικά δικαιώματα ή δημόσια ασφάλεια. Βεβαίως είναι γνωστό ότι παρόμοια διλήμματα είναι παραπλανητικά. Γιατί η ελευθερία προϋποθέτει την ασφάλεια και το αντίστροφο. Δεν χωράει διαζευκτικό «ή» ανάμεσά τους. Η ασφάλεια είναι δημόσιο αγαθό και δικαίωμα των πολιτών, όπως ακριβώς είναι και η ελευθερία. Πρόκειται για έννοιες ταυτόσημες και συμπληρωματικές.

Τα όρια επομένως της καταστολής υπαγορεύονται σε αυτό το πλαίσιο από τα ίδια τα θεμέλια της δημοκρατικής οργάνωσης μιας κοινωνίας. Και φυσικά από το κράτος δικαίου. Τα όρια της καταστολής υπαγορεύονται από τον ίδιο το νόμο που θέτει τα όρια της νόμιμης και παράνομης βίας και, αντιστρόφως, προβλέπει ότι η παράνομη χρήση

βίας είναι αδικημα.

Η Αστυνομία ως θεσμός, είναι «παρών» για τη διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ενώ τα ανθρώπινα δικαιώματα συνιστούν το πλαίσιο λειτουργίας της Αστυνομίας επίσης. Άρα «Αστυνομία» και «ανθρώπινα δικαιώματα» είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Οι όποιες παρεκκλίσεις από αυτό το σκεπτικό, και ομολογώ ότι αυτές οι παρεκκλίσεις τελευταία γίνονται ολοένα και συχνότερες, αμφισβητούν αν όχι ακυρώνουν το κράτος δικαίου και τις κλασικές παραδοχές του. Όπως, για παράδειγμα, είναι το τεκμήριο της αθωότητας και το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη.

Και εδώ βεβαίως έχουμε και νομολογία από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Ειπώθηκε και στους χαιρετισμούς, το έχω περιλάβει και εγώ στη συνέχεια. Στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης ένας από τους κύριους στόχους, μια αγωνία θα έλεγα, όχι μόνο των εκάστοτε πολιτικών ηγεσιών της Αστυνομίας αλλά και όλων των ενδιαφερομένων και των συνδικαλιστών και όλων, ήταν η αλλαγή της εικόνας τα Αστυνομίας. Η άρση και η αλλαγή των στερεοτύπων που συνοδεύουν τον αστυνομικό και το λειτούργημά του. Πρέπει να μοιραστώ μαζί σας σήμερα ότι έχουν γίνει πάρα πολλές προσπάθειες, προσπάθειες αξιοσημείωτες που αν θέλετε διέγειραν και την επισημονική κοινότητα, να βγάλουν ένα θετικό πρόσωπο. Πάρα πολλές προσπάθειες, οι οποίες κατά τη γνώμη μου, είχαν ένα κοινό στόχο, αλλά ήταν αποσπασματικές και θα έλεγε κανείς, ότι δεν μπορούμε απόλυτα να τις αξιολογήσουμε. Ωστόσο, ήταν ειλικρινείς προσπάθειες. Ο στόχος ήταν να εμπεδωθεί ένα κλίμα εμπιστοσύνης και συνεργασίας μεταξύ των πολιτών και των διωκτικών αρχών. Δεν μπορώ να εκτιμήσω απόλυτα και με αριθμούς τα αποτελέσματα αυτών των προσπαθειών γιατί η πιο πρόσφατη έρευνα που είχαμε κάνει ήταν το 1994, 17 χρόνια πριν, μη γελάσετε. Δεν έχουμε ερευνήσει, θα μπορούσαμε να έχουμε εκτιμητικές έρευνες αποτίμησης για τις δράσεις και τα αποτελέσματά τους. Αυτό όμως που πρέπει να επισημάνουμε είναι οι πρακτικές της μη ανάλογης βίας από την πλευρά της Αστυνομίας και η σημερινή εικόνα της μέσα από την παράνομη βία, ενδυναμώνουν τα κλασικά στερεότυπα της Αστυνομίας. Και φυσικά ακυρώνουν στην πράξη την όποια προσπάθεια βελτίωσης της εικόνας της Αστυνομίας και της εμπιστοσύνης των πολιτών.

Άρα προς τι θα αναρωτηθεί κανείς; Προς τι η χρήση άσκοπης βίας, προς τι η χρήση δακρυγόνων και χημικών, απέναντι σε συνταγματικά δικαιώματα των πολιτών, όπως η συνάθροιση και διαδήλωση; Προς τι; Ποιος είναι ο στόχος; Για μια «βάρβαρη» υπενθύμιση ότι το κράτος είναι εδώ, «παρών» με τους θεσμούς του; Με άκριτες και γενικευμένες εντολές όπου η αρχή της ισότητας φαίνεται να εφαρμόζεται και στο επιχειρησιακό μέρος; Δεν υπάρχουν διακρίσεις ως προς το φύλο -άνδρες και γυναίκες-, ως προς την ηλικία -νεαροί μαθητές ως και ηλικιωμένοι συνταξιούχοι με πολλαπλά προβλήματα υγείας-, ως προς το επάγγελμα -ρεπόρτερ, δημοσιογράφοι, δικηγόροι, συνάδελφοι-, καμιά διάκριση προκειμένου να δοθεί με σαφήνεια το μήνυμα «το κράτος είναι εδώ»!

Κλείνοντας, αναρωτιέμαι σήμερα που παρατηρούμε όλοι ως άβουλοι θεατές, το έργο της αποδόμησης των θεσμών, της οικονομίας, της πολιτικής, της κοινωνίας, της οικογένειας και εν γένει αυτών των σταθερών που είχαμε στην μεταπολεμική ελληνική κοινωνία, λειτουργικών και μη, καλών και κακών πρακτικών, με ό,τι τέλος πάντων φάνταζε γνώριμο και οικείο στους Έλληνες πολίτες. Αναρωτιέμαι σήμερα για το νόημα αυτής της χρήσης της μη ανάλογης βίας από την πλευρά της Αστυνομίας. Το νόημα, τη σκοπιμότητα, το αποτέλεσμα, μια κοινωνία νεόπτωχων πια Ελλήνων, με πληγωμένη

την εθνική, αλλά και την ατομική μας ανθρώπινη αξιοπρέπεια, που καλούμαστε, σε αυτό το μεταβατικό στάδιο που βιώνουμε, να ξεχάσουμε οποιαδήποτε σταθερά. Να ξεχάσουμε ακόμα και τον Αριστοτέλη που εδώ και 2.500 χρόνια χρησιμοποίησε την έννοια της κοινωνικής ισότητας. Για να προσδιορίσει το περιεχόμενο της Δικαιοσύνης στην καθημερινή πράξη-δράση. Μίλησε για δίκαιη κατανομή των αγαθών, για το ευ ζην των πολιτών.

Επιτρέψτε μου να μοιραστώ τελειώνοντας αυτόν τον ενδόμυχο φόβο μου μαζί σας. Ο φόβος μου είναι μήπως θεωρήσουμε, μέσα μας, άρρητα και όχι πάντα με λόγια, μέσα μας συνειδησιακά, ότι και τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι πια πολυτέλεια. Μήπως ο περί δικαιωμάτων λόγος και οι σχετικές πρακτικές σεβασμού και προστασίας τους, καταντήσουν αναμνήσεις του παρελθόντος; Δε θέλω να το πιστέψω. Ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστώ πολύ την κυρία Αρτινοπούλου. Και τώρα ας κάνουμε ένα 10λεπτο διάλειμα για τα ατομικά δικαιώματα των καπνιστών...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ελπίζω όσοι είχαν αντιρρήσεις για την πραγματοποίηση αυτής της Ημερίδας, να μην τις έχουν πλέον και όσοι είναι έξω από αυτήν την αίθουσα και μάθουνε το περιεχόμενο αυτών των συζητήσεων, θα συμφωνήσουν ότι αυτή η Ημερίδα έπρεπε να γίνει. Η επιτυχία της θα αποδειχθεί με την ολοκλήρωσή της. Ξεκινάμε το 2ο μέρος αυτής της Ημερίδας με την εισήγηση του Νομικού και Δημήτρη Μητρόπουλου, με το θέμα του: «Οι σύγχρονες προκλήσεις του ελληνικού περιβάλλοντος ασφαλείας, οδηγούν την Ελληνική Αστυνομία αναπόφευκτα σε στρατηγικό αυτοπροσανατολισμό».

• Δημήτρης Μητρόπουλος

Νομικός

Κε Αρχηγέ, κε Υπαρχηγέ, κύριοι Πρόεδροι, κύριοι εκπρόσωποι των κομμάτων, σεβαστέ Μανώλη Γλέζο στο πρόσωπό σου χαιρετίζω όλους και κυρίως τη νέα γενιά, μαθητές και σπουδαστές των Αστυνομικών Σχολών, προς τους οποίους κυρίως απευθύνομαι διότι η συνειδησή τους είναι σχετικώς ελεύθερη, ευεπίφορη σε γνώσεις και διαπιστώσεις και επομένως έχουν μεγαλύτερο περιθώριο ευρύτερης και συνδετικής συνειδητοποίησης.

Οι προηγούμενοι ομιλητές, μου έδωσαν πολλά εναύσματα να ακολουθήσω ένα διαφορετικό δρόμο από αυτόν που έχω χαράξει για τη σημερινή εισήγηση, όμως, θα αναφερθώ σε αυτά τα ερεθίσματα αφού προηγουμένως δώσω μία διαλεκτική εικόνα των, κατά την άποψή μου, προκλήσεων του σημερινού περιβάλλοντος, που οδηγεί σε αναπροσανατολισμό, σε αναπροσδιορισμό της σύγχρονης Ελληνικής Αστυνομίας στο σύγχρονο ελληνικό περιβάλλον. Αυτό το θέμα άλλωστε με επιφόρτισαν τα ΔΣ των Ομοσπονδιών να αναπτύξω. Εάν με πάρει ο χρόνος, στο τέλος θα αναφερθώ σε ένα χωρίο της πολιτείας του Πλάτωνα, για το τι περιμένει, τι αναθέτει στους φύλακες του νόμου, και πόσο περίοπτη θέση τους επιφυλάσσει για την προστασία των πολιτών και του πολιτεύματος. Εν πάση περιπτώσει, την πρώτη αρετή την οποία θέτει και την οποία πρέπει να αναφέρουμε, είναι ότι προκειμένου για την μόρφωση, για τη μισθοδοσία κλπ, πρέπει να διαθέτουν εκείνο, που περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, τους κάνει

να φέρονται ήπια, και αναμεταξύ τους και προς αυτούς τους οποίους προστατεύουν.

Επομένως, εγώ πρέπει να αναφερθώ στη διαλεκτική σας συνείδηση και όχι στο συναίσθημα, διότι πρέπει ήρεμα, όπως και ο Πλάτων καθορίζει, να εκτιμήσουμε την αποστολή σας και τον προσανατολισμό των νέων της Αστυνομίας.

Κυρίες και κύριοι ο κόσμος ιδιωτικοποιείται. Και το αγαθό της ασφάλειας, το οποίο κατά τον Πλάτωνα, αλλά και κατά όλους τους μεγάλους πολιτειολόγους, βρίσκεται στην καρδιά της λειτουργίας του κράτους, ιδιωτικοποιείται και αυτό επίσης. Γίνεται αντικείμενο κερδοσκοπικών επιχειρήσεων. Το «κερδοσκοπικών» δεν θα πρέπει να σας ξενίζει ούτε πρέπει να σας δημιουργεί άλλες, πλην της οικονομικής και κοινωνικής λειτουργίας, προσεγγίσεις. Γίνεται αντικείμενο εμπορίου. Κερδοσκοπικών επιχειρήσεων. Γι' αυτό όταν έμαθα από το Προεδρείο της ΠΟΑΣΥ, -ήμασταν σε μία ημερίδα στη Θεσσαλονίκη-, ότι κάνοντας ραντεβού με τον αντιπρόεδρο της Κυβέρνησης και υπουργό Οικονομικών, στην καρδιά δηλαδή του Κράτους, οι εν ενεργεία αστυνομικοί συνδικαλιστές και των δύο Ενώσεων, και άνδρες εν ενεργεία των Σωμάτων Ασφάλειας, υπέστησαν εντός του κτιρίου έλεγχο από στελέχη ιδιωτικής εταιρίας ασφάλειας, απ' αυτές που παίρνουν τις δουλειές, δίδοντας γλίσχρο μισθό εις τους μισθωτούς, αναπροσδιόρισα εν μέρει τη συνείδησή μου. Είναι δυνατόν, λέω; Συνεπώς, αυτή η διάβρωση του κράτους, η απόσυρση του κράτους, και από τον σκληρό πυρήνα των κρατικών λειτουργιών, όπως έχει προσδιοριστεί από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα, όπως μας δίδαξαν οι αρχαίοι πρόγονοί μας και οι σύγχρονοι πολιτειολόγοι, να γίνεται αντικείμενο κερδοσκοπικών επιχειρήσεων και σε ένα μεταβατικό στάδιο, μόνον ο σκληρός, ο σκληρότατος πυρήνας της αντιμετώπισης της δημόσιας τάξης, να ανατίθεται με επώδυνο τρόπο στους αστυνομικούς, κρατικούς λειτουργούς; Αυτή η ιδιωτικοποίηση του κράτους, ακόμη και του σκληρού πυρήνα της κρατικής λειτουργίας, είναι απόρροια της επικράτησης του νεοφιλελεύθερου προτάγματος, το οποίο και κατά τους θεωρητικούς του, αλλά και κατά τους πολιτικούς του εκφραστές στις δεκαετίες του 80 και του 90 σημαίνει ότι δεν υπάρχει κοινωνία, υπάρχει μόνον άτομο, εν ανάγκη δε, οικογένεια, εντός της οποίας θα πρέπει να εγκλωβίζεται το ενδιαφέρον κάθε κοινωνού. Αλλά αυτή η απόσυρση του κράτους από το σκληρό πυρήνα των κρατικών λειτουργιών, των δημοσίων λειτουργιών, του δημοσίου συμφέροντος, έχει φέρει ήδη καταστροφικά αποτελέσματα. Αυτός που ήρθε εδώ και επέβαλλε τον ακρωτηριασμό πρώτα των δημοσίων υπηρεσιών, μετά των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, μετά των δημοσίων επιχειρήσεων και σε λίγο χρονικό διάστημα θα θίξει και τα άλλα σώματα τα οποία αμείβονται με ειδικά μισθολόγια, ο κύριος Γκουρία, ο Γενικός Γραμματέας του Οργανισμού Οικονομικής και Γενικής Ανασυγκρότησης, υπήρξε προ ορισμένων ετών υπουργός Οικονομικών, κεντρικό στέλεχος εις το Μεξικό.

Το Μεξικό, όπως όλοι γνωρίζετε, είναι μία χώρα η οποία απέκτησε την ανεξαρτησία της ολίγο νωρίτερα από εμάς, κάνοντας όμως επανάσταση, το 1821. Έκτοτε είχε δημοκρατικό πολίτευμα και ήταν κάτι, ας το πω, σαν όαση στην Λατινική Αμερική. Ο κύριος, λοιπόν, Γκουρία ήταν υπουργός. Ο οποίος τότε απέσυρε το κράτος από κεντρικές λειτουργίες, μεταξύ των οποίων και από την αστυνομική λειτουργία. Εδόθη εις τους ιδιώτες το δικαίωμα να κάνουν ιδιωτικούς στρατούς. Με μισθοφόρους, διεθνείς και εγχώριους. Για να προστατεύουν ιδιωτικά συμφέροντα, περιουσίες πλουσίων και εν πάση περιπτώσει για να διεξάγουν αυτοί απόλυτα τη ζωή τους. Εφάρμοσε και ένα πρόγραμμα πάρα πολύ αυστηρό και το Μεξικό πλέον οδηγήθηκε μετά από τόσα χρόνια

δημοκρατικού βίου, να έχει, τη δεκαετία που μας πέρασε, 41.000 τόσους νεκρούς, 20.000 τόσους αγνοούμενους, ουσιαστικά και μεγάλα τμήματα του πληθυσμού κάτω των ορίων της φτώχειας. Εκεί ανεφύη πάλι η τρίτη γενιά του λεγόμενου εγκλήματος, η οποία συντίθεται από διάφορα υποκείμενα - υποκείμενα με την έννοια την πολιτική όχι με την ηθικήν απαξίαν - που έχουν λάβει μέρος σε διάφορες εκστρατείες, σε πολέμους, σε διάφορες εκκαθαρίσεις, μέλη ειδικών Σωμάτων, κατά το παρελθόν. Αυτά, λοιπόν, τα ειδικά Σώματα υποκατέστησαν την δημοσίαν δικαιοσύνη με ένα είδος ιδιωτικής δικαιοσύνης, μη δίδοντας σε κανέναν λογαριασμό.

Δεν θα σας αναπτύξω περαιτέρω τις συνέπειες αυτής της εκχώρησης των δικαιωμάτων αυτών της δημόσιας λειτουργίας προς αυτούς, όπως συνέβη εις την Ρωσία, προ του Πούτιν, ο οποίος προσπάθησε κάπως να συμμαζέψει τα πράγματα και σε μια σειρά άλλων χωρών που επικράτησε αυτή η απορρύθμιση του νεοφιλελεύθερου προτάγματος. Μαζί με αυτό, μαζί με την απορρύθμιση του αγαθού της ασφάλειας και την απαρχή πλέον ιδιωτικής δικαιοσύνης από τους ισχυρούς, είδαμε και την απίσχναση του κοινωνικού κράτους.

Αυτό σημαίνει ουσιαστικά ότι η Δημοκρατία δεν είναι πια η συντεταγμένη λειτουργία του δρώντος λαού, αλλά αποκτά έντονο ταξικό χαρακτήρα. Ένα τέτοιο πρόγραμμα προσπαθούν να επιβάλλουν αυτή τη στιγμή και στην Ελλάδα. Θα προσπαθήσω να μην κατηγορήσω εντός αυτής της αιθούσης διάφορες πολιτικές παρατάξεις, αλλά να περιγράψω με αντικειμενικό τρόπο, εί δυνατόν επιστημονικό, τα συμπτώματα, τα αποτελέσματα, τα φαινόμενα αυτών των μέτρων. Τι σημαίνει διάλυση του κοινωνικού κράτους και τι συνέπειες μπορεί να έχει στην αστυνόμευση, στο έγκλημα, στην κοινωνική αναταραχή, στην κινητοποίηση και τι καλείται να προστατεύσει η Αστυνομία;

Μας επέβαλλαν, σας λέω δύο παραδείγματα, με το νόμο 3863 και τον 3865, οι δαπάνες για το συνταξιοδοτικό σύστημα μέχρι το 2060, -έχουν νομοθετηθεί μέχρι τότε-, να μην υπερβούν το 2,5 % του ΑΕΠ. Αυτό μου λέει ο εικονομέτρης των συστημάτων αυτών, Σάββας Ρομπόλης -όπως εδημοσίευσε- «δεν μπορεί να ισχύσει γιατί είναι τόσο εξωφρενικό, διότι οι συντάξεις σε δύο δεκαετίες θα είναι το 1/3 των σημερινών». Άρα θα είναι ένα αντίδωρο, δεν μπορεί να συμβεί αυτό το πράγμα και όμως έχει νομοθετηθεί, παρά την φύση των πραγμάτων των ανθρώπων, έχει νομοθετηθεί. Όπως επίσης έχει νομοθετηθεί ότι -επειδή ασχολούμαι με τα ζητήματά σας και πρέπει να περνώ και από τα δικά σας ζητήματα των ταμείων κλπ-, ότι μέσα σε αυτήν την δαπάνη των 2,5%, πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι και οι εισφορές όλων των εργαζομένων. Και για το εφάπαξ και για τις επικουρικές συντάξεις και για τα μερίσματα που παίρνουν στρατιωτικοί και αστυνομικοί και όλα τα βοηθήματα, τα οποία εξομοιώνονται με, ας το πούμε συνταξιοδοτική παροχή, ή την ενισχύουν αυτήν την παροχή. Άρα, λοιπόν, το κράτος αποσύρεται και από τη συνταγματική του υποχρέωση να κατοχυρώσει βασικά υποσυστήματα του κοινωνικού κράτους και να εξασφαλίσει την παροχή τους στο μέλλον.

Ένα άλλο σημείο που μας επέβαλλαν, είναι η ενοποίηση, η σύνδεση του προσδοκίμου ζωής των Ελλήνων με το όριο εξόδου στη σύνταξη. Αυτό σημαίνει, -θεσπίστηκε με το άρθρο του νόμου που σας ανέφερα 3863, 11 παρ. 3- τα όρια συνταξιοδότησης των Ελλήνων από το 2020-21 και μετά, θα ανεβαίνουν αυτόματα, ανάλογα με το προσδόκιμο ζωής των Ελλήνων. Τώρα μετρούμε τη δεκαετία αυτή κατά το νόμο, το δεύτερο χρόνο δηλαδή γιατί άρχισε από πέρσι, και θα έλθουμε στο τέλος της δεκαετίας, τα όρια ηλικίας να φύγουν από εκεί που έχουν καθοριστεί, και παραπάνω ακόμη

και έπειτα κάθε τριετία να ανακαθορίζονται. Αυτό τι σημαίνει τελικά; Όταν επεχείρησε να το κάνει αυτό ο πρόεδρος Ομπάμα σε ένα, ας το πω κράτος το οποίο είναι υπέρ της ατομικής πρωτοβουλίας, σε μία κοινωνία που είναι κοινωνία του ρίσκου, που δεν κοιτά τα νεοφιλελεύθερα προτάγματα, ο Κρούγκμαν Πωλ, ο νομπελίστας, ο οποίος δεν διακρίνεται δα για τις επαναστατικές του ιδέες, του έστειλε ένα γράμμα και δημοσίευσε και την επιστολή αυτή, στις 14 Νοεμβρίου του περασμένου χρόνου και του λέει: «Τι πας να κάνεις, τι πας να κάνεις;» Αυτό είναι το έγκλημα του αντικοινωνικού κράτους. Αυτό θα καταλύσει κάθε κοινωνική συνοχή, γιατί όπως ξέρεις, του λέει, και στο έχω πει κατά το παρελθόν με τις επιστολές που σου έστειλα, υπάρχουν κοινωνικές ομάδες του πληθυσμού που αποτελούν το 80% του πληθυσμού, όπως είναι οι αστυνομικοί, με ειδικές μελέτες -μία εξ' αυτών νομίζω παρουσιάσατε προ μηνός και στο Γενικό σας Συμβούλιο-, όπως είναι οι χειρώνακτες, μεταλλωρύχοι, οι μάγειροι, ακόμα και οι κομμώτριες, που εισπνέουν καθημερινά τα χημικά και δεν μπορούν να βάλουν μάσκες, φυσικά, διότι δεν το επιτρέπει η αισθητική του κομμωτηρίου. Το 80% του πληθυσμού, τα 30 τελευταία χρόνια δεν αυξάνει το προσδόκιμο ζωής. Αλλά υπάρχει ένα 1% και άλλο ένα 12-11% που πηγαίνουν στα 90 και στα 100 και με τις σύγχρονες μεθόδους βιοϊατρικής, αυτά τα τμήματα του πληθυσμού έχουν τη δυνατότητα και να ανανεώνουν τα κύτταρά τους και να κάνουνε μεταμοσχεύσεις και να τυγχάνουν καλύτερης διατροφής και να τραβούν προς τα πάνω τα όρια ηλικίας έτσι που ο αστυνομικός, του λέει, δεν θα παίρνει καθόλου σύνταξη! Θα του καταργήσεις τη σύνταξη διότι το όριο εξόδου από την εργασία μέχρι το όριο εξόδου από τη ζωή, δεν θα υπάρχει πλέον; Και ο Ομπάμα μέσα σε αυτήν την νεοφιλελεύθερη παραζάλη των ρεπουμπλικάνων, οι οποίοι τον πίεζαν να κάνει διάφορες παραχωρήσεις προς αυτούς, αναγκάστηκε να αποσύρει το σχετικό άρθρο και να κάνει μία σχετική αύξηση μηνών, ούτως ώστε να αυξηθούν τα όρια ηλικίας προς τα πάνω.

Σας ανέφερα αυτά τα παραδείγματα, για να σας δείξω ότι όταν διαλύεται το κοινωνικό κράτος και όταν δεν υπάρχει στους νέους ανθρώπους η βεβαιότητα για μία νέα ομαλή εργασιακή ζωή και μία ομαλή δημιουργία οικογένειας και μία προσδοκία για το μέλλον, δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν κοινωνίες. Δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν συνδεδετικοί ιστοί. Ακόμη και στις μεσογειακές χώρες, όπου υπάρχει ακόμη η οικογενειακή συμπληρωματικότητα, η «πολυσθένεια» των εισοδημάτων και η κάποια ατυπία για την οποία μας κατηγορούν, μετριάζεται πάρα πολύ από αυτήν την κατάσταση και έχει τα όριά της. Επομένως, θα πρέπει να αποφύγουμε πάση θυσία, ως έθνος και λαός, αυτό το πέρασμα στην τρίτη γενιά του εγκλήματος, όπου η ιδιωτική δικαιοσύνη με την κατάργηση του κοινωνικού κράτους αναλαμβάνει την ταξική προστασία των ισχυρότερων τάξεων. Όμως, έχουμε και άλλες προκλήσεις, όπως είναι η αύξουσα εγκληματικότητα και στην Ελλάδα, έχετε νομίζω υπόψη σας τις στατιστικές που έχει δώσει και η ΓΑΔΑ και το Αρχηγείο, δε χρειάζεται να αναφερθώ πάνω σε αυτό, έχουν αυξηθεί κυρίως τα εγκλήματα τα οποία έχουν περιουσιακό χαρακτήρα και ενδιαφέρον, μαζί βεβαίως συνδεδεμένα με τα εγκλήματα κατά της ζωής, όπως είναι οι ληστείες κλπ.

Έχουμε ραγδαία αύξηση των μεταναστευτικών ροών. Όταν από τη δεκαετία του 90, η τότε Κυβέρνηση για να ικανοποιήσει το νεοφιλελεύθερο πρόταγμα που ερχόταν, άνοιξε τα σύνορα, έτσι που οι κακοπαθημένοι υπήκοοι των χωρών του τέως υπαρκτού σοσιαλισμού, να έρθουν στον καπιταλιστικό παράδεισο, ούτως ώστε να ορμήσουν μετά όλοι οι σύμβουλοι των μεγάλων επιχειρήσεων να διώξουν και να λεηλατήσουν

και να τους πάρουν την δημόσια περιουσία αντί πινακίου φακής, -πράγμα και το οποίο συνέβη-, τότε δεν αισθανθήκαμε εμείς οι Έλληνες ότι η συντεταγμένη μετανάστευση, η οποία υπακούει στις ανάγκες της οικονομίας και της κοινωνίας, είναι ο μόνος δρόμος που μπορούσε να ακολουθήσει μία χώρα που υπήρξε κατά το παρελθόν και κατά συρροήν και κατά μάζες, χώρα μετανάστευσης προς τα έξω, των νέων ανθρώπων. Και έτσι μπλεχτήκαμε σε ένα φαύλο κύκλο, τον οποίο επέτεινε και η ευρωπαϊκή νομοθεσία, που όπως το ξέρετε όλοι πολύ καλά και το βιώνετε καθημερινώς, δεν επιτρέπει την επαναπρώθηση των μεταναστών σε άλλες χώρες της αρεσκείας τους, αλλά στον πρώτο σταθμό εγκαταβίωσής τους, ουσιαστικά.

Έτσι, οι πόλεμοι που γίνονται εν αγνοία μας και παρά τη θέλησή μας, παρά τη δημοκρατική μας έκφραση και παρά τις συντεταγμένες λειτουργίες του Δημοκρατικού Κράτους, η διαδικασία της απερίμωσης, τα οικολογικά προβλήματα, το πρόβλημα του νερού, οι εμφύλιες συρράξεις, προξενούνται από διάφορες δυνάμεις και πολυεθνικές που βρίσκουν την Ελλάδα ξέφραγο, λένε, αμπέλι, για να έρχεται εδώ κάθε δυστυχισμένος διαφόρων μεταναστευτικών οδών και να μην μπορούμε να έχουμε σύμμαχο ούτε καν την ευρωπαϊκή νομοθεσία για να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα αυτό, ένα μείζον ζήτημα το οποίο αφορά και αυτούς τους πληθυσμούς, αφορά και την οικονομία, αφορά και εσάς που το αντιμετωπίζετε καθημερινώς, αλλά αφορά βεβαίως και τους πολίτες, οι οποίοι είναι τόσο φιλόξενοι, είναι τόσο δημοκρατικοί από τα αρχαία χρόνια -γιατί ο Έλληνας ζούσε με το πνεύμα του, ζούσε με την περιέργειά του, ζούσε με ην όσμωση με τους άλλους πολιτισμούς, ζούσε με την συνείδησή του, με τη νοοτροπία του.

Αυτό διαμόρφωσε τον Ελληνικό πολιτισμό. Πλέον, ανασκουμπώνεται, περιχαράκωνεται, απομακρύνεται και θεωρεί εχθρούς τους δυστυχισμένους αυτούς ανθρώπους, για τους οποίους η διεθνής τάξη δεν προβλέπει κανένα μέλλον και καμία επιβίωση. Ένας άλλος λόγος, ο οποίος βαρύνει πολύ και την αποστολή σας και την καθημερινή σας συνείδηση, -γιατί αυτά είναι αξεδιάλυτα, ουσιαστικά-, δεν μπορούμε να ξεχωρίζουμε την επαγγελματική δραστηριότητα με την λογική και είναι τα νέα πρόσθετα καθήκοντα, τα οποία εναποτίθενται στην Αστυνομία σε περιόδους κρίσης και μεγάλης κοινωνικής αμφισβήτησης. Δεν πρέπει να κρυβόμαστε είτε είμαστε σε μία θέση ευθύνης είτε είμαστε στην τελευταία θέση του ακροατή, του απλού πολίτη, ότι αυτό που επιβάλλεται σήμερα στη χώρα μας και επιβάλλεται σαν μονόδρομος, -δεν θα μιλήσω όπως είπε προηγούμενα ο Μανώλης ο Γλέζος για εναλλακτικούς δρόμους-, αυτό που επιβάλλεται σήμερα ως εθνικό καθήκον, αποκρούεται από την πλειοψηφία του λαού. Και αν εδίδετο η δυνατότητα από την ελεύθερη δημοσιολογία και την ελεύθερη διαπαιδαγώγηση και την ελεύθερη διδασκαλία στις Σχολές τις Οικονομικές, που διδάσκουν νεοφιλελευθερισμό, να πουν την αλήθεια των πραγμάτων, τι συνέβη σε μία σειρά άλλων χωρών και πού κατέληξαν οι κοινωνίες εφαρμόζοντας το νεοφιλελεύθερο πρόταγμα, αμφιβάλλω αν υπήρχε έστω και ένας Έλληνας που δεν έχει συμφέρον και ευθύνη, να υιοθετεί παθητική στάση έναντι αυτής της πολιτικής.

Αλλά προσέξτε, η Αστυνομία είναι υποχρεωμένη σήμερα εκ των πραγμάτων, δεν το λέω εγώ, το λέει το πολιτικό σύστημα, να προστατεύει και την επικοινωνία. Όταν ο πολιτικός δεν μπορεί να δικαιολογήσει την παρουσία του, τα μέτρα που ψηφίζει, τα μέτρα στα οποία συναινεί, είναι υποχρεωμένη η Αστυνομία να τον συνοδεύσει, να τον προστατεύσει από την όποια αποδοκιμασία του πλήθους. Οι Έλληνες συνήθως δεν διαμαρτύρονται δυναμικά. Ως προς αυτό, είναι υποχρεωμένη η Αστυνομία να εξασφα-

λίσσει τη λειτουργία των θεσμών. Εάν δεν μπορεί να πάει ο βουλευτής στο Κοινοβούλιο για να πάει να ψηφήσει μία εκ των προτέρων καταδικασμένη στη λαϊκή συνείδηση, αλλά και στην ιστορία και στην διαλεκτική, όπως λέει πολύ καλά ο Αριστοτέλης και το αναλύει στα Πολιτικά, -αν μου δοθεί η ευκαιρία στις ερωτήσεις θα σας αναφέρω τι λέει πάνω σε αυτό-, πρέπει η Αστυνομία να συντρέξει και όλοι, όλοι έχουμε βαλθεί να χαρακτηρίσουμε το Κοινοβούλιο Ναός της Δημοκρατίας. Δεν αμφιβάλλω να το χαρακτηρίσουμε πρόναο, οπισθόναο ναι, αλλά ο ίδιος ο Βενιζέλος ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, ο οποίος τώρα εφαρμόζει το πιο σκληρό πρόγραμμα, το οποίο κατά την άποψή του είναι εντελώς άδικο, αλλά προσβλέπει στο μέλλον στη δικαιοσύνη, έγραψε προ ορισμένων ετών, ένα βιβλίο για το μετά-Δημοκρατία, όπου αναφέρει ότι το αστικό κοινοβουλευτικό πολίτευμα έχει εξαντλήσει τα όριά του και αυτό το πολίτευμα θα πρέπει να ανανεωθεί με άμεσες μορφές Δημοκρατίας, με δημοψηφίσματα, με κλήρωση σε υπεύθυνες θέσεις μεταξύ κύκλου προσώπων, διότι έχει εκμετρήσει το ζην. Ο ίδιος τα λέει, δεν τα λέει ο Μητρόπουλος, ο οποίος έχει και μία μεγαλύτερη αμφισβητησιακή πρόθεση και λογική. Και έρχεται ο Τζων Φρίντεν, ο περίφημος καθηγητής της Σχολής Διακυβέρνησης του Χάρβαρντ, η οποία βαθμολογείται σύμφωνα με τα νεοφιλελεύθερα κριτήρια πάντα πρώτη από όλες τις πανεπιστημιακές σχολές του κόσμου. Έρχεται και λέει στον Ομπάμα: «Κοίταξε, καταλαβαίνω γιατί υποχωρείς. Τα συμφέροντα της χρηματοοικονομικής βιομηχανίας είναι τόσο ισχυρά, ώστε το σύγχρονο πολιτικό σύστημα εξαρτάται πλέον για τη λειτουργία του από αυτό». Και το βλέπετε όλοι, όποιος ξέρει μία ξένη γλώσσα και ανοίγει ένα κανάλι και παρακολουθεί τις αναλύσεις είτε από τη μία μεριά είτε από την άλλη, αυτό το αντιλαμβάνεται. Δεν υπάρχει κανένας πολιτικός στην Αμερική και στην Ευρώπη να μη λέει «τι λένε οι αγορές», «πρέπει να προωθηθούμε στις αγορές», «πρέπει να προσέξουμε τις αγορές», «να μην εξοργίσουμε τις αγορές»... Έχει ξεφύγει η πραγματική εξουσία από τα όργανα της Δημοκρατίας, της συντεταγμένης λειτουργίας του δρώντος λαού και έχει αποδράσει. Επομένως, όταν κάποιος συγχωρεμένος και Έλληνας πολιτικός που κυβέρνησε τον τόπο έλεγε: «παιδιά κοιτάξτε, το Κοινοβούλιο είναι η πιο συντηρητική μορφή της Δημοκρατίας – βάθρο, πρέπει να υπάρχει και η κοινωνική οργάνωση, ο συνδικαλισμός, πρέπει να υπάρχει η τοπική αυτοδιοίκηση, η οποία θα οργανώνει την τοπική οικονομική και θεσμική ζωή. Και στο Κοινοβούλιο θα στέλνουμε τους περισσότερο φιλόδοξους και συντηρητικούς, αλλά πρέπει εκεί να τους ελέγχουμε με τις άλλες μορφές συμμετοχικής Δημοκρατίας, με τους άλλους θεσμούς», ε, αυτή τη στιγμή έχουμε καταντήσει να λέμε ότι είναι ο «Ναός της Δημοκρατίας» ο μόνος «Ναός της Δημοκρατίας», να μην κάνουμε αναφορά σε κάθε είδους άλλη Δημοκρατία, όπως την περιγράφει ο Αριστοτέλης και επομένως, είμαστε σε μίαν κατάσταση εγκλωβισμένοι, διότι ό,τι εξέρχεται αυτού του Ναού, πρέπει να εκλαμβάνεται ως θέσφατο.

Είναι δυνατόν οι Έλληνες, με τόση κουλτούρα και τόσο παρελθόν, να θεωρήσουν αυτό ως δεδομένο; Θα κλείσω κύριε Πρόεδρε, μολονότι η προσοχή των μαθητών και των νέων, μου δίνει περισσότερα ερεθίσματα για να μιλήσω. Έρχομαι στα επιχειρησιακά Σώματα. Τώρα λοιπόν που η Αστυνομία, επιφορτίζεται και το ρόλο της διευκόλυνσης της πολιτικής επικοινωνίας, ενώ αυτό ανήκει στα κόμματα και αν τα κόμματα έχουν οπαδούς και μέλη, ας τα περιφρουρήσουν και τα πρόσωπα και τις ιδέες τους και τα προγράμματά τους.

Πώς αναθέτουν στην Αστυνομία όλο αυτό το βάρος; Είναι η Αστυνομία προετοι-

μασμένη; Είναι η Αστυνομία προορισμένη να πείσει τον καθένα ότι είναι λάθος αυτό που πάει να κάνει, να διαμαρτυρηθεί έστω και να πει την ακραία κουβέντα και να διαμορφώσει πολιτική συνείδηση η Αστυνομία, στη θέση του δομικού, του καθολικού, μορφωτικού υποκειμένου που έλεγαν οι κλασικοί της ιδεαλιστικής σκέψης που είναι τα κόμματα; Προφανώς όχι. Άρα υπάρχουν όρια και κυρίως τα όρια πρέπει να μπουν στις περιπτώσεις όπου η κοινωνική αγανάκτηση και κινητοποίηση συγκρούεται με την κρατική εξουσία, έστω και λεμφατική. Οι πολλές ιδιωτικές εταιρίες θα φρουρήσουν τους υπουργούς, τα υπουργεία και τα άλλα πρόσωπα, αλλά εσείς καλείστε να έχετε διαφορετικά καθήκοντα. Πρέπει να επιδείξετε ψυχραιμία, το λέει και ο Πλάτωνας, το λένε και όλοι και πρέπει να επιδείξετε αυτοσυγκράτηση. Γι' αυτό σε αυτό το σημείο, πλην των όσων σωστών για τη σαφήνεια των εντολών, για τη σαφήνεια των κανόνων εμπλοκής, για όλον αυτόν τον επιχειρησιακό εξορθολογισμό που πρέπει να γίνει, εσείς πρέπει να σκέπτεστε ότι δεν πρέπει να δημιουργήσετε την συνείδηση ενός κλειστού στρώματος αυτοαναπαράγόμενου, το οποίο ξεκόβεται από το δημόσιο συμφέρον και επειδή βρίσκεται -χωρίς να υπάρχει μεγάλη κινητικότητα και στους κλάδους και των επιχειρησιακών μονάδων, ΜΑΤ κλπ- και επειδή βρίσκεται σε μια διαρκή αντιπαράθεση με τέτοιες εκδηλώσεις, να περιχαρακωθείτε εις τον τοπικό περιστασιακό «εχθρό», που είναι ο συγκεκριμένος διαδηλωτής ή αυτός που θα εκθέσει αυτούς που έδωσαν την εντολή και εννοώ την πολιτική λειτουργία πάντα, της διάλυσης μιας συγκέντρωσης. Εάν εγκλωβιστείτε σε αυτό το αυτοαναπαράγόμενο με τρόπο ποδοσφαιρικό, με τρόπο συμβολικό, περιβάλλον και δεν επικοινωνείτε με το γύρω κόσμο, τι συμβαίνει, τότε την προσβολή που αισθάνεστε, θα την αισθανθείτε εντελώς προσωπικά, εντελώς ατομικά και θα δράσετε και θα αντιδράσετε πάλι εντελώς ατομικά. Και θα εμφανίζεστε μετά στα κανάλια, ορισμένοι τουλάχιστον, ως εκπρόσωποι από σας και θα λέτε ότι «κοιτάξτε, έχουμε θύματα διαδηλωτές, αλλά θα πρέπει να θρηνήσουμε και γι' αυτά τα παιδιά που έχασαν τη ζωή τους». Αγνοείτε ότι όσο πιο πολύ αστυνομική βία μεταχειρίζεται το κράτος εναντίον των διαδηλώσεων, τόσο πιο νομιμοποιητική βάση θα αποκτήσουν άλλες ομάδες, όπως είπε ο Μανώλης ο Γλέζος, για να δράσουν εναντίον των αφύλακτων αστυνομικών; Των απροστάτευτων απλών αστυνομικών! Δεν έχουμε τέτοια παραδείγματα στη χώρα μας από την πρόσφατη ιστορία; Άρα, τα επιχειρησιακά επίπεδα και η συνταγματικότητα ή μη, των κανόνων εμπλοκής, που είναι άμεση προτεραιότητα, αλλά δεν είναι αυτή τη στιγμή της δικής μας αρμοδιότητας να αναπτύξουμε, θα πρέπει να πιέσετε να γίνουν πράξη. Σ' αυτές τις δύσκολες εποχές που ζούμε, χωρίς θέσφατα και χωρίς ιερολογίες και ιερά, ότι, ό,τι προέρχεται σώνει και καλά από το Κοινοβούλιο, είναι αλήθεια για την κοινωνία. Ε, δεν είναι αλήθεια. Σε λίγα χρόνια δεν θα είναι αλήθεια, θα είναι το εντελώς αντίθετο για την κοινωνία. Η κοινωνία και οι Έλληνες θα αλλάξουν την κατάσταση, όπως την άλλαζαν και στα αρχαία χρόνια, αδικώντας και πολιτικούς ή τελικά επιβραβεύοντας και κακούς. Συμβαίνουν αυτά στην κοινωνία, όμως προσέξτε. Θέλω να σας πω την τελευταία κουβέντα, ότι η καλλιέργεια του κλειστού πνεύματος που αποκόπει τους οπλίτες από το υπόλοιπο Σώμα των ένστολων πολιτών, των συναδέλφων σας, αλλά και το κοινωνικό σώμα, με αυτοαναφορικό τρόπο, ορολογία, σήματα κλπ αυτού του Σώματος, που μπορεί να αποκτήσει και μία υπερέχουσα συνείδηση σωματικής και υπηρεσιακής ιδιαιτερότητας, προσέξτε, οι άνδρες που μετέχουν σε αυτό, μετά την εκτέλεση διατεταγμένης υπηρεσίας, εισέρχονται στην κόλαση των ατομικών, βιολογικών και ψυχολογικών αποκλίσεων.

Μελέτες στην Αμερική και σε άλλα μέρη του κόσμου, για την ιδιαιτερότητα της νοοτροπίας αυτών των Σωμάτων, που μονίμως κάνουν αυτήν την εργασία, οδηγεί σε ατομικά και οικογενειακά δράματα. Επομένως, μαζί με τα άλλα κύριε Πρόεδρε και κύριε Αρχηγέ, υπάρχει και η έννοια της κινητικότητας, πλην των καλών κανόνων εμπλοκής και πλην της διαμόρφωσης συνείδησης πολίτη, υπάρχει και η κινητικότητα, υπάρχουν και τεχνικά μέσα, τα οποία θα βοηθήσουν όλους να συλλάβουμε καλύτερα το πρόβλημα, έτσι που οι ένστολοι πολίτες να μπορούν να ενωθούν με το υπόλοιπο κοινωνικό σώμα σε μια φωνή και με μια απαίτηση.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστώ τον κύριο Μητρόπουλο, οπωσδήποτε είχε πολύ ενδιαφέρον και έριξε πολλά φώτα η ομιλία του στο θέμα που συζητάμε, το άνοιξε πάρα πολύ, είναι πολύ σημαντικό και για μία ακόμη φορά δικαιώνει τους διοργανωτές της Ημερίδας. Τι γίνεται από ψυχολογικής προσέγγισης στο θέμα μας; Η κυρία Βασιλική Χριστοδούλου θα μας το αναπτύξει.

● Βασιλική Χριστοδούλου

Ψυχολόγος

Χαίρομαι πάρα πολύ που βρίσκομαι εδώ σήμερα, αν και λυπάμαι πάρα πολύ που κάποιοι άνθρωποι που θα ήθελα πάρα πολύ να ακούσουν αυτά που έχω να πω, έχουνε φύγει, ο οποίος θα μπορούσαν να αναλάβουν και δραστικές αποφάσεις, γιατί ακούγονται πάρα πολλά εδώ σήμερα, αλλά το δυστύχημα είναι ότι κάποιες καταστάσεις, κάποια περιστατικά που σημειώνονται από την πλευρά των αστυνομικών, ειδικά σε διαδηλώσεις, δυστυχώς μάλλον φαίνεται από την πλευρά της κοινωνικής ψυχολογίας να προσεγγίζονται σαν μία μαθηματική εξίσωση, κάτι που σημαίνει ότι είναι σχεδόν αδύνατο να αποφευχθούν, και θα δούμε γιατί...

Γενικότερα, σαν εισαγωγή, θα ήθελα να τονίσω, ανέφερε κάτι προηγουμένως ο κύριος Μητρόπουλος, ότι το στρες στους αστυνομικούς είναι κάτι που έχει συζητηθεί πάρα πολύ από όλες τις έρευνες που έχουνε γίνει. Στην παγκόσμια βιβλιογραφία, το 22% αναφέρεται στο επάγγελμα του αστυνομικού, ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός που καταδεικνύει το πόσο υψηλό είναι το στρες σε αυτό το επάγγελμα. Ο Χανς Σέιλ μάλιστα, ο οποίος θεωρείται κορυφαίος θεωρητικός στον τομέα του στρες στην Αμερική, το κατατάσσει σαν το πιο στρεσογόνο επάγγελμα στον κόσμο. Και γιατί θεωρεί ότι συμβαίνει αυτό; Γιατί σε σχέση με κάθε άλλο επάγγελμα, όλοι οι στρεσογόνοι παράγοντες που υπάρχουν στην Αστυνομία, έχουν διαρκή και συνεχή παρουσία. Οι συνέπειες του στρες στους αστυνομικούς, οι έρευνες που αναφέρονται εδώ, αφορούν αποκλειστικά τους αστυνομικούς με ψυχολογικό επίπεδο. Σημειώνονται, λοιπόν, πάρα πολλές διαταραχές, όπως μετατραυματική διαταραχή, κατάθλιψη, αγχώδεις διαταραχές και άλλες γενικότερα ψυχολογικές δυσλειτουργίες. Σε συμπεριφοριστικό επίπεδο, ως συνέπεια του στρες στους αστυνομικούς έχει αναγνωριστεί η αντικοινωνική συμπεριφορά, η οποία μεταφράζεται με αλκοολισμό και βία, τόσο στη δουλειά, υπερβολική βία, όσο και στο σπίτι τους. Πολλά οικογενειακά προβλήματα που έχουν να κάνουν με βία έχουν σημειωθεί, ως αιτία διαζυγίου στους αστυνομικούς. Και αυτές οι έρευνες έχουν σημειωθεί στην Αμερική και στην Ευρώπη. Από Ευρώπη αναφέρομαι σε Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία και μάλιστα και στην Τουρκία έχουν γίνει τέτοιες έρευνες. Στην Ελλάδα δυστυ-

χώς ακόμη όχι. Αυτό το είπα πάρα πολύ εισαγωγικά για να δείξω ότι η ψυχολογία του αστυνομικού είναι ήδη πάρα πολύ βεβαρημένη. Και τονίζω εκ των προτέρων ότι στη σημερινή μου προσέγγιση δεν θέλω σε καμία περίπτωση να δικαιολογήσω καμία συμπεριφορά. Οποιαδήποτε, λοιπόν, δική σας θεώρηση, δικό σας συμπέρασμα, από αυτά που θα ακούσετε, πιστέψτε με είναι καθαρά δικό σας και αυτή τη στιγμή παρουσιάζω απλώς κάποια επιστημονικά πορίσματα από άλλες χώρες.

Έτσι, λοιπόν, η ψυχολογία των αστυνομικών είναι πάρα πολύ βεβαρημένη. Σε σχέση με την οικονομική αποσταθεροποίηση η οποία έρχεται να πλήξει πάρα πολύ μεταξύ άλλων και τους αστυνομικούς, έχουμε και κάποιες επιπρόσθετες συνέπειες σε ψυχολογικό επίπεδο. Όπως στρες, άγχος, αγωνία, ανασφάλεια, θυμό, απελπισία, συναισθήματα που έχουμε βιώσει όλοι είτε είμαστε αστυνομικοί είτε δεν είμαστε, λόγω της οικονομικής κρίσης, τα οποία επαναλαμβάνω ότι έρχονται να προστεθούν στην ήδη βεβαρημένη ψυχολογία του αστυνομικού. Σας αναφέρω κάποια στοιχεία σε σχέση με την οικονομική αποσταθεροποίηση, τα οποία έχουν προκύψει από άλλες χώρες, οι οποίες έχουν χτυπηθεί από την οικονομική κρίση, όπου μιλάμε για πολλαπλές πιθανότητες ανάπτυξης πολλών ψυχολογικών διαταραχών.

Βλέπουμε στον πίνακα, 5πλάσιες πιθανότητες για αγχώδεις διαταραχές, 3πλάσιες πιθανότητες για κατάθλιψη, 2πλάσιες πιθανότητες για αλκοολισμό, 3πλάσιες πιθανότητες για ψύχωση και 4πλάσιες πιθανότητες χρήσης αντικαταθλιπτικών και αγχολυτικών ουσιών.

Ερχόμαστε τώρα στο πιο ενδιαφέρον κομμάτι της σημερινής παρουσίασης και θέλω να τονίσω κάτι. Ακούσαμε πάρα πολλά πράγματα για εκπαίδευση στην Αστυνομία, για προσεγγίσεις που αφορούν το άτομο προς άτομο. Θα ήθελα πάρα πολύ να γίνει κατανοητό σε όλους ότι όταν μιλάμε για τα YAT, όταν μιλάμε για διαδηλώσεις, όταν μιλάμε, κοινώς μιλάμε για πλήθη, δεν μιλάμε για ατομική ταυτότητα, δεν μιλάμε για άτομα, μιλάμε για ομάδες. Και είναι γνωστό, πολλοί θα έχετε ακούσει την λέξη «ψυχολογία του πλήθους, της μάζας», «όχλος». Βέβαια, η «μάζα» και «όχλος» δεν χρησιμοποιούνται πλέον, είναι έννοιες που έχουν προσπελαστεί εδώ και καιρό, αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι η συλλογική συμπεριφορά δεν υπακούει σε νόμους της ατομικής ψυχολογίας ή της ατομικής λογικής. Οπότε, μέτρα που στοχεύουν στο ατομικό επίπεδο, έχουν μακροπρόθεσμα κάποιο αποτέλεσμα, αλλά σίγουρα δεν θα έπρεπε να είναι ο πρωταρχικός στόχος. Τουλάχιστον όσον αφορά το λόγο της προσέγγισης του φαινομένου. Η οικονομική κρίση προκαλεί θυμό. Ο θυμός σαν συναίσθημα, έχει την τάση να φέρνει τους ανθρώπους κοντά. Με την έννοια, «θέλω να εξουδετερώσω αυτό που με θύμωσε». Προκαλεί, λοιπόν, ο θυμός τάση για εγγύτητα. Όλο, λοιπόν, αυτό το πλήθος εκείνη την ώρα, είναι θυμωμένο εξ αρχής και εκ των προτέρων με τους αστυνομικούς. Οι αστυνομικοί από την πλευρά τους είναι και αυτοί θυμωμένοι με το πλήθος. Και οι δύο έχουν, λοιπόν, μία έμφυτη, μία ανθρώπινη τάση «να εξουδετερώσουνε τον άλλον».

Θα αναφέρω τώρα, σχεδόν εμβόλιμα, μία θεωρία που ονομάζεται θεωρία της αναδραστικότητας και σε τι αναφέρεται. Πολλές φορές θα έχετε νιώσει κάποιος, ότι, όταν σας απαγορεύουν κάτι, να θέλετε να το κάνετε περισσότερο, να νιώθετε πίεση, να θέλετε να αντιδράσετε. Αυτό ουσιαστικά είναι η θεωρία της ψυχολογικής αναδραστικότητας. Όταν δηλαδή μας στερεί κάποιος μία προσωπική μας ελευθερία, αισθανόμαστε αναπόφευκτα την τάση να την επανακτήσουμε, το οποίο συναίσθημα είναι πάλι

τάση για δράση, τάση για επίθεση και σκεφτείτε σε περιπτώσεις συμπλοκής με το πλήθος ότι απειλούνται ελευθερίες και από τους μεν και από τους δε. Αυτή η θεωρία, της αναδραστικότητας, έχει μία εξαίρεση. Κάτι το αξιοπερίεργο, το μη ορθολογικό τέλος πάντων. Έχει αποδειχθεί ότι ακόμη και όταν υπάρχει η ψυχολογική αυτή αναδραστικότητα, ψυχολογική πίεση μετά από στέρηση ελευθερίας, και βρεθεί έστω και ένα άτομο, το οποίο μπροστά σε όλους τους υπολοίπους, οι οποίοι ένιωσαν αυτήν την πίεση, μπορέσει και αντιδράσει και προσπαθήσει να ανακτήσει αυτήν την ελευθερία, τότε όλοι οι υπόλοιποι ηρεμούν. Οπότε και μέσα ενδεχομένως στο Σώμα της Αστυνομίας, σε μία συμπλοκή με το πλήθος, όταν ένας άνθρωπος τολμήσει και κάνει αυτό το πράγμα, να υπερβεί ενδεχομένως κάποια όρια, μπορέσει να ασκήσει παραπάνω βία, το συναίσθημα των υπολοίπων κάμπτεται και γι' αυτό ενδεχομένως έχουμε παρατηρήσει σε εικόνες που μας έχουν μεταφέρει τα μέσα, ότι σε τέτοιου είδους καταστάσεις, να βλέπουμε τη μεμονωμένη συμπεριφορά. Γιατί προφανώς οι άλλοι ηρεμούνε μπροστά σε αυτό το φαινόμενο.

Ο ρόλος, λοιπόν, της Αστυνομίας μέσα σε αυτό που πραγματικά καλείται να κάνει, ποιος είναι; Είναι λίγο περίεργο το ερώτημα και ακόμη πιο περίεργη η απάντηση. Γιατί, οι δυναμικές του πλήθους πραγματικά, όπως είπα και στην αρχή, είναι σαν μονόδρομος. Είναι μία κατάσταση που μπορούμε να παρέμβουμε με πολύ ελάχιστο τρόπο. Όταν, λοιπόν, οι αστυνομικοί εκλαμβάνονται σαν σύμβολα της εξουσίας και του κράτους, σε συνδυασμό με όλες τις υπόλοιπες ψυχολογικές διεργασίες, τις οποίες σας προανέφερα, έχουμε εκ των προτέρων ένα περιβάλλον πολύ ασταθές.

Πάμε τώρα σε πιο ειδικά θέματα. Εγώ την δικτατορία δεν την πρόλαβα, είμαι αρκετά πιο νέα, όπως επίσης και ένας άνθρωπος, κάτω των 40 ετών, δεν έχει κάποια αναπαράσταση προσωπική από την δικτατορία. Οπότε, δεν καταλαβαίνουν και όλους τους μεγαλύτερους οι οποίοι ανέφεραν πολύ έντονα τη σύνθεση μεταξύ παράστασης Αστυνομίας και των τότε τακτικών, κ.ο.κ., αλλά το θεωρώ λίγο άδικο να το τονίζουμε τόσο, και λίγο υπερβολικό. Γιατί αυτό το μοντέλο το οποίο θα σας αναφέρω, έχει αναπτυχθεί στις κοινωνικές επιστήμες των άλλων χωρών τα τελευταία 30 χρόνια, κάτι που σημαίνει ότι αυτά που θα σας πώ και που ισχύουν και στη χώρα μας, ισχύουν και στις χώρες που δεν έχουν περάσει τέτοια μαύρα καθεστώτα. Που δεν έχουν μαύρες σελίδες.

Το εμπειριστατωμένο μοντέλο κοινωνικής ταυτότητας, πρεσβεύει ότι η συμπεριφορά του πλήθους είναι αποτέλεσμα των συνισταμένων των ιστορικών συγκυριών, δηλαδή από τη μία έχουμε το τι συμβαίνει, ιστορική συγκυρία, κάτι που δεν μπορούμε να το ακουμπήσουμε και δεν μπορούμε να ελέγξουμε, και από την άλλη είναι αποτέλεσμα του συνδυασμού με τις σχέσεις που αναπτύσσονται τόσο σε ενδο-ομαδικό όσο και σε δια-ομαδικό επίπεδο. Τι σημαίνει ενδο-ομαδικό; Σημαίνει συμπεριφορά εντός μίας ομάδας. Δια-ομαδικό σημαίνει συμπεριφορές σε επίπεδο δύο ομάδων. Αστυνομία-πλήθος είναι δύο ομάδες, το πλήθος όλο, είναι μία ομάδα και μέσα σε αυτήν αναπτύσσονται διαφορετικές συμπεριφορές όπως και μέσα στο πλήθος των αστυνομικών, αναπτύσσονται διαφορετικές συμπεριφορές.

Ας πάρουμε την περίπτωση των κοινωνικών διαδηλώσεων που είναι αυτό που συζητούμε κατά βάση σήμερα. Την ενδο-ομάδα θεωρητικά αποτελεί το πλήθος, την εξω ομάδα θεωρητικά αποτελεί η Αστυνομία. Άκουσα που είπατε, «γιατί μας χτυπάτε», «γιατί μας δέρνετε». Αν ενδεχομένως ακουγόταν οι φωνές από τα παιδιά που είναι εδώ πέρα, δεν ξέρω τι θα έλεγαν, «γιατί μας πετάτε πέτρες;», έτσι; ΜΑΣ! Όλοι μαζί,

όμως. Αυτό το φαινόμενο καλείται «γνωστική διχοτομία». Γιατί, ναι μεν ο απλός ο κόσμος αντιλαμβάνεται ότι όλοι οι αστυνομικοί δεν αντιδρούν με τον ίδιο τρόπο, άλλα παρ' όλα αυτά, "μας" πετάτε πέτρες, "μας" πετάτε χημικά, "μας" δέρνετε, "μας" χτυπάτε. Όλοι μαζί. Αυτό είναι λίγο αντιφατικό, όμως ισχύει. Ναι μεν αναγνωρίζουμε με τη λογική μας ότι δεν είναι όλοι το ίδιο, αλλά παρ' όλα αυτά θεωρούμε ότι είναι. Το ίδιο και οι αστυνομικοί. Ναι μεν θεωρούν ότι η σύνθεση του πλήθους είναι ανομοιογενής, αλλά παρ' όλα αυτά έχουν μία γνωστική διχοτομία γιατί θεωρούν ότι εντός αυτού υπάρχει μία μειονότητα που μπορεί να προκαλέσει το χάος. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να αποκτούν μία στερεοτυπική αντίληψη για το πλήθος γιατί συνολικά είναι δυνητικά επικίνδυνο, από τη στιγμή που έστω η μειοψηφία είναι ικανή να προκαλέσει το χάος και οι άλλοι να μην μπορέσουν να κάνουν τίποτα.

Τι γίνεται τώρα όσον αφορά την κλιμάκωση της σύγκρουσης; Το εμπειριστατωμένο μοντέλο κοινωνικής ταυτότητας πρεσβεύει ότι πρώτον, η σύγκρουση Αστυνομίας και πλήθους, έχει προκύψει από μελέτες αυτού του είδους διαδράσεων. Η κλιμάκωση, λοιπόν, της σύγκρουσης μεταξύ του πλήθους και της Αστυνομίας παρατηρείται όταν υπάρχει μία συμμετρία σε σχέση με το πώς το ίδιο το πλήθος αντιλαμβάνεται την ταυτότητά του και το πώς η Αστυνομία αντιλαμβάνεται την ταυτότητα του πλήθους. Δηλαδή, οι άνθρωποι που είναι εκεί, θεωρούν ότι είναι εκεί γιατί πρέπει να διαμαρτυρηθούν, ενώ η Αστυνομία θεωρεί ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι εκεί και εκτός από το λόγο για τον οποίο βρίσκονται, και για να τα σπάσουν όλα και δεύτερον, σαν δεύτερη συνθήκη, είναι η εξω-ομάδα, δηλαδή στη δεύτερη υπό μελέτη περίπτωση, η Αστυνομία, για να έχει τα μέσα και τη δύναμη να πραγματώσει την αντίληψη που έχει για το πλήθος. Και η Αστυνομία έχει τα μέσα και τη δύναμη. Έχει τα χημικά και όλα τα σχετικά. Τι συμβαίνει, λοιπόν, από εδώ και πέρα, και είναι το σημείο ενδεχομένως όλης της σημερινής παρουσίασης. Είπαμε "εντός του πλήθους", και το ξέρετε όλοι, υπάρχουν σίγουρα και αστυνομικοί και όλοι οι άνθρωποι που έχουν κατέβει σε πορείες, υπάρχουν διαφορετικές ομάδες και διαφορετικά προφίλ συμπεριφοράς "εντός του πλήθους". Όταν όμως η εξω-ομάδα, δηλαδή η Αστυνομία, κάνει μία παρέμβαση, πετάξει ένα χημικό, τι θα συμβεί;

Ακόμα και τα μέλη της ενδο-ομάδας, τα οποία δεν είχαν κοινή κοινωνική ταυτότητα, θα ενωθούν και θα αποκτήσουν μία κοινή ταυτότητα με όλο το πλήθος, γιατί απειλούνται το ίδιο σε σχέση με την εξω-ομάδα, σε σχέση με την Αστυνομία. Υπάρχει, λοιπόν, μία κοινή απειλή γι' αυτό. Αυτό τι συνέπειες έχει:

Υπάρχουν ενισχυμένες αντιλήψεις στο πλήθος για αμοιβαία υποστήριξη προκειμένου να έχουν την απαραίτητη δύναμη, ώστε να αντιμετωπίσουν την αστυνομία και τα όρια της ενδο-ομάδας έχουν διευρυνθεί και από εκεί που ήταν λίγοι αυτοί που έκαναν τις φασαρίες, πλέον μπαίνουν και άλλοι μέσα, γιατί θεωρούν ότι αμύνονται. Νομιμοποιείται πλέον μία αντίδραση που πριν θεωρούνταν περιθωριοποιημένη και ως αποτέλεσμα αυτού, αυτή η ισχυρή μειοψηφία πλέον, μπορεί και προκαλεί μεγάλη κοινωνική επιρροή.

Πάμε τώρα πάλι πίσω στους αστυνομικούς, οι οποίοι μέσα σε όλο αυτό, επιβεβαιώνουν αυτό που σας είπα στην αρχή, ότι «ναι, το πλήθος είναι επικίνδυνο». Γιατί πραγματικά είναι. Και όλο αυτό, είναι σαν μία τραγική αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Και το ζητούμενο είναι το εξής: Μπορεί να γίνει κάτι γι' αυτό; Να σας πω ότι αν αυτά όντως συμβαίνουν, μιλάμε για δυναμικές πλήθους. Αν πατήσω το διακόπτη, θα ανάψει το

φώς. Μιλάμε για μαθηματικές εξισώσεις. Αυτό σημαίνει πρακτικά ότι αν βάλλεις τους μεν απέναντι από τους δε, αυτά τα φαινόμενα θα συνεχίσουν να γίνονται. Με ποια έκταση, αυτό είναι άλλο θέμα, ελπίζω να είμαστε τυχεροί για τις μέρες που έρχονται.

Και κάτι που θα ήθελα να το ακούσει και ο κύριος Αρχηγός, παρουσία και του Στρατηγού μου. Τις τελευταίες εβδομάδες, δυο με τρεις, έχουν παρατηρηθεί πάρα πολλά φαινόμενα συναδέλφων που έρχονται στα ιατρεία και λόγω της οικονομικής πίεσης, συν του ό,τι συμβαίνει με το επάγγελμα του αστυνομικού και όλο αυτό που δέχονται, δηλώνουν αδυναμία εκτέλεσης των καθηκόντων τους για ψυχολογικούς λόγους. Αυξανόμενος αριθμός... Ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Δεν πιστεύω να υπάρχει κανείς που να μην πιστεύει πόσο τέλεια ήταν αυτή η παρουσίαση, πόσες απαντήσεις έδωσε σε αυτό το θέμα που εξετάζουμε.

Να σας πω τώρα κάτι προσωπικό. Εγώ βγήκα από τη δικτατορία με τσακισμένο τον μηνίσκο μου. Από την φιλοξενία μου στο ΚΖ' του Γκύζη. Πολύ γρήγορα συνήλθα με ασκήσεις, με τέτοια. Γέρασα, όμως, και πριν από 2-3 χρόνια κυκλοφορούσα με πατερίτσες πάλι από τον μηνίσκο. Αθλίαιτροι, όμως, με έκαναν πάλι καλά και κρέμεται σε μία κλωστή. Την περασμένη εβδομάδα που είχαμε τα γεγονότα με τους απεργούς της ΕΡΤ έξω από τη Βουλή, δεν ήταν τίποτα σημαντικό, μία ένταση δημιουργήθηκε και άνδρες των ΜΑΤ προσπάθησαν να μας απωθήσουν. Σε αυτήν την προσπάθεια ένα άνδρας των ΜΑΤ με έσπρωξε με το γόνατό του πάνω στο δικό μου γόνατο. Στο πονεμένο μου γόνατο. Φώναξα, «ώχ ο μηνίσκος μου». Ο άνδρας έκανε ένα μέτρο πίσω, είδα στο πρόσωπό του μία θλίψη, δεν ήθελε να με πονέσει, έγινε κάτι που ήταν πέρα από τη δική του βούληση. Αυτό καταθέτω, σε σχέση με τη ρεαλιστική σκέψη ότι θα συνεχίζεται αυτό το κακό. Όμως, όταν οι άνδρες σκέπτονται έτσι, όταν δεν έχουν υπόψη τους να προκαλέσουν το κακό, τότε υπάρχει και ελπίδα να έχουμε και αποτελέσματα και γι' αυτά που συζητάμε. Ολοκληρώσαμε τις ομιλίες μας. Τις οργανωμένες ομιλίες, και ήρθε η ώρα να γίνουν παρεμβάσεις από όσους το επιθυμούν. Ανάμεσά μας ένας που σήκωσε και το χέρι του, είναι ο Μάριος ο Λώλος. Είναι ο πρόεδρος των φωτορεπόρτερ, που έχει υποστεί και αυτός τις θωπιές ανδρών της Αστυνομίας. Ας του δώσουμε λίγο το λόγο για την παρέμβασή του.

• Μάριος Λώλος

Πρόεδρος Ένωσης Φωτορεπόρτερ Ελλάδος

Γειά σας

Ζήτησα να προηγηθώ γιατί πρέπει να φύγω, έχει συλλαλητήριο στη μία και πρέπει να κατέβω να το φωτογραφίσω, στα Προπύλαια. Δεν έβαλα αυτήν τη μπλούζα τυχαία. Είχα σκοπό να φορέσω ένα πουκάμισο, αλλά μετά τις ανακοινώσεις της τρόικας, δείτε τη μπλούζα αυτή τι λέει, μετά τις ανακοινώσεις της τρόικας θα τα πάρουν και από εσάς. Μη γελιέστε ότι δεν θα τα πάρουν και από εσάς, αυτό είναι σίγουρο. Και θα πάρουν και άλλα, θα βγουν κι άλλα χαράτσια. Άρα ουσιαστικά είμαστε από την ίδια μπάντα. Αυτό πρέπει να το ξέρετε, είμαστε από την ίδια μπάντα, είμαστε εμείς που τους πληρώνουμε και είμαστε εμείς που μας τα παίρνουνε συνέχεια. Λοιπόν, να πάμε στην ουσία του θέματος.

Ο κύριος Κοκκαλάκης είχε πει στους «Ρεπόρτερ του κόσμου» σε μία συνέντευξη, ότι κάποιοι αστυνομικοί, είναι λίγο πιο αρνητικοί σε σχέση με μας, επειδή νιώθουν ότι έχουν θιγεί από αρνητική δημοσιότητα. Δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Όπως πιστεύουμε ότι και εσείς δεν είστε όλοι ίδιοι. Άρα, λοιπόν, να το βάλουμε σε μία ισορροπία αυτό το πράγμα. Δηλαδή μην το γενικεύουμε και το τσουβαλιάζουμε. Ο κύριος υπουργός μίλησε για Παρατηρητήριο διαδηλώσεων. Στην περίπτωση της κυρίας Μπόλαρη, έχουμε πάρα πολλές φωτογραφίες. Είναι ξεκάθαρο. Στην περίπτωση του κυρίου Τζάμαρου, αυτά έγιναν την προηγούμενη εβδομάδα στο Σύνταγμα, έχουμε πάλι πολλές φωτογραφίες όπου ο Τζάμαρος τρέχει να γλυτώσει, έχοντας κρεμασμένες τις φωτογραφικές μηχανές πάνω του, τρώει μία γκλομπιά, δεν του αρέσει προφανώς του αστυνομικού και τον κυνηγάει και τρώει και δεύτερη. Η Λουίζα η συναδέλφισσα έσπασε ένα δόντι. Πήρε το δόντι και έφυγε. Και πήγε στον οδοντίατρο να το κολλήσει. Από ασπιδιά. Και δεν ήταν μόνο η Τατιάνα, ήταν μία γενικευμένη κατάσταση και δεν μπορώ να το καταλάβω ειλικρινά. Ένα γενικευμένο γιουρούσι μίας διμοιρίας απέναντι στους φωτορεπόρτερ, κάμεραμαν, δημοσιογράφους. Και το κακό είναι ότι συνήθως προπηλακιστήκανε, δαρθήκανε φωτορεπόρτερ, δημοσιογράφοι, κάμεραμαν που δουλεύουν για ξένα πρακτορεία. Η Λουίζα δουλεύει για το Γαλλικό, ο Κολλεσιδής ο Γιάννης δουλεύει για το Reuiter, η Ελευθερία είναι κάμεραγούμαν για το Reuiter.

Ο υπουργός αναφέρθηκε για κάποιο ειδικό γιλέκο να φοράμε εμείς. Εγώ το γιλέκο αυτό το φόραγα στην Βοσνία, στο Κόσοβο, στη Γάζα... Θεωρώ ότι σε μία δημοκρατική χώρα είναι λίγο τρελό να φοράς ένα γιλέκο. Γίνεται κουβέντα, εσωτερική δική μας, των φωτορεπόρτερ που κατεβαίνουμε σε τέτοια γεγονότα για το αν θα πρέπει να φοράμε γιλέκο ή όχι, γιατί υπάρχει μία διχογνωμία: γιατί, αν φοράμε γιλέκο, λογικά δεν θα μας δέρνεται εσείς, θα μας δέρνουν οι άλλοι. Αν δεν φοράμε, μας δέρνεται εσείς. Γίνεται μία τέτοια κουβέντα για να ξεκαθαρίσει και είναι πολύ δύσκολο το πράγμα να βρεθεί μία λύση. Γελάνε εκεί κάποιοι συνάδελφοί σας... Εντάξει... Λοιπόν, εγώ θέλω να καταθέσω κάτι άλλο όμως. Καμιά τριανταριά είμαστε αυτοί που κατεβαίνουμε. Θεωρώ ότι τα παιδιά από τα ΥΑΤ μας ξέρουν όλους. Δεν είμαστε παραπάνω. Συνάδελφοι δε, μας έχουν καταγγείλει ότι έχουν δεχτεί λεκτικές απειλές. Του στυλ, «ξέρουμε πού μένεις» κλπ. Την επόμενη μέρα μετά το ξύλο που φάγαμε στη κινητοποίηση της ΑΔΕΔΥ, πήγε συνάδελφος να καλύψει κινητοποίηση δικιά σας. Έξω από την Κατεχάκη. Και του είπαν κάποιοι, όχι όλοι-δεν το τσουβαλιάζω-, «δεν έχεις αξιοπρέπεια που ήρθες, δεν φοράς παντελόνια, σήκω φύγε» και τον στοχοποίησαν.

Έχω τραβήξει εγώ, γιατί δουλεύω για ξένο μέσο, κινητοποίηση δικιά σας έξω από τη Βουλή και το έχουμε επικοινωνήσει, δηλαδή επικοινωνούμε τα προβλήματα τα δικιά σας, όποτε κάνετε κινητοποίηση το σεβόμαστε, κατεβαίνουμε, το φωτογραφίζουμε.

Ο Πρόεδρος έδειξε μία ταυτότητα της ΕΣΗΕΑ. Εμείς έχουμε μία άλλη ταυτότητα, του σωματίου. Όπου αυτή η ταυτότητα έχει τρεις υπογραφές από πίσω. Έχει της Γενικής Γραμματείας Ενημέρωσης που ανήκουμε, έχει της Γενικής Γραμματείας Αθλητισμού για να μπαίνουμε στα γήπεδα και έχει και την υπογραφή του Αρχηγού της Αστυνομίας που λέει: παρακαλώ όπως διευκολύνετε το έργο τους. Δηλαδή έχει και υπογραφή και από τον ίδιο τον Αρχηγό, τον δικό σας, της Αστυνομίας. Να είναι ξεκάθαρα κάποια πράγματα και μιλάμε σαν σωματείο Συνομοσπονδίας, σε συνδικαλιστές.

Κακοί υπάρχουν παντού, και κακοί φωτορεπόρτερ υπάρχουν. Υπάρχουν και φωτορεπόρτερ απεργοσπάστες τους οποίους εμείς παραπέμψαμε στο Πειθαρχικό, χάσανε

την ταυτότητα, και δεν χάσανε μόνο την ταυτότητα, επειδή τα δημοσιογραφικά σωματεία είναι άμεσα συνδεδεμένα με τον ασφαλιστικό φορέα, χάσανε και την ασφάλειά τους. Από τον ΕΤΑΠ-ΜΜΕ που είναι μία καλή ασφάλεια, πολύ καλύτερη από τη δικιά σας. Δηλαδή παίρνουμε δραστικά μέτρα. Ζητάμε από εσάς λοιπόν δυο, τρεις, τέσσερις, να τους βγάξετε εσείς οι ίδιοι. Εγώ έφαγα μία γκλομπιά από πίσω στο Σύνταγμα, άσχετη γκλομπιά, δεν κατάλαβα από πού μου ήρθε. Τυχαία. Υπήρχε πίσω ένα γερμανικό πρακτορείο που το τράβηξε και μου έδωσε το βίντεο. Έγινε ΕΔΕ, πήγα στην ΕΔΕ, λοιπόν, και πήγα και στη Βάρη, ήταν και μακριά η ΕΔΕ, δείχνω το βίντεο στον Αστυνομικό Διευθυντή, μου λέει «ώχ». Του λέω, «εξήγησέ μου γιατί την έφαγα την γκλομπιά;» «Δεν ξέρω μου λέει»... «Θα το κάνουμε ΣΤΟΠ ΚΑΡΕ, θα το στείλουμε στην Καισαριανή» και μου λέει «θα βρεθεί». Ευχαριστώ πολύ, γεια χαρά. Αυτό μου είπε ειλικρινά. Να σας πω κάτι άλλο; Τα τελευταία τρία χρόνια η ελευθερία του Τύπου από την 30η θέση που ήταν, στον κόσμο, έχει πάει στην 71η για τη χώρα μας. Είμαστε δίπλα με τη Βουλγαρία. Αυτό πρέπει να το σκεφτούμε όλοι. Η ελευθερία του Τύπου στις σημερινές κρίσεις από την 30η που ήταν, έφτασε στην 71η θέση. Έχουμε κάνει μία οριζόντια έρευνα μεταξύ των μελών μας -οικονομικές συνθήκες, συνθήκες που δουλεύουμε. Συνάδελφοι που έχουν πάει σε εμπόλεμες ζώνες, θεωρούν ότι η Αθήνα είναι πιο επικίνδυνη από μία εμπόλεμη ζώνη. Και φαντάζομαι ότι το βιώνετε όλοι σας αυτό το πράγμα και έχετε υπόψη σας και όλοι νομίζω κατανοείτε ότι όσο η κρίση βαθαίνει, θα βαθαίνουν και οι συγκρούσεις και θα έρχεστε αντιμέτωποι με κόσμο που αγανακτισμένοι θα φωνάζουν το δικίο τους.

Δεχόμαστε βία από παντού και από την Αστυνομία και από τον κόσμο. Απλώς η διαφορά είναι ότι η Αστυνομία είναι θεσμικό μέρος του κράτους. Έχουμε κάνει αυτήν την έρευνα, από πού δεχόμαστε βία. Το 21% λέει από ομάδα αστυνομικών, το 25% από αστυνομικό, το 21% ομάδα πολιτών και το 18% από πολίτη. Δηλαδή, το «ομάδα αστυνομικών» και «αστυνομικός» παίζει σε ψηλό νούμερο. Να ξεκαθαρίσουμε και κάτι άλλο και κλείνω με αυτό. Εμείς δεν φωτογραφίζουμε την ιδιωτική ζωή του αστυνομικού, τα παιδιά όταν κατεβαίνουν να κάνουν μία επιχείρηση. Δεν θα φωτογραφίσω ποτέ ένα παλικάρι με την κοπελιά του που θα πάει να πιεί ένα καφέ. Εμείς φωτογραφίζουμε ένστολους που κάνουν μία δράση. Άρα δεν με ενδιαφέρει το πρόσωπό του, εξάλλου δεν φαίνεται και το πρόσωπό του με το κράνος και τη μάσκα, δεν φαίνεται τίποτα. Φωτογραφίζουμε μία δράση της Αστυνομίας απέναντι στους διαδηλωτές και τους διαδηλωτές απέναντι στην Αστυνομία. Και είμαστε εκεί για να καταγράψουμε. Ούτε για να πατρонаρούμε ούτε για να δίνουμε φωτογραφίες πουθενά αλλού. Οι φωτογραφίες οι δικές μας ξεκάθαρα πηγαίνουν στα μέσα που δουλεύουμε και μόνο. Υπάρχουν πλέον τα IPHONE κλπ, που τραβάνε τρομερής ευκρίνειας φωτογραφίες και βίντεο, ας ψάξουν κάποιοι να δουν από πού φεύγουν οι φωτογραφίες, όχι από εμάς. Και κλείνω. Υπήρχε ένα παλιό σύνθημα που έλεγε, «τρεις κι εξήντα παίρνετε και τον κόσμο δέρνετε». Τρεις και εξήντα παίρνετε! Σκεφτείτε αν δέρνετε τον κόσμο... Ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Να συνεχίσουμε τώρα με κάποιες παρεμβάσεις των πολιτικών κομμάτων. Ελάτε κύριε Αγκαβανάκη.

• Δημήτρης Αγκαβανάκης

Εκπρόσωπος του ΚΚΕ

Εκ μέρους του ΚΚΕ, ευχαριστούμε για την πρόσκληση. Όντως η Ημερίδα αυτή γίνεται σε μία στιγμή που θα έλεγα ότι είναι αναγκαία. Επιβάλλεται. Επιβαλλόταν να γίνει μία τέτοια Ημερίδα, ειδικά σήμερα που έχουμε μία τέτοια κατάσταση και που βεβαίως τα ανθρώπινα δικαιώματα τσαλαπατούνται, καταπατούνται ασύστολα και αδιάκριτα. Αλλά για να είμαι στο πνεύμα της Ημερίδας, θα προσπαθήσω να πω, όσο γίνεται πιο σύντομα, τη θέση μας σε σχέση με αυτό που περιέχει ο τίτλος της ημερίδας, «Αστυνομία και ανθρώπινα δικαιώματα». Πρώτα πρώτα πρέπει να δούμε τα ανθρώπινα δικαιώματα. Να δούμε ποια είναι αυτά. Τα βασικά, έστω. Τα ύψιστα ανθρώπινα δικαιώματα. Και εμείς επιλεγούμε ως ύψιστα ανθρώπινα δικαιώματα, το δικαίωμα στη ζωή και το δικαίωμα στην εργασία. Και δεν είναι τυχαίο αυτό που κάνουμε διότι εξ αυτών των δικαιωμάτων που λέμε εμείς, απορρέουν πολλά από αυτά που ακούστηκαν και αναλύθηκαν από τους επιστήμονες και τους προηγούμενους ομιλητές. Το δικαίωμα στη ζωή αυτονόητο, να μην επεκταθώ.

Να μείνω στο δικαίωμα στην εργασία, ότι είναι ύψιστο, ότι όλοι καταλαβαίνουμε ότι είμαστε και προϊόν της εργασίας. Αν δεν υπήρχε η εργασία, δεν θα ήμασταν άνθρωποι σήμερα. Η εξέλιξή μας οφείλεται ακριβώς στην εργασία, είμαστε προϊόν της εργασίας, αλλά και φορέας της εργασίας. Εμείς είμαστε εκείνοι οι οποίοι εργαζόμαστε και εξ αυτού είμαστε φορέας εξέλιξης και πολιτισμού. Γι' αυτό έχει τέτοια βαρύτητα αυτό το δικαίωμα στην εργασία. Έχει τέτοια και τόση βαρύτητα. Υπάρχει το δικαίωμα στην εργασία, και όταν λέμε «δικαίωμα» δεν εννοούμε μονάχα να εργαζόμαστε, δικαίωμα και του πλούτου που παράγουμε από την εργασία, με όποια μορφή αυτός ο πλούτος αποδίδεται και με τη μορφή του μισθού και με τη μορφή των δικαιωμάτων των κοινωνικών, της κοινωνικής ασφάλισης, της υγείας, της παιδείας, της πρόνοιας. Έχουμε αυτό το δικαίωμα; Υπάρχει αυτό ο δικαίωμα; Δεν είναι αυτονόητο.

Δυστυχώς είμαστε σε κοινωνία ταξική και δεν είναι αυτονόητο. Αν ήταν αυτονόητο θα ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Και το λέω αυτό διότι όταν υπάρχει εργασία και ό,τι αυτό συνεπάγεται, τότε περιορίζονται και όλα αυτά τα φαινόμενα που είπατε και ακούστηκαν προηγούμενα. Δυστυχώς δεν υπάρχει, είναι ταξική η κοινωνία, και γίνεται δικαίωμα στην εργασία, αντικείμενο συναλλαγής, ρουσφετιού και προσβάλλουν ακριβώς την αξιοπρέπεια του ατόμου.

Και όταν δίνεται το δικαίωμα στην εργασία, αποδίδεται ο πλούτος που παράγεται απ' την εργασία; Και παράγεται πλούτος! Είτε άμεσα είτε έμμεσα, δεν έχει σημασία. Θα μου πει κάποιος, όπως είπε ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης για τους ένστολους των Ε.Δ. και των Σ.Α. «είστε αντιπαραγωγικοί» κλπ. Παραγωγικοί είναι όλοι γιατί είτε άμεσα είτε έμμεσα συμβάλλουν στην παραγωγή, στον πλούτο. Αποδίδεται λοιπόν σήμερα αυτός ο πλούτος στους εργαζόμενους; Το ξέρετε πολύ καλά. Θα πω μερικά παραδείγματα παρακάτω. Δεν αποδίδεται.

Ε, αυτό δημιουργεί τις εντάσεις, τις οξυτήτες, τις αντιθέσεις και τα συνεπακόλουθα. Είπε ο υπουργός «σεβασμός στο νόμο, στους νόμους και σεβασμός και στα ανθρώπινα δικαιώματα». Μπορεί να υπάρξει αυτό; Δηλαδή, ταυτόχρονα να υπάρξει και σεβασμός στους νόμους, οι οποίοι αφαιρούν δικαιώματα; Οι οποίοι καταπατούν δικαιώματα, ξεθεμελιώνουν τη ζωή και ταυτόχρονα να υπάρξει και σεβασμός στα ανθρώπινα δικαιώματα;

ώματα που οι νόμοι προηγούμενα ξεθεμελιώνουν; Άρα, λοιπόν, είναι αντίφαση αυτό, δεν μπορεί να είναι και τα δυο. Να το πω πιο απλά, υπάρχουν οι νόμοι που αφαιρέσαν δικαιώματα μισθολογικά, οικονομικά, εργασιακά, ασφαλιστικά από όλους, αλλά να σταθώ σε εσάς και σε όλους. Δεν σας μείωσαν το μισθό; Ναι. Με πολλούς τρόπους. Ο νόμος αυτός το έκανε. Τώρα ο νόμος του μισθολογίου δεν λέει ότι από τα 45 και κάτω θα έχετε 40% μείωση στη σύνταξη; Νόμος είναι αυτός. Και τώρα γράφεται ότι εξαιρεθήκατε από το μισθολόγιο, θα έρθει νόμος που θα μειώσει ξανά 20% τους μισθούς από το Γενάρη. Νόμος είναι αυτός; Τι να κάνουμε τώρα, να σεβαστούμε αυτόν τον νόμο; Αυτός ο νόμος έχει βία ή δεν έχει βία;

Είπαν και προηγούμενα και σωστά, καταδικάζουμε τη βία από όπου κι αν προέρχεται. Θα την καταδικάσουμε αυτή τη βία ή δεν θα την καταδικάσουμε; Παρέχει ασφάλεια αυτός ο νόμος ή δεν παρέχει; Τι θα γίνει; Βεβαίως κατανοούμε ότι ήρθα σε ένα συγκεκριμένο χώρο, σε ένα τομέα που βεβαίως όλα αυτά δημιουργούν και συνειδησιακά προβλήματα. Να ανατρέξω στον Βίκτωρα Ουγκώ και να έρθω στον ήρωά του τον Ιαβέρη. Συγκρούσεις! Φταιει ο Αγιάννης που έκλεψε το ψωμί ή φταίνε κάποιοι άλλοι που οδηγήθηκε να κλέψει το ψωμί για να ζήσει ο άνθρωπος; Και σ' αυτή την σύγκρουση που είχε ο Ιαβέρης έδωσε μία λύση, που δεν είναι λύση. Φούνταρε στον Σηκουάνα. Η λύση είναι να αντισταθούμε. Η λύση είναι να βγούμε στους δρόμους. Λύση είναι να αγωνιστούμε. Και δεν μπορεί να στηρίξουμε τους νόμους αυτούς, οι οποίοι είναι νόμοι οι οποίοι καταπατάνε, ακριβώς όπως προηγούμενα είπαμε, τα ανθρώπινα δικαιώματα. Για να μην πολυλογώ και επειδή καταλαβαίνω και την κόπωσή σας, θα πω ότι έχουμε έτσι μία κατάσταση σήμερα, η οποία θα επιδεινώσει το βιοτικό επίπεδο και ό,τι αυτό συνεπάγεται και με την εγκληματικότητα κλπ, κλπ, η λύση δεν είναι ούτε ατομική ούτε εγκληματική.

Η λύση είναι οργανωμένα, δυναμικά, στους δρόμους του αγώνα. Και θα βγούμε στους δρόμους του αγώνα και σε απεργίες και σε διαδηλώσεις και έτσι θα προχωρήσουμε και έτσι θα βάλουμε φρένο σε αυτήν την κατάσταση και έτσι πάμε, και έτσι μπορούμε να διαφυλάξουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα τα βασικά που είπα προηγούμενα κι έτσι μπορεί να πάει η ζωή μπροστά και έτσι μπορεί να προχωρήσει η εξέλιξη, γιατί είπα προηγούμενα ότι η εργασία είναι εξέλιξη και πρέπει να συνεχίζει να υπάρχει το δικαίωμα στην εργασία σε όλους, στον καθένα, ανάλογα με τις δυνατότητες και τις ικανότητές του.

Πρέπει, λοιπόν, να πάμε έτσι και σε αυτόν τον αγώνα και έχετε θέση και εσείς, έχουμε θέση όλοι, με τον τρόπο μας καταλαβαίνουμε και κατανοούμε με τον τρόπο μας, ο ρόλος σας είναι η καταπολέμηση του εγκλήματος, το κοινό έγκλημα, που και αυτό έχει κοινωνικές πηγές και γι' αυτό στήνονται πολιτικές για το κοινό έγκλημα, όχι όμως ο αγώνας ο οποίος είναι πρόοδος. Το συλλαλητήριο, η απεργία, η κάθε μορφής κινητοποίηση είναι αγώνας, και εν πάση περιπτώσει εμείς λέμε για πειθαρχία, όταν τα πράγματα έχουν φτάσει σε τέτοια κατάσταση λέμε για πειθαρχία, δηλαδή ο Μανώλης ο Γλέζος, ο οποίος παραβίασε τους νόμους και έκανε αυτήν την ηρωική πράξη, τι θα κάνουμε, θα τον καταδικάσουμε επειδή ο νόμος τον καταδικάζει; Ο νόμος τον καταδίκασε, τι να κάνουμε. Γι' αυτό λέμε εμείς τώρα ότι πρέπει να δούμε και τη συνειδησή μας. Να ακούσουμε και τη συνειδησή μας και με βάση αυτό να λειτουργήσουμε και λειτουργούμε πάντα, και βεβαίως με τον τρόπο μας και σε αυτές τις συνθήκες θα πρέπει εσείς να είστε κοντά στους αγώνες των εργαζομένων, με τους εργαζόμενους. Με αυτή

τη λογική, λοιπόν, νομίζω ότι μπορούμε να ελπίζουμε. Ευχαριστώ πολύ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Να ακούσουμε και το νομικό σύμβουλο της ΠΟΑΣΥ.

● Χάρης Μπουκουβάλας

Νομικός

Είμαι ο Χάρης ο Μπουκουβάλας, γνωστοί οι περισσότεροι, καλημέρα σε όλους.

Όχι παρέμβαση, ερώτηση για να τροφοδοτήσουμε το επόμενο στάδιο. 1ον, μακάρι να ήταν εδώ και ο κύριος Αρχηγός. Πάντως η κυρία Καθηγήτρια και ο κύριος Μητρώπουλος νομίζω ότι μπορούν να με καλύψουν στο εξής: Το πιο σπουδαίο συναίσθημα που πιστεύω ότι νιώθουν οι αστυνομικοί και τα νέα παιδιά, είναι αυτό της αδικίας, της ανασφάλειας στα όρια της προδοσίας. Δηλαδή, τούτοι εδώ οι άνθρωποι, οι οποίοι θα αντιπαρατεθούν σε μία διαδήλωση, σε έναν αγώνα, για αιτήματα που εν πολλοίς, μπορεί να τα ενστερνίζονται και με ανθρώπους που εν πολλοίς, τους είναι πολύ πιο οικείοι από τις δικές μας κακές φάτσες. Θα αντιπαρατεθούν. Θα αναγκαστούν να επιχειρήσουν απέναντί τους. Οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι, όταν απογυμνωθεί το κράτος τους, θα βρεθούν στη σέντρα, που λένε. Δηλαδή, η αστυνομική οικογένεια και το σύστημα που αυτή θεραπεύει, δεν θα τους προστατέψει. Τουναντίον θα τους απομονώσει, θα τους προσωποποιήσει έναντι της δικής τους οικογένειας και θα τους παραπέμψει τελικά στις ΕΔΕ και στα Πειθαρχικά και στη Δικαιοσύνη. Μήπως κύριε Μητρώπουλε, κυρία Καθηγήτρια, στα πλαίσια του αναπροσδιορισμού του ρόλου της Αστυνομίας πρέπει να έχουμε μία πιο συγκεκριμένη απάντηση-τοποθέτηση απέναντι σ' αυτό; 2ον, θα παραπεμφθούν τα παιδιά τούτα και λόγω νιότης και λόγω ζωντάνιας κλπ, στα Πειθαρχικά Συμβούλια. Τα Πειθαρχικά Συμβούλια δεν σας κρύβω ότι τα σέβομαι περισσότερο από τα περισσότερα ποινικά δικαστήρια. Έχουν όμως ένα τοίχο. Οι ποινές είναι πολλές, θα δείτε ένα πολυδαίδαλο και πλούσιο Πειθαρχικό Δίκαιο. Πολλές ποινές, από την απλή επίπληξη μέχρι την απόταξη.

Κύριε Πρόεδρε, υπάρχει για εμένα ένα απαραβίαστο τοίχος ανάμεσα σε δυο είδη ποινών. Αυτό που τιμωρεί την διαστροφή, την διαπλοκή του χαρακτήρα, άρα η ποινή είναι η απόταξη, και όλα τα άλλα. Σε όλα τα άλλα πρέπει να υπερισχύει επιείκεια, καταλαγή. Είναι άνθρωποι, είναι νέοι. Το πρόβλημα το δημιουργεί και έστω και μία, κύριε Πρόεδρε, κερκόπορτα. Η απαλλαγή και η μη τιμώρηση ενός διεφθαρμένου αστυνομικού με την ποινή της απόταξης, αλλά και η επιβολή της ποινής της απόταξης για οποιοδήποτε άλλο αδίκημα, νομίζω ότι καταστρέφει αυτό το συναίσθημα όποιας ασφάλειας που ούτως ή άλλως δεν αισθάνονται. Θα παρακαλούσα την τοποθέτηση των ομιλητών.

● Τάσος Μαυρόπουλος

Εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ

Είμαι στο τμήμα του ΣΥΡΙΖΑ για τις Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας, απόστρατος αντιπλοίαρχος του Λιμενικού Σώματος και θεωρώ ότι βρίσκομαι σε ένα χώρο που πραγματικά βλέπω απέναντί μου συναδέλφους.

Το θέμα της Ημερίδας το σημερινό, ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα, άπτεται καθαρά της

πολιτικής. Θα έλεγα και θα είμαι όσο πιο σύντομος μπορώ, να μην σας κουράσω, είναι υποκριτικό κατά κάποιο τρόπο να μιλάμε για ανθρώπινα δικαιώματα και Αστυνομία όταν η ίδια η πολιτεία, η ίδια η κυβέρνηση αυτή τη στιγμή νομοθετεί την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Δικαίωμα στην εργασία, δικαίωμα στην υγεία, δικαίωμα στην περίθαλψη, δικαίωμα στην ασφάλεια. Όλα αυτά που δικαιώματα και αγαθά έγιναν προϊόντα και τελικά, αυτοί που θα έχουσε για να τα καταναλώσουν, θα είναι πολύ λίγοι. Ο Έλληνας αστυνομικός τώρα, αν ο πολίτης πλήττεται μία φορά από την καταπάτηση αυτών των δικαιωμάτων, ο αστυνομικός πλήττεται δεύτερη φορά γιατί είναι και ο μόνος πολίτης ο οποίος κατά τη διάρκεια της εργασίας του στερείται θεσμικών, οικονομικών δικαιωμάτων που έχουν κατακτήσει άλλοι κλάδοι, αλλά και συνταγματικών και πολιτικών δικαιωμάτων, που έχουν οι υπόλοιποι Έλληνες.

Ποιος τολμάει από εσάς να μιλήσει για υπερωρία. Στα 25 χρόνια δουλειάς ένας που φοράει στολή, έχει 10 χρόνια επιπλέον σε υπερωρία, που ουδέποτε τολμάει να τη ζητήσει. Και αυτούς που τολμήσανε τώρα να φύγουνε, τους συνταξιούχους, και είναι κάτω των 55, τους τιμωρούν και τους στέλνουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Γιατί έκαναν χρήση του νόμου που οι ίδιες κυβερνήσεις, του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, είχαν νομοθετήσει. Ποιος μπορεί να μιλήσει από εσάς για κανόνες υγιεινής και ασφάλειας και μέσα ατομικής προστασίας; Τα μόνα μέσα που προμηθεύεται και αφειδώς η κυβέρνηση και το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, είναι τα δακρυγόνα, τα χημικά που είναι για την καταστολή των εκδηλώσεων, αφειδώς, και εσείς μπορεί να μην έχετε αλεξίσφαιρα. Να μην έχετε βενζίνη για τα αυτοκίνητα, να βάζετε το χέρι στην τσέπη για να συντηρήσετε τα αυτοκίνητα και τα ελαστικά, προκειμένου να προσφέρετε την ασφάλεια αυτή στον Έλληνα πολίτη.

Συνταγματικά και πολιτικά δικαιώματα που έχουν οι άλλοι Έλληνες. Σας βάζουμε να φυλάξετε τους νόμους και το δημοκρατικό καθεστώς, χωρίς να έχετε το δικαίωμα του εκλέγεσται, σας δίνουν όμως το δικαίωμα του εκλέγειν με διάφορες συναλλαγές και σε μένα που ήμουν, και στον οποιονδήποτε, είτε για τη θέση, είτε για τη μετάθεση, είτε για διάφορα άλλα πράγματα, σας απαγορεύουν να συμμετέχετε σε πολιτικά κόμματα και εκδηλώσεις πολιτικών φορέων, ενώ την ίδια στιγμή πολιτικοί και βουλευτές κάνουν επιλογή για τους αστυνομικούς της ασφάλειάς τους και του γραφείου τους, ποιος θα είναι νεοδημοκράτης, ποιος θα είναι πασόκος, ποιος θα είναι συριζίτης και οτιδήποτε άλλο. Νομίζω ότι η ίδια η κοινωνία, οι συνδικαλιστικοί φορείς, στο πέρασμα των χρόνων και στη λειτουργία τους αυτά τα ξεπεράσανε. Κάποτε βλέπαμε ο πράσινος τον μπλε ή ο μπλε τον πράσινο ή τον κόκκινο και βγάζαμε ο ένας το μάτι του αλλουνού. Τώρα, εσωτερικά στις υπηρεσίες, ευτυχώς έχει ξεπεραστεί και αντιμετωπίζεται με κάποιο τρόπο με χιούμορ. Αυτό το πράγμα, -οπότε, τα ίσα πολιτικά δικαιώματα δεν είναι περιττά ούτε στους ένστολους- αυτό το στηρίζουμε. Μέσα, λοιπόν, σε αυτό το περιβάλλον καλείται η Αστυνομία, δυστυχώς, να παίξει πολιτικό ρόλο.

Το κράτος, η κυβέρνηση, τη χρησιμοποιεί σαν σάκο του μπόξ επειδή η ίδια δεν μπορεί να πείσει με την πολιτική της. Είναι στο μέσον των πολιτικών, της κυβέρνησης, στο μέσον και των πολιτών που αντιδρούνε, γιατί αυτοί οι άνθρωποι που διαδηλώνουν κάτω, διαδηλώνουν για τα ανθρώπινα δικαιώματα που έχουν καταπατηθεί. Δεν μπορεί αυτή τη στιγμή, δίκαιο να είναι η απόλυση του αλλουνού. Δεν μπορεί δίκαιο να είναι η φτώχεια και η εξαθλίωσή του και συγχρόνως οι καλοπληρωμένοι, κάποιοι από αυτούς που κυριαρχούνε στο πολιτικό σκηνικό ή βγαίνουν στα ΜΜΕ, να κουνάνε το δάχτυλο

και να λένε «πατριωτικό σου καθήκον είναι να μην αντιδράσεις».

Σκεφτείτε, αυτός ο κόσμος τώρα, όταν σας βλέπει εσάς σαν προέκταση αυτής της εξουσίας πώς αισθάνεται και δυστυχώς εκφωνεί αυτό το «μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι», ένα άδικο και αποπροσανατολιστικό σύνθημα. Εγώ θα έλεγα σε αυτόν τον λαό που διαδηλώνει, ότι το σύνθημα έπρεπε να είναι «ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ Η ΔΥΝΑΜΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ». Από τα πρώτα συνδικαλιστικά συνθήματα στο χώρο των ένστολων, όταν ξεκινήσαμε τον συνδικαλισμό πριν 30 χρόνια σε όλα τα Σώματα, που θέλαμε την κοινωνική αποδοχή από όλους τους ανθρώπους και θέλαμε πράγματι την κοινωνική προσφορά.

Αυτή την στιγμή η Αστυνομία, το μόνο βάρος που ρίχνει, το κύριο βάρος, ο σχεδιασμός της ο πολιτικός, είναι στην καταστολή των διαδηλώσεων. Ακούς δίπλα βιασμούς, ληστείες, για πέντε ευρώ σκοτώνουν, κόβουνε χέρια για να πάρουνε ρολόγια και δεν ξέρει κανείς πού μπορεί να φτάσει αυτό το πράγμα και η επιλογή της Ηγεσίας είναι να ενισχυθούν τα ΜΑΤ με 500 ανθρώπους, νέους συναδέλφους, άπειρους, αξιόλογους κατά τα άλλα, που μπήκαν με αξιοκρατία στην Ελληνική Αστυνομία και με ένα υψηλότατο απολυτήριο και η ίδια η Αστυνομία τους δηλητηριάζει αυτούς τους ανθρώπους, αντί να τους βγάλει για 5 χρόνια σε ένα Αστυνομικό Τμήμα να κοινωνικοποιηθούν. Είναι διαφορετικό το εικοσάχρονο παιδί να πάει στο Αστυνομικό Τμήμα, να έρθει σε επαφή με τον πολίτη, να καταλάβει τις ανάγκες του, να συναναστραφεί μαζί του, και είναι διαφορετικό 20 ετών από τη Σχολή να τον τοποθετούνε στα ΜΑΤ, να τον βάζουνε σε ένα οργανωμένο πλήθος γιατί η οργή αυτή, δυστυχώς υπάρχει και υπάρχει σε όλους μας, και είναι δικαιολογημένη. Και να του δίνουν το γκλομπ για να προβεί σε συγκεκριμένες εντολές.

Και εδώ δεν ξέρω κατά πόσο η ατομική ευθύνη -για μένα στους άνδρες των ΜΑΤ φυσικά και υπάρχει-, δεν θέλω να απενοχοποιήσω τίποτα, αλλά το ερώτημά μου είναι το εξής: Οι άνδρες των ΜΑΤ παίρνουν μόνοι τους τις κλούβες και μπαίνουν μέσα και κατεβαίνουν στο Σύνταγμα; Από κάπου δεν παίρνουν εντολές; Από κάπου παίρνουν εντολές για κάποια συγκεκριμένα πράγματα.

Η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, επανειλημμένα στη Βουλή για κάποια πράγματα έχει ζητήσει απλά πράγματα τα οποία δίνουν λύση και σε προβλήματα. Δεν είμαστε αιθεροβάμονες. Λέμε ότι η Αστυνομία πρέπει να έρθει κάτω από τον κοινοβουλευτικό έλεγχο μίας μόνιμης κοινοβουλευτικής επιτροπής. Δεν μπορεί την άλλη φορά όταν είχαν απεργία τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, ας πούμε, να βλέπουμε να ποδοπατούνε τον άνθρωπο που ήτανε σε αφασία κάτω, και να ζητάει ένα επίσημο κόμμα με τα ποσοστά που έχει, να δοθεί η ταινία απομαγνητοφωνημένη, τι εντολές δοθήκανε και να μην την δίνει κανείς. Δεν θα ήτανε διαφορετική η κατάσταση εάν επέκειτο η Αστυνομία κάτω από ένα κοινοβουλευτικό έλεγχο; Αν ο Αρχηγός της Αστυνομίας, ο κάθε Αρχηγός, λογοδοτούσε σε αυτήν την επιτροπή;

Η δημόσια τάξη και ασφάλεια είναι κοινωνικό αγαθό και δεν προσφέρεται για πολιτικά παιχνίδια σε κανέναν. Ζητάμε την κατάργηση των ΜΑΤ. Ξέρουμε ότι δεν πρόκειται να εισακουστεί. Κανείς δεν πρόκειται να το κάνει γιατί χρησιμοποιούνται οι άνθρωποι αυτοί για πολύ συγκεκριμένο λόγο. Υπηρετούν στο υπουργείο Προστασίας του Πολίτη και αυτή τη στιγμή τι προστατεύουνε; Τη νομοθέτηση του ξεπουλήματος της χώρας μας, προστατεύουνε την βίαιη αναδιανομή του πλούτου στα χέρια συγκεκριμένων και

οι ίδιοι οι άνθρωποι που διαδηλώνουν από κάτω διαδηλώνουν και για τα δικά τους συμφέροντα.

Ένας από αυτούς είμαι και εγώ στην κατηγορία που διαδηλώνω, απέναντί σας, σαν αντίστοιχα, συνάδελφοι αστυνομικοί πυροσβέστες, λιμενικοί, των ΜΑΤ που έχουν υπηρετήσει που τους ξεζουμίσατε, τους χρησιμοποίησατε και τώρα τους λένε κάτω από τα 55 σήκω φύγε, στα κόβουμε όλα, και αυτοί οι άνθρωποι θα είναι απέναντί σας. Είμαστε από την ίδια μεριά όλοι. Είμαστε πολίτες αυτής της χώρας. Πληρωνόμαστε. Έχουμε υποχρέωση απέναντι στους πολίτες με τους οποίους συναστροφερόμαστε. Και θα πρέπει να υπάρξει ένας ανασχεδιασμός αυτής πλέον της πολιτικής.

Η Αστυνομία πρέπει να στραφεί καθαρά στο έγκλημα. Η Ελληνική Αστυνομία δεν είναι ανίκανη, αλλά η πολιτική αυτή παράγει τη φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση, πολλαπλασιάζει τα κρούσματα της παραβατικότητας, τροφοδοτεί το έγκλημα με αποτέλεσμα να μην μπορεί η Αστυνομία. Και όταν όλοι λένε να κάνουμε μία δημοκρατική και μία ικανή Αστυνομία και λένε «Τι Αστυνομία θέλουμε;», το ερώτημα αυτό δεν πάει μόνο του. Για να το απαντήσεις θα πρέπει να απαντήσεις σε τι περιβάλλον θα λειτουργεί, σε τι κοινωνία δηλαδή, στην κοινωνία τη σημερινή της φτώχειας και της εξαθλίωσης; Που το ένα τέταρτο θα είναι παραβάτες για επιβίωση τα επόμενα χρόνια; Και ένα κανονάκι να σας δώσουνε ρε παιδιά, χαριτολογώντας δηλαδή, δεν πρόκειται να παταχθεί το έγκλημα. Και ποιόν τελικά η Αστυνομία αυτή εδώ, θα υπηρετεί; Σας ευχαριστώ πολύ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Πριν δώσω το λόγο για άλλη παρέμβαση, να προσθέσω, να σημειώσω μάλιστα ότι η συζήτησή μας άνοιξε πάρα πολύ, το έχετε διαπιστώσει, έχει πιάσει πάρα πολλά θέματα και ίσως θα ήταν ενδιαφέρον, αν περιλαμβανόταν σε αυτό τον διάλογο και αυτή η ιστορία με τους «γνωστούς αγνώστους» που δεν έχει ειπωθεί καμία κουβέντα μέχρι τώρα και 2ον αφού έγινε λόγος για τον Ιαβέρη, για τον Γιάννη Αγιάννη, να θυμίσω ότι ο Βίκτωρας Ουγκώ στους Αθλίους, εκεί που κατέληγε, είναι ότι πάνω από τον υπερβολικό ζήλο και την πλήρη αφοσίωση στο καθήκον και στην ιεραρχία, είναι η ατομική συνείδηση.

ΝΤΟΥΜΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Λέγομαι Δημήτρης Ντούμας, είμαι Αντιπρόεδρος στην Ένωση Αστυνομικών Αττικής, εδώ τα παιδιά τα ξέρω, απευθύνομαι περισσότερο στον κύριο Πρόεδρο, στους Προέδρους μας. Κάθε μέρα έχουμε λοιπόν κύριε Πρόεδρε, κύριε Σαββίδη, ΜΑΤ για την παιδεία, ΜΑΤ στις αθλητικές συναντήσεις, ΜΑΤ στις χωματερές, ΜΑΤ στα ναυπηγεία, ΜΑΤ στο υπουργείο Υγείας, όπου θέλετε. Είναι το ερώτημα που θα απευθύνουν όλοι οι συνάδελφοι που είναι εδώ πέρα. Και ερωτώ, 1ον) μπορούμε εμείς να αρνηθούμε να πάμε εκεί; 2ον) δεν μπορούμε να εκφράσουμε τη δυσαρμονία του εκλογικού σώματος προς την Κυβέρνηση. Αυτό θα το κάνει ο κύριος Γλέζος και οι άλλοι, επιστήμονες και πολιτικοί. Δεν διεκδικούμε αυτό το ρόλο. Οι πιέσεις που δεχόμαστε τώρα στο Σύνταγμα συγκεκριμένα. Και ξέρετε ότι το λάθος του γιατρού που είχε πει ο κύριος Γλέζος πριν, μπορεί να σε στείλει στον τάφο. Το λάθος του κυρίου Μπουκουβάλα (δικηγόρος) μπορεί να σε κλείσει φυλακή. Το λάθος του αστυνομικού τα κάνει και τα δύο μαζί. Λοιπόν, δεν θέλω να πώ τίποτα άλλο, δεν θέλω να σας κουράσω, μόνο ότι 28 και 29 Ιουνίου είχαμε 168 τραυματίες και έναν ακρωτηριασμένο. Ευχαριστώ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Πολλές αλήθειες, πολλή συγκίνηση, υπάρχει άλλος που θέλει

να κάνει παρέμβαση; Νομίζω ότι οι ερωτήσεις που μπορούν να απαντηθούν είναι μέσα στο πλαίσιο πάρα πολλών άλλων ερωτήσεων που τέθηκαν ήδη, αλλά τώρα θα κάνει μία ερώτηση ο κος Φωτόπουλος.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Με τι ηθικό ανάστημα όταν γίνεται αποδεκτό από τη συντεταγμένη πολιτεία ότι νομοθετεί άδικα, ότι οι νόμοι που ψηφίζουν καθ' ομολογίαν των πιο επισήμων προσώπων, των υπουργών, ότι οι νόμοι που ψηφίζουν είναι άδικοι, με τι ψυχосύνθεση ο πολίτης θα δεχτεί να τους εφαρμόσει και με τι ηθικό ανάστημα ο ένστολος θα απαιτήσει από τον πολίτη να συμμορφωθεί σε αυτούς τους νόμους;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Η απάντηση δίδεται από μόνη της, τη δώσατε και εσείς ο ίδιος... Νομίζω ότι έχει ολοκληρωθεί η συζήτησή μας, πιστεύω ότι αυτός ο σημαντικός και πλούσιος και γόνιμος διάλογος δεν μπορεί να μείνει εδώ. Εγώ δεν μπορώ να βγάλω κάποιο συμπέρασμα, όπως κάνανε οι παλιοί, τα κόμματα τα παλιά, που κάποιος έκλεινε και μιλούσε για το τι πρέπει και τι μπορεί να γίνει. Ήδη αυτά τα ερωτήματα τέθηκαν από μόνα τους, δημιουργούν νέους προβληματισμούς, είπα όμως στον Αρχηγό, τον κύριο Οικονόμου και συμφώνησαν και οι άλλοι οι Πρόεδροι, ότι αυτός ο πλούσιος διάλογος, όλος αυτός ο λόγος θα είναι πάρα πολύ χρήσιμο να τυπωθεί σε ένα βιβλίο και να διανεμηθεί και στους 50.000 άνδρες μας στις τάξεις σας και γιατί όχι και πιο έξω. Γιατί όχι, να πάει και στα σχολεία. Σας ευχαριστώ κυρίες και κύριοι όλους.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Εγώ να ευχαριστήσω ειλικρινά τους αξιότιμους ομιλητές για τις επιστημονικά τεκμηριωμένες εισηγήσεις τους, τον προεδρεύοντα τον Κύριο Σαββίδη, τον αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης τον Μανώλη τον Γλέζο, όλους εσάς που ήσασταν παρόντες και παρούσες σήμερα στην Ημερίδα μας αυτή και να ζητήσω συγγνώμη ειλικρινά γιατί αργήσαμε να επισκεφτούμε εδώ τη συγκεκριμένη υπηρεσία, εκφράζοντας τον προβληματισμό μας για τέτοιου είδους ζητήματα. Σας υποσχόμαστε, όμως, κι εγώ αλλά και ο κ. Γεωργατζής, ότι από την πλευρά μας, ως Ομοσπονδίες, θα συνεχίσουμε αυτήν την πρωτοβουλία να είμαστε κοντά σε εσάς, με τέτοιου είδους ζητήματα, που θα είναι χρήσιμα και σε εσάς και στην κοινωνία και στις οικογένειές μας....

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, αν μου επιτρέπετε, σαν οικοδεσπότης, υπηρετώ στη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων 27 χρόνια. Τα 25 χρόνια ήμουν στα ΜΑΤ. Τα δύο τελευταία χρόνια είμαι ο Διευθυντής των Αστυνομικών Επιχειρήσεων. Και μετά από τέτοιες συγκεντρώσεις αισθάνομαι και λίγο φορτισμένος. Γιατί την αγαπάω αυτήν την Υπηρεσία. Πριν από λίγο καιρό, με τον κύριο Γενικό Αστυνομικό Διευθυντή Αττικής, πριν από 2-3 περίπου μήνες, είπαμε ότι πρέπει να γίνει μία συζήτηση, επειδή αυτά τα θέματα τα έχουμε μόνοι μας εξακριβώσει, ότι κάτι δεν πάει καλά ιδιαίτερα από μεμονωμένες ενέργειες. Και είπαμε ότι πρέπει να γίνει μία συζήτηση εκπροσώπων της Δ.Α.Ε. -όχι με εσάς, ούτε με το προεδρείο της ΠΟΑΞΙΑ ούτε με το προεδρείο της ΠΟΑΣΥ. Με τους ίδιους τους δημοσιογράφους και τους ίδιους τους φωτορεπόρτερ. Αυτό πιστεύω ότι θα είναι πιο δόκιμο γι' αυτήν την περίοδο. Και πιστεύω ότι ο κύριος Γενικός, ο οποίος ακούει θα το υλοποιήσει. Πολλοί από τους δημοσιογράφους και αρκετοί από τους φωτορεπόρτερ με γνωρίζουν και μιλάμε μαζί. Εγώ ένα θέλω να πώ και να κλείσω. Κάποια στιγμή όλοι μας θα πρέπει να μπορούμε και σ' αυτό το πλευρό των παιδιών, των οποίων η ηλικία είναι 22, 23 και ο μ.ο. ηλικίας στα ΜΑΤ είναι 23 χρονών, εκεί στο πεζοδρόμιο. Κατά τα πολιτικά, ποιος φταίει ποιος δεν φταίει, πιστεύω ότι αυτή η Υπηρεσία δεν τα έχει ξετάσει ποτέ, δεν ξέρω αν είναι σωστό ή

λάθος, αλλά κάποια στιγμή ελάτε και στο πλευρό τους, ελάτε και στη θέση τους στο πεζοδρόμιο. Το έχω κάνει για 25 χρόνια.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΥΠΡΑΙΟΣ: Σας βλέπω σαν αδέρφια μου, σας βλέπω σαν συμπολίτες μου, θα σας πω μόνο ένα πράγμα, μάλλον μόνο μία φράση μέσα από τον κυρ Μιχάλη του Νίκου Καζαντζάκη. «Ο Θεός μας δίνει τα χρώματα, μας δίνει και τον πίνακα να ζωγραφίσουμε. Αυτός ο πίνακας είναι η ζωή μας. Αν λοιπόν αυτός ο πίνακας που ζωγραφίσαμε δεν είναι ωραίος, μη ζητήσετε ευθύνες από κανέναν. Σχίστε τον και φτιάξτε έναν άλλο. Και αυτόν τον πίνακα όλοι μαζί μπορούμε να τον φτιάξουμε».

Να είστε καλά...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ευχαριστούμε τον Μανώλη Κυπραίό, και κλείνοντας τις εργασίες της Ημερίδας θα ήθελα να σας ευχαριστήσω όλους για την προσοχή σας. Στο προεδρείο έχει κατατεθεί ένας χαιρετισμός από τον υφυπουργό τον κ. Όθωνα, ο οποίος βρίσκεται στη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ Κ. ΜΑΝΩΛΗ ΟΘΩΝΑ

Αγαπητοί Κύριοι

Σας ευχαριστώ θερμά για την πρόσκλησή σας να παρευρεθώ στη σημερινή Ημερίδα που διοργανώνουν οι Ομοσπονδίες σας.

Βλέποντας στο πρόγραμμα της Ημερίδας τον τίτλο «Αστυνομία & Ανθρώπινα Δικαιώματα» που αποτελεί ένα ζήτημα επίκαιρο, σκέφτηκα ότι σίγουρα θα ανακινήσει μία πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση.

Η παρούσα κοινωνική και οικονομική συγκυρία έχει επιφέρει πλήθος ανακατατάξεων στη ζωή των πολιτών, γεγονός που εντείνει την κοινωνική ένταση. Και το σκληρό αυτό δεν περιορίζεται μόνο στη δική μας χώρα, αλλά παρατηρείται σε πολλές χώρες του δυτικού κόσμου που μαστίζονται από τις επιπτώσεις της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Εκεί ακριβώς βρίσκεται το καίριο σημείο δράσης και παρέμβασης της Ελληνικής Αστυνομίας. Οι Έλληνες αστυνομικοί οφείλουν σήμερα όσο ποτέ, να αποτελέσουν το θετικό πρόσωπο της Αστυνομίας στη συνείδηση των πολιτών.

Να αποτελέσουν το καταφύγιο, όπου ο πολίτης θα μπορέσει να προσφύγει, όταν βρεθεί αντιμέτωπος με το έγκλημα.

Είναι σαφές, ότι εμείς που έχουμε την πολιτική ευθύνη, ζητούμε από τους Έλληνες αστυνομικούς να εκτελούν τα καθήκοντά τους σεβόμενοι πάντα τα ανθρώπινα δικαιώματα. Οι συστάσεις και του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη και της φυσικής Ηγεσίας, είναι αυτοέλεγχος, αυτοσυγκράτηση παντού και προς όλες τις κατευθύνσεις.

Σας συγχαίρω για την πρωτοβουλία της διοργάνωσης αυτής της Ημερίδας. Εύχομαι καλή επιτυχία στην εκδήλωση και καλή δύναμη στη συνέχεια του έργου σας.

Με εκτίμηση
Μανώλης Όθωνας
Υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη

ΘΕΣΕΙΣ - ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΩΝ

Οι Ομοσπονδίες σε συνέχεια των πρωτοβουλιών τους για τα ζητήματα των δημοσίων συναθροίσεων (Ημερίδα με θέμα «Οι σύγχρονες μορφές αγώνα στην εποχή της παγκοσμιοποίησης», Ημερίδες με θέμα «Όχι στη βία απ' όπου κι αν προέρχεται», συναντήσεις με προεδρείο ΟΛΜΕ και πολιτικά κόμματα, παραστάσεις διαμαρτυρίας στο υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, ανακοινώσεις κλπ.), παραθέτουν εν συντομία τις θέσεις τους, λαμβάνοντας μέρος στο δημόσιο διάλογο με την ελπίδα ότι σύντομα η πολιτεία θα παρουσιάσει ένα σύγχρονο νομοθέτημα – εκτελεστικό νόμο της σχετικής συνταγματικής επιταγής.

Ως υπεύθυνοι συνδικαλιστικοί φορείς που εκπροσωπούν 50.000 αστυνομικούς υπαλλήλους όλων των βαθμίδων της ιεραρχίας, δεχόμαστε από τους συναδέλφους σωρεία εντόνων παραπόνων και διαμαρτυριών για τα χρονίζοντα προβλήματα των υπηρεσιών, ενώ κατά πυκνά χρονικά διαστήματα γινόμαστε όλοι μάρτυρες βίαιων επεισοδίων με τραυματισμούς τόσο αστυνομικών όσο και διαδηλωτών. Το λυπηρό δε είναι ότι, ενώ όλοι καταδικάζουν τις βιαιότητες, εκ μέρους της πολιτείας δεν έχει επιδειχθεί η αναμενόμενη σοβαρότητα για την αντιμετώπιση των προβλημάτων στη ρίζα τους. Η Ελληνική Δημοκρατία, εμφανίζεται άτολμη στην προσέγγιση των ζητημάτων των δημοσίων συναθροίσεων και παρά τις εξαγγελίες ή τις δημόσιες τοποθετήσεις των πολιτικών κομμάτων, το πρόβλημα παραπέμπεται διαρκώς στις ελληνικές καλένδες. Ελπίζουμε, η πρωτοβουλία που έχει αναληφθεί αυτή τη φορά εκ μέρους του Δήμου Αθηναίων με τη συγκρότηση επιστημονικής επιτροπής που θα παρουσιάσει την πρότασή της στο προσεχές διάστημα, να αποτελέσει την απαρχή μιας διαδικασίας που θα συγκεντρώνει ό,τι πιο προοδευτικό μέτρο μπορεί να εγγραφεί σε θεσμικό επίπεδο έτσι ώστε να είναι εφαρμόσιμο και σε επιχειρησιακό-εκτελεστικό εκ μέρους των αρμοδίων αρχών.

Σήμερα, σε μια ακόμα προσπάθεια συμβολής στο δημόσιο διάλογο για τα φλέγοντα ζητήματα που απασχολούν όλους μας, και έχοντας ήδη υποβάλει και σχετική πρόταση-μελέτη μας για τη συνολική μεταρρύθμιση της Ελληνικής Αστυνομίας, καταθέτουμε εκ νέου στα πολιτικά κόμματα της χώρας τις θέσεις μας, θέλοντας από την πλευρά μας να συμβάλουμε στην αποτελεσματικότερη λειτουργία της Ελληνικής Αστυνομίας, ως Οργανισμού που υπηρετεί το σύνολο της Ελληνικής κοινωνίας.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι μόνο με συναινετικές διαδικασίες αντιμετωπίζονται τα ζητήματα της δημόσιας τάξης και ασφάλειας και δη όταν παρατηρούνται συμπτώματα κρίσεως και αδυναμίας αντιμετώπισης μιας κατάστασης άμεσα. Προς τούτο, προσδοκούμε από τις ηγεσίες των πολιτικών κομμάτων την ανάληψη πρωτοβουλιών και δράσεων για να μην εξελίσσονται οι κοινωνικές συγκρούσεις σε αναμετρήσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις και πολύ περισσότερο σε αδιέξοδες καταστάσεις, με τους κοινωνικούς εταίρους άλλοτε να αλληλοσυγκρούονται και να αλληλοκατηγορούνται

και άλλοτε να στρέφονται κατά της Αστυνομίας ωσάν να είναι εκείνη που δημιουργεί τα προβλήματά τους,

Η Αστυνομία είναι υποχρεωμένη να διασφαλίζει το ιερό δικαίωμα των Ελλήνων πολιτών να συναθροίζονται και να διαδηλώνουν ειρηνικά για τα δίκαια αιτήματά τους. Τούτο, όμως, δεν σημαίνει ότι οι συνάδελφοι και δη των ειδικών δυνάμεων, πρέπει να μένουν απαθείς και να μην αμύνονται, όταν δέχονται επιθέσεις. Υποστηρίζουμε, λοιπόν, ότι η πολιτεία οφείλει να εκπαιδεύει και να εξοπλίζει το προσωπικό τους και για να προστατεύουν την ίδια τους τη ζωή και για να αποτρέπουν την εγκληματική δράση όσων υπονομεύουν και παρεκτρέπουν τις φιλειρηνικές συναθροίσεις.

Εκτός από όλα αυτά προβληματιζόμαστε και για ορισμένα ειδικότερα ζητήματα, όπως:

1) Το ακραίο μέτρο της διάλυσης μιας συγκέντρωσης με τη χρήση χημικών, έχει εξελιχθεί σε συνήθη πρακτική και τα χημικά τείνουν να εξελιχθούν σε καθημερινό όπλο της αστυνομίας. Ανάλογα δε με την οξύτητα των γεγονότων τα ΜΜΕ παρουσιάζουν διάφορες εκδοχές είτε για κατάργησή τους είτε για αναθεώρηση των τρόπων δράσεων των διμοιριών των Διευθύνσεων Αστυνομικών Επιχειρήσεων, χωρίς ωστόσο να υπάρχει εκ μέρους της Υπηρεσίας ουσιαστική ενασχόληση με το πρόβλημα. Έτσι, ακούμε για χρωμοσφαίρες, για πλαστικές σφαίρες, για μεταλλικούς φραγμούς και ειδικά οχήματα απώθησης των διαδηλωτών, χωρίς να είναι σαφής η πρόταση της αρμόδιας υπηρεσίας και ασφαλώς η θέση του Υπουργείου!

Το συμπέρασμα που συνάγεται, παρακολουθώντας τα γεγονότα των τελευταίων μηνών, είναι ότι υπάρχει κίνδυνος απώλειας ανθρωπίνων ζώων και βλάβης της υγείας αστυνομικών, διαδηλωτών και ανυποψίαστων πολιτών. Η πρακτική της αλόγιστης χρήσης δακρυγόνων, εξάλλου, έχει απασχολήσει και το Συνήγορο του Πολίτη, ο οποίος με αναφορά του προς την Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής, ζήτησε διευκρινήσεις και υπέδειξε μέτρα για την αντιμετώπιση της επικινδυνότητας των ουσιών που χρησιμοποιούνται.

Βεβαίως, δεν απορρίπτουμε αστυνομικές πρακτικές και επιχειρησιακά σχέδια δράσης, όταν υφίστανται προς τούτο αντικειμενικοί και ουσιαστικοί λόγοι διασφάλισης των έννομων αγαθών.

2) Συμμεριζόμαστε την αγωνία και κατανοούμε την αγανάκτηση του εμπορικού κόσμου, των δημοσιογράφων και των φωτορεπόρτερ, των απλών πολιτών που ζημιώνονται και ταλαιπωρούνται από τις διαδηλώσεις και τις αστυνομικές επεμβάσεις.

Όμως, η Αστυνομία σε ό,τι αφορά την εμπλοκή της στις δημόσιες συναθροίσεις, οφείλει να διασφαλίζει πάντα το αναφαίρετο δικαίωμα των πολιτών να διαδηλώνουν ησυχώς και αόπλως και ταυτόχρονα να βρίσκει τη χρυσή τομή για να μην παρεμποδίζεται, στο μέτρο του εφικτού βεβαίως, η ομαλή ζωή των υπολοίπων. Τούτο το δύσκολο έργο απαιτεί επαγγελματικούς χειρισμούς, ευελιξία και συντονισμό δυνάμεων την ώρα της «μάχης». Αυτή είναι η πρόκληση κατά την άποψή μας που πρέπει να αντιμετωπίσει η πολιτική και φυσική ηγεσία της Ελληνικής Αστυνομίας.

3) Επισημαίνουμε ότι ο Έλληνας αστυνομικός οφείλει να έχει μια ξεκάθαρη εντολή και μια σταθερή πολιτική κατεύθυνση όχι μόνο από τη φυσική και πολιτική Ηγεσία, αλλά και από το σύνολο της ελληνικής πολιτείας, των πολιτικών κομμάτων προκειμένου να δύναται να δράσει στο πλαίσιο των νόμων με σιγουριά και ασφάλεια. Τέτοια ζητήματα πρέπει να αντιμετωπίζονται με ξεκάθαρες αποφάσεις που θα διασφαλίζουν όχι μόνο τον πολίτη, αλλά και τον ίδιο τον αστυνομικό από κάθε κίνδυνο κατά την άσκηση των καθηκόντων του.

Οι συνάδελφοί μας οφείλουν να επιδεικνύουν ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση και να αντιμετωπίζουν με το μέγιστο δυνατό επαγγελματισμό τις πιθανές νέες προκλήσεις των «γνωστών αγνώστων» παλαιότερα και των αποκαλούμενων «κουκουλοφόρων» σήμερα, διασφαλίζοντας τη δημόσια τάξη και ασφάλεια και πρωτίστως τη σωματική τους ακεραιότητα.

Επίσης, οι εργαζόμενοι και όλοι οι πολίτες που διαδηλώνουν, καθώς και οι εκπρόσωποί τους, οφείλουν να γνωρίζουν ότι οι άνδρες και οι γυναίκες των Σωμάτων Ασφαλείας είναι και αυτοί εργαζόμενοι και μάλιστα τις περισσότερες φορές εργάζονται κάτω από αντίξοες και επικίνδυνες συνθήκες για να διασφαλίσουν τα υπέρτατα αγαθά του πολίτη.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

ΗΜΕΡΙΔΑ
**«ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ»**

ΤΕΤΑΡΤΗ, 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ